

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์

พระพุทธรูปคู่บุญบารมี

หลวงปู่สอ พันธุโล

วัดบ้านหนองแสง ตำบลสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

รวบรวมและเรียบเรียงโดย

พระครูสิทธิวราคม (นิคม นิคมวโร)

เจ้าอาวาสวัดเวฬุวัน อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์

(ฉบับย่อ)

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ พระพุทธรูปคู่บุญบารมี หลวงปู่สอ พันธุโล วัดบ้านหนองแสง ตำบลสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์

พระพุทธรูปคู่บุญบารมี

หลวงปู่สอ พันธุโล

วัดบ้านหนองแสง ต.สิงห์ อ.เมือง จ.ยโสธร

รวบรวมและเรียบเรียงโดย

พระครูสิทธิวราคม (นิคม นิคมวโร)

เจ้าอาวาสวัดเวฬุวัน อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์

(ฉบับย่อ)

คำนำพิมพ์ครั้งที่ ๒๑/๑

หนังสือประวัติหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ พระพุทธรูปคู่บุญบารมีหลวงปู่สอ พันธุโล วัดป่าบ้านหนองแสง ตำบลสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ฉบับนี้ ท่านผู้อ่านคงสงสัยว่าทำไมพิมพ์ครั้งที่ ๒๑/๑ ทำไมไม่เป็นฉบับที่ ๒๒ หรือเรียงหมายเลขต่อ ๆ ไป เนื่องจากคณะผู้จัดทำได้เลือกฉบับประวัติหลวงพ่อเจ็ดกษัติย์ ฉบับที่ ๒๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ หนังสือประวัติหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์และประวัติหลวงปู่สอ พันธุโล ได้จัดพิมพ์หลายครั้ง หลายวาระ ซึ่งฉบับสุดท้ายเป็นฉบับพิธีพระราชทานเพลิงศพ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ณ วัดป่าบ้านหนองแสง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

การจัดพิมพ์หนังสือประวัติหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ครั้งนี้ จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเผยแพร่ประวัติหลวงปู่สอ พันธุโล ให้สาธุชนผู้สนใจศึกษาประวัติและความเป็นมา โดยคณะศิษย์และผู้มีจิตเป็นกุศลได้เสียสละกำลังทรัพย์จัดพิมพ์ ทั้งนี้ได้ปรึกษาและขออนุญาตจากพระครูสิทธิวราคม (อาจารย์นิคม นิคมวโร) โดยท่านอนุญาตแล้ว

ขอส่วนบุญกุศลและบุญบารมีของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จงปกปักรักษาทุก ๆ ท่านที่ร่วมเป็นเจ้าภาพ และร่วมทำบุญจงมีแต่ความสุขความเจริญตลอดไป

คณะศิษย์

๑๒ กันยายน ๒๕๕๗

คำนำพิมพ์ครั้งที่ ๒๑

หนังสือประวัติหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ฉบับนี้ จัดพิมพ์ขึ้นโดยศรัทธาของคุณวัลลภา เชาวลิต พร้อมครอบครัวและญาติมิตร ผู้จัดพิมพ์ต้องการเผยแพร่สู่พุทธศาสนิกชนผู้สนใจ แต่ได้ตัดข้อมูลบางประการออกไปบ้างเพื่อให้หนังสือเล่มเล็กลง และได้เพิ่มบทสวดพุทธคุณ (อิติปิโส) และบทอุทิศส่วนกุศลเข้ามาเพื่อให้ใช้เป็นคู่มือบำเพ็ญบุญได้ด้วย

ข้าพเจ้าผู้รวบรวมและเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ได้พยายามช่วยตรวจดูจุดบกพร่องต่างๆ รวมทั้งพยายามเพิ่มเติมในส่วนที่เห็นว่าเหมาะสมเท่าที่เวลาจะอำนวย ดังนั้น หนังสือประวัติเล่มนี้จึงถือว่าเป็นฉบับย่อ ความจริงเจ้าภาพผู้จัดพิมพ์ได้เตรียมการมานานแล้วเพียงแต่รอให้ข้าพเจ้าตรวจแก้ไขและเพิ่มเติมเท่านั้น ซึ่งความล่าช้าที่ผ่านมาเกิดจากข้าพเจ้าเองที่ไม่ค่อยได้มีเวลา

สำหรับการจัดพิมพ์ครั้งนี้มีจำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม และถือเป็นโอกาสดีที่จะได้แจกในงานทำบุญอายุวัฒนะ ครบ ๘๗ ปี ของหลวงปู่สอด้วย ซึ่งคณะศิษย์กำหนดจัดขึ้นในวันที่ ๕-๖ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ณ วัดป่าบ้านหนองแสง จังหวัดยโสธร

ขออนุโมทนาขอคุณในกูศลจิตของเจ้าภาพและผู้มีจิตศรัทธาทุกท่าน ขอให้ทุกท่านได้รับผลแห่งความดีครั้งนี้โดยทั่วกัน

ด้วยเมตตาธรรม

พระครูสิทธิวราคม

ผู้รวบรวมและเรียบเรียง

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑

คำนำ (ครั้งที่ 1)

การรวบรวมและเรียบเรียงประวัติความเป็นมาของพระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์) และประวัติปฏิปทาของหลวงปู่สอ พันธุโล ในครั้งนี้ อาตมามีความประสงค์จะเผยแผ่เกียรติคุณและพุทธานุภาพของพระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่อ เจ็ดกษัตริย์) ตลอดถึงปฏิปทาและคุณธรรมของหลวงปู่สอ พันธุโล ให้แพร่หลายในหมู่ชาวพุทธและประชาชนทั่วไปได้ศึกษา และเกิดศรัทธา ความเชื่อมั่นในคุณของพระรัตนตรัย

นอกจากนั้นในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ เพื่อแจกจ่ายเป็นธรรมวิทยาทาน ในโอกาสที่วัดเวฬุวันจัดให้มีงานเฉลิมฉลองสมโภช และพุทธาภิเษกพระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์) จำลองขนาด 89 นิ้ว ซึ่งคณะศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่สอ พันธุโล จากจังหวัดต่าง ๆ ได้ร่วมกันจัดสร้างขึ้นเพื่อประดิษฐาน ไว้ ณ วัดเวฬุวัน ตำบลนิคม อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

เนื่องจากการรวบรวมและเรียบเรียงมีเวลาจำกัด จึงทำให้ได้ข้อมูลไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร จึงขออภัยท่านผู้อ่านทุกท่าน

ขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของทุกท่านที่ได้เสียสละกำลังทรัพย์ กำลังสติปัญญา ขวนขวายช่วยเหลือในการสร้างพระพุทธ สิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์) จำลองขนาด 89 นิ้ว ให้แล้วเสร็จ ตลอดถึงท่านที่ได้สละทรัพย์จัดพิมพ์หนังสือเพื่อแจกจ่ายเป็นธรรมทานในครั้งนี้ด้วย ขอด้วยเดชอำนาจและบุญกุศลที่ทุกท่านได้บำเพ็ญมาแล้ว ขออำนาจคุณพระรัตนตรัยและพระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์) ได้โปรดร่วมกันเป็นมหันตเดชานุภาพ สนับสนุนเกื้อกูลให้ทุกท่านประสพแต่ความสุข ความเจริญ รุ่งเรืองตลอดไป

พระครูสิทธิวราคม

5 ธันวาคม 2541

สารบัญ

พระพุทธสิริสัตตราช

(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์องค์จริง)

คำอธิษฐานบูชาพระพุทธสิริสัตตราช

คำอ่าน

ยัมปะเนตัง, พุทธสิริสัตตะราชาติ สะวะหะเยนะ ปัญญาตัง, ตะเมวะ, อารัทธะวิริเยนะ, พันธุลัตเถเรนะ, อาภุชังคะนิมิตเตนะ ลัทธัง, มะยัมปะนะ, อัตตะโน อัตตะโน วิภูติง, อาสิงสะมานา, สักกัจจัง, อิมะเมวะ พุทธสิริสัตตะราชะ ปะฏิมัง อะภิปูเชมะ, อิมัสสานุภาเวนะ, มหานิสังโส, มหาโภโค, มหาลาโภ, นิรันตะระเมวะ อัมหากัง โหตุ,

คำแปล

ก็พระพุทธรูปนี้ใด ที่พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ทราบทั่วกัน โดยชื่อว่า พระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* พระพุทธรูปนั้นแล อันพระเถระผู้มีนามว่า พันธุละ ผู้ปรารภความเพียร ได้มาแล้วโดยนิมิต ซึ่งเกิดขึ้นจากการนั่งสมาธิ ก็ข้าพเจ้าทั้งหลาย หวังความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนๆ จึงขอบูชาเป็นพิเศษ ซึ่งพระพุทธปฏิมา นามว่า พุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* นี้แลโดยความเคารพ ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* นี้ ขออานิสงส์ใหญ่ โภคะเป็นอันมาก ลาภมากมูล จงมีแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดนิจนิรันดร์กาลนั้นเทอญ ฯ

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์
พระพุทธรูปคู่บุญบารมีหลวงปู่สอ พันธุโล

****

ประวัติของพระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)*

ก่อนอื่นผู้เขียนใคร่ขออภัยต่อท่านผู้อ่านไว้ก่อน เพราะในการเรียบเรียงประวัติของพระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* ในครั้งนี้อาจขาดตกบกพร่องไปบ้าง เนื่องจากไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ ๓๐ กว่าปีที่ผ่านมา ประกอบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีลักษณะแปลกประหลาดและน่าอัศจรรย์ ซึ่งบุคคลธรรมดาอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ยากที่จะมีโอกาสพบเห็นเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้ได้ง่าย ๆ และไม่อาจตัดสินหรือปฏิเสธได้ว่าไม่จริง

เหตุการณ์นี้แม้จะเกิดขึ้นนานมาแล้ว และเป็นเรื่องที่ประทับอยู่ภายในจิตของพระครูภาวนากิจโกศล *(หลวงปู่สอ พันธุโล)* อย่างแนบแน่นยากที่จะลืมเลือน และกลายเป็นเหตุการณ์ที่เล่าขานในหมู่นักปฏิบัติธรรมระดับพระมหาเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจำนวนมากจากอดีตจนถึงปัจจุบัน รวมทั้งคำชมเชยและคำสั่งกำชับหลวงปู่สอ ให้รักษาพระพุทธรูปองค์นี้ให้ดีจากพระมหาเถระ เช่น หลวงปู่เทสก์ หลวงปู่ขาวและหลวงปู่มหาบัว เป็นต้น ตลอดจนถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นต่าง ๆ ด้วยอานุภาพของพระพุทธรูปองค์นี้ย่อมเป็นเครื่องยืนยันและรับรองได้ว่า หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์เป็นพระพุทธรูปเก่าแก่ที่มีความศักดิ์สิทธิ์และอานุภาพมาก รวมทั้งมีเทพชั้นสูงคอยอภิบาลรักษา ซึ่งเป็นพระพุทธรูปที่ควรแก่ผู้มีบุญญาบารมี มีศีลธรรมและคุณธรรมโดยแท้

ดังนั้น ในการเรียบเรียงประวัติของพระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* จึงถือเอาคำบอกเล่าของพระครูภาวนากิจโกศล *(หลวงปู่สอ พันธุโล)* และครูบาอาจารย์ที่เคยร่วมพรรษากับหลวงปู่สอ พันธุโล ตลอดถึงพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลายรูปที่เคยปรารภถึงเรื่องราวของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์และหลวงปู่สอ พันธุโลนี้ เป็นเกณฑ์มาตรฐานในการเรียบเรียงความเป็นมาของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ดังต่อไปนี้

๑. นิมิตอัศจรรย์เกี่ยวกับหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์

๑.๑ นิมิตอัศจรรย์ในพรรษาที่ ๒

ในปี ๒๕๐๒ ซึ่งเป็นพรรษาที่ ๒ ของหลวงปู่สอ พันธุโล ท่านจำพรรษาอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด ในตอนเย็นวันหนึ่งขณะที่หลวงปู่กำลังนั่งสมาธิอยู่ภายในกุฏิ จิตใจสงบเยือกเย็นเป็นสมาธิระดับหนึ่ง ขณะนั้นได้บังเกิดนิมิตเห็นงูใหญ่ตัวสีทองเลื้อยเข้ามาภายในห้องที่นั่งสมาธิอยู่รู้สึกตามนิมิตที่ปรากฏให้เห็นราวกะมองเห็นด้วยตาเปล่า งูที่เลื้อยเข้ามานั้นตัวใหญ่มากเท่ากับต้นเสากลางบ้าน ยาวประมาณ ๖ - ๗ เมตร

ความรู้สึกของท่านในขณะเห็นงูใหญ่ นึกว่างูมันจะเข้ามากินท่าน จึงพิจารณาดูสภาพจิตใจของตนเอง ก็พบว่าไม่มีความหวาดหวั่นต่อความตายแม้แต่น้อย แต่ถ้าหากงูมันกินจริง ๆ ก็ยอม ท่านเล่าว่าเมื่อตัดสินใจเด็ดเดี่ยวเช่นนั้นแล้วจึงปลงจิตใจลงสู่เรื่องของกรรม คือถ้าเคยสร้างกรรมไม่ดีกับงูมาในอดีตชาติ ก็ขอให้งูทำร้ายหรือกินได้เลย แต่ถ้าไม่เคยมีกรรมมีเวรต่อกันก็ขอให้หนีไปอย่าทำร้ายให้ได้รับความเดือดร้อนใด ๆ เลย

หลวงปู่สอ เล่าว่า เมื่องูเลื้อยเข้ามาใกล้ตัวท่านแล้วผ่านไปด้านหลัง ไม่นานก็เข้ามาดันตัวของท่านลอยขึ้นในลักษณะขนดลำตัวให้ท่านนั่ง ขณะนั้นท่านก็มีสติสัมปชัญญะรับรู้อยู่ตลอด สังเกตดูว่างูนั้นจะทำอย่างไรต่อไป ไม่นานนักหลวงปู่ก็รู้สึกว่ามีอะไรเข้าไปอยู่ภายในตัวท่านและทะลุออกทางด้านหลังตรงบริเวณใกล้กับไหล่ทั้งสองข้าง หลวงปู่รู้สึกแปลกใจว่างูตัวใหญ่ขนาดนี้มันเข้าไปอยู่ในตัวท่านได้อย่างไร และที่มันทะลุออกไปด้านหลังนี้มันออกไปได้อย่างไรในความรู้สึกของท่าน ขณะนั้นเกิดสงสัยว่างูมันอยู่ในลักษณะอาการเช่นไร จึงได้ขยับมือด้านซ้ายออกจากท่านั่งสมาธิ ยกขึ้นไปสำรวจดูด้านบนบ่าไหล่ด้านซ้าย หลวงปู่สะดุ้งเล็กน้อย เมื่อมือของท่านไปกระทบกับหัวงูใหญ่เข้า ท่านจึงค่อย ๆ ลดมือลงวางไว้เช่นเดิม

หลวงปู่สอ ท่านเล่าให้ลูกศิษย์ฟังต่อไปว่า ท่านเกิดวิตกไปว่า ท่านจะกลายเป็นบุคคลประหลาด เพราะมีหัวงูทะลุออกไปด้านหลังและแผ่ปกคลุมอยู่ คล้ายกับพระนาคปรก พรุ่งนี้เช้าท่านจะกล้าไปบิณฑบาตได้หรือ เพราะมีสภาพไม่เหมือนกับพระภิกษุ สามเณรทั่วไป พอหลวงปู่ท่านคิดวิตกได้ไม่นานงูนั้นก็เริ่มขยับออกจากภายในตัวท่านและคลายขนดลำตัวที่ทำเป็นวงกลมให้หลวงปู่นั่งออก จนกระทั่งก้นหลวงปู่ลงกระทบกับพื้นกุฏิ เสร็จแล้วงูใหญ่ได้เลื้อยออกไปทางเดิม หลวงปู่ท่านก็ออกจากสมาธิ มือขวาจับไฟฉายที่อยู่ด้านข้างตัวฉายไฟตามงูนั้นไปก็ไม่เจอ จึงลุกขึ้นเดินออกไปนอกห้องส่องไฟหาอย่างไรก็ไม่เจอ ลงไปข้างล่าง เดินดูรอบบริเวณกุฏิก็ไม่เจองูใหญ่ตัวนั้นเลย ทำให้ท่านแปลกประหลาดใจมาก ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร ขณะที่เหตุการณ์เกิดขึ้นก็เหมือนกับมองเห็นด้วยตาเปล่า มันชัดเจนแจ่มแจ้งจนไม่อาจจะปฏิเสธได้ แม้ในปัจจุบันนี้ เหตุการณ์ที่ว่านี้ก็ยังประทับแนบแน่นอยู่ในความทรงจำของท่านราวกะว่าเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวานนี้

หลวงปู่สอท่านได้เล่าเรื่องนี้ให้หลวงปู่บุญมีฟังอย่างละเอียดแต่ก็ไม่อาจสรุปหรือลงความเห็นใด ๆ ได้ว่า นิมิตที่ปรากฏอย่างชัดเจนนี้มีความหมายถึงอะไร และหลวงปู่ควรจะปฏิบัติตัวของท่านต่อไปอย่างไร หลวงปู่บุญมีได้กราบเรียนเรื่องนี้ให้หลวงปู่มหาบัวทราบ ในวันต่อมา หลวงปู่สอก็ถูกเรียกให้ไปพบหลวงปู่มหาบัว เพื่อเล่าถวายนิมิตที่เกิดขึ้นให้ท่านทราบอย่างละเอียด หลวงปู่มหาบัวหรือในอีกฐานะหนึ่งคือพ่อแม่ครูอาจารย์ของหลวงปู่สอได้เตือนหลวงปู่สอหลายอย่าง เพราะเกรงว่าหลวงปู่ท่านจะเชื่อตามนิมิตไปทั้งหมด จะทำให้เกิดติดในนิมิตและอาจหลงใหลไปตามนิมิตจนเกิดความวิปลาสคลาดเคลื่อนจากหลักภาวนาที่ถูกต้องได้ หลวงปู่มหาบัวยังได้สั่งกำชับว่า ต่อไปแม้ว่ามันจะปรากฏนิมิตอะไรขึ้นในขณะภาวนาก็อย่าไปสนใจ ให้พิจารณาลงสู่ไตรลักษณ์ทั้งหมด และก็ไม่ควรที่จะไปเที่ยวพูดให้คนนั้นคนนี้ฟังมันจะกลายเป็นความเสียหายได้ หลวงปู่สอท่านก็รับฟังคำแนะนำสั่งสอนของพ่อแม่ครูอาจารย์ของท่านด้วยความเคารพ

เป็นที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งว่า นิมิตที่ปรากฏขึ้นในขณะนั่งสมาธิภาวนาของหลวงปู่สอ มีความชัดเจนมากเหมือนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ เพราะตัวก็ถูกงูดันลอยขึ้น ขาและก้นก็ได้นั่งทับงูมือก็ได้สัมผัสที่หัวงูด้วย ซึ่งแตกต่างจากนิมิตโดยทั่ว ๆ ไป เพราะนิมิตโดยทั่วไปนั้นถ้าเป็นภาพแม้จะชัดเจนก็ไม่อาจจะสัมผัสด้วยกายได้ เป็นเรื่องของจิตเห็นจิตรับรู้และหายไปที่จิตนั่นเอง ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์อยู่มิใช่น้อยสำหรับเรา ๆ ท่าน ๆ หรือแม้แต่องค์หลวงปู่สอ ผู้ซึ่งประสบมากับตนเอง

๑.๒ สัญญาณบ่งบอกครั้งที่ ๒ ในพรรษาที่ ๖

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ซึ่งเป็นพรรษาที่ ๖ ของหลวงปู่สอ พันธุโล วันหนึ่งขณะที่ท่านเดินดูบริเวณรอบวัด ได้บังเกิดเสียงดังขึ้น

ภายในตัวท่านได้ยินชัดเจนว่า *"สัญลักษณ์ของท่านอาจารย์นั้น จะตกทอดมาจากอากาศ ในพรรษาที่ ๘ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ บางทีคนเขาเก็บไว้แล้วจะนำมาถวายภายหลัง"*

หลวงปู่สอท่านแปลกใจว่าเสียงนี้มาจากไหน เกิดขึ้นได้อย่างไร จะพูดว่าเป็นเสียงจริงๆ ก็ได้เพราะหูสามารถได้ยินเสียงได้ จะว่าเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นภายในจิตก็อาจจะกล่าวได้ เพราะหลวงปู่ยืนยันว่ามันเกิดขึ้นภายในจิต รับรู้ได้อย่างชัดเจนภายในจิต เพราะฉะนั้น ความรู้ หรือนิมิตที่เกิดจากเสียงนี้ หลวงปู่มั่นใจว่า มันจะต้องเกิดขึ้นแน่ในอนาคต

หลวงปู่สอได้เล่าถวายให้หลวงปู่บุญมีทราบถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ถูกเรียกไปพบหลวงปู่มหาบัวอีกครั้ง หลวงปู่มหาบัวได้ดุท่านว่า **"บอกกี่ครั้งแล้ว ว่าไม่ให้พูด บ้า! บ้าสัญญา บ้าวิปลาส"** ที่จริงแล้วการที่หลวงปู่มหาบัวดุท่าน ท่านก็ไม่ได้เสียใจหรือน้อยใจแต่ประการใด หลวงปู่เล่าว่า ในขณะถูกหลวงปู่มหาบัวดุว่าบ้านั้น ท่านเอานิ้วมือออกมานับดู ก็นับครบห้าครบสิบอยู่ ท่านจึงบอกกับตัวเองว่า **"ยังไม่เป็นบ้า"** หลวงปู่มหาบัวยังสั่งท่านอีกว่า **"ต่อไปอย่าพูดอีก ให้มันเกิดเสียก่อนค่อยพูด"**

หลังจากนั้นมาหลวงปู่สอท่านก็ประกอบความเพียรของท่านอย่างสม่ำเสมอ แต่ยิ่งใกล้วันที่นิมิตจากเสียงบอกไว้ ก็ยิ่งทำให้จิตใจจดจ่อมากขึ้น ๑ ปีผ่านไป ย่างเข้าปีที่ ๒ คือ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งเป็นปีที่ถูกกำหนดไว้ หลวงปู่เล่าว่า อยากจะให้ดวงอาทิตย์มันขึ้นลงเร็ว ๆ ที่จิตใจมันจดจ่อเช่นนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่าจิตใจมีความวุ่นวาย กระสับกระส่ายแต่อย่างใด แต่อยากจะพิสูจน์ความจริงจากนิมิตที่เกิดขึ้นว่าจะเป็นจริงหรือจะหลอกลวง เพราะพ่อแม่ครูอาจารย์ท่านมักจะสั่งสอนลูกศิษย์เสมอว่าอย่าไปชอบใจติดใจหรือเชื่อมั่นในนิมิตที่ปรากฏจนเกินไป เพราะนิมิตเองก็เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนมั่นคงย่อมเปลี่ยนแปลงไปได้เสมอ ถ้าเข้าไปเชื่อมั่น

หลงใหลไปตามนิมิต อาจทำให้เสียหลักในการภาวนา หรือเกิดวิปลาสไปได้ เพราะฉะนั้น ท่านจึงตักเตือนหรือดุด่าว่ากล่าวบ้างเพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นได้ในอนาคต

๒. นิมิตกลายเป็นความจริงในพรรษาที่ ๘

เมื่อเข้าสู่ปีพรรษาที่ ๘ วันแห่งการรอคอยยิ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ ปีนี้มีพระภิกษุสามเณรอยู่จำพรรษากับหลวงปู่สอ พันธุโล ประมาณ ๓-๔ รูป วันเข้าพรรษาผ่านไป พระภิกษุสามเณรทุกรูปต่างก็พยายามฝึกฝนอบรมตนเองทั้งในด้านกิจวัตรข้อวัตร และการภาวนา เพราะในช่วงเวลาที่เข้าพรรษานี้ตามวัดป่าสายกัมมัฏฐาน ท่านมักจะถือโอกาสทำความเพียรเป็นกรณีพิเศษ เช่น อดนอน ผ่อนอาหาร หรืออดอาหารเพื่อประกอบความเพียร เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ตลอดพรรษาเพื่อเป็นการชำระซักฟอกจิตใจให้มีความขาวสะอาด ซึ่งเป็นหน้าที่อันสำคัญยิ่งของนักบวชในพระพุทธศาสนา วันเข้าพรรษาที่ ๘ ผ่านไปได้ประมาณ ๒๕ วัน ก็ถึงวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ ซึ่งตรงกับประมาณวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๐๘ วันนี้ หลังจากหลวงปู่สอฉันเช้าเสร็จแล้ว ท่านก็เก็บบริขารขึ้นกุฏิ ขณะที่นั่งพักผ่อนอยู่บนกุฏิจิตใจของหลวงปู่กำลังนึกถึงนิมิตที่เกิดขึ้นเมื่อพรรษาที่ ๒ และพรรษาที่ ๖ หลวงปู่รำพึงในใจว่า **“อะไรหนอ คือสัญลักษณ์ของเราที่จะได้มาในวันนี้”**

ในขณะนั้นหูของหลวงปู่ก็พลันได้ยินเสียงเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ดังลั่นเข้ามาในวัด หลวงปู่จ้องมองออกไปด้านหน้ากุฏิก็เห็นเครื่องบินจริง ๆ ต้นไม้บริเวณด้านหน้ากุฏิโอนเอนไปมาใบไม้ปลิวว่อนไปทั่วบริเวณนั้น หลวงปู่คิดในใจว่า เครื่องบินมันลงจอดที่วัดหรืออย่างไร มันไม่น่าจะลงจอดได้ เพราะบริเวณแคบ แต่ในขณะที่หลวงปู่กำลังคิดอยู่นั้น เครื่องบินดังกล่าวก็ลงจอดลานดินด้านหน้ากุฏิจริง ๆ ท่านเพ่งมองไปยังเครื่องบิน

ก็เห็นบุคคลที่นั่งในเครื่องบินนั้น แตกต่างจากคนเราทั่วไป ลักษณะคล้ายกับพระอินทร์หรือเทวดาองค์ใดองค์หนึ่ง

ขณะที่มองเห็นเทวดานั้น จิตมันบอกหลวงปู่ว่า นั่นคือพระอินทร์ เพราะดูลักษณะการแต่งกาย และสีผิวแล้วคล้ายกับที่เราเคยเห็นในภาพในมือของพระอินทร์นั้น เขาถือพิณมาด้วยหลวงปู่มองเห็นพระอินทร์ถือพิณก็นึกถึงพุทธประวัติตอนที่พระมหาบุรุษทรงบำเพ็ญทุกรกิริยาอาศัยที่พระอินทร์มาดีดพิณถวายจึงทรงได้คติในการทำความเพียรเปลี่ยนจากการทรมานตนให้ลำบากมาดำเนินความเพียรทางจิตจนได้ตรัสรู้ธรรมเป็นพระพุทธเจ้าในที่สุด

พระอินทร์เดินตรงมาที่กุฏิหลวงปู่ แต่ไม่ขึ้นมาบนกุฏิเขาเดินเข้าไปใต้ถุนกุฏิ หลวงปู่ลุกขึ้นไปแล้วก้มมองลงดูใต้ถุนกุฏิก็ไม่เห็นใคร และเมื่อมองกลับไปที่เครื่องบินจอดอยู่ก็ไม่เห็นเครื่องบินดังกล่าวเลย หายไปอย่างไร้ร่องรอย

หลวงปู่ท่านนึกแปลกใจว่าทั้งพระอินทร์และเครื่องบินหายไปไหนโดยไม่มีวี่แวว หรือสิ่งนั้นเป็นเครื่องหมายสัญลักษณ์ของเราอย่างนั้นหรือ ขณะกำลังคิดใคร่ครวญอยู่นั้น พลันก็ได้ยินเสียงรถดังเข้ามาในวัด จิตมันบอกกับท่านว่า **"มาแล้วนะ มาแล้ว"** ไม่นานนักก็มีรถสีขาวเป็นรถบรรทุกวิ่งเข้ามาในวัด และมาจอดตรงบริเวณที่เครื่องบินลงจอดพอดี

หลวงปู่เพ่งมองไปที่รถเห็นบุคคล ๒ คน เป็นหญิงกับชาย ฝ่ายชายเดินถือขันดอกไม้ตรงมาหาหลวงปู่ที่กุฏิ แต่ผู้หญิงยืนถือห่อผ้าขาวอยู่ที่ข้างรถ หลวงปู่จำได้ว่าบุคคลทั้ง ๒ นี้ คือนายกำพล ทองทิพย์ และนางแท่ง ทองทิพย์ เป็นสามีภรรยากัน มีครอบครัวอยู่ในตัวอำเภอบ้านผือนั่นเอง เขาเดินขึ้นมากราบหลวงปู่บนกุฏิพร้อมกับยื่นขันดอกไม้ไปถวายหลวงปู่ แต่หลวงปู่ท่านห้ามไว้พร้อมกับถามว่า **"โยมมาธุระอะไร"** เขาตอบว่า **"ผมเอาของมาถวายหลวงพ่อครับ"** หลวงปู่ถาม **"ของอะไร"** **"พระพุทธรูปครับ"** เขาตอบ

นายกำพล ลุกขึ้นแล้วเดินลงไปข้างล่าง พร้อมกับรับเอาห่อผ้าขาวจากภรรยา แล้วเดินขึ้นมาบนกุฏิพร้อมกัน เขาแก้ห่อผ้าขาวนั้นออก ภาพที่ปรากฏต่อหน้าหลวงปู่สอขณะนั้น คือพระพุทธรูปปางนาคปรกลักษณะแบบโบราณ จิตของหลวงปู่บอกท่านว่าใช่แล้ว ! เมื่อชื่นชมพระพุทธรูปพอสมควรแล้วท่านจึงถาม ๒ สามีภรรยาว่า เพราะเหตุใดจึงได้เอาพระนี้มาถวายท่าน เขาเล่าความเป็นมาให้ท่านฟังอย่างละเอียดว่าหลายปีมาแล้วที่เขาได้รับพระองค์นี้มาจากพี่ชายขณะนั้นเขายังไม่ได้แต่งงาน แต่พอแต่งงานมีครอบครัวภรรยาของเขาฝันแทบทุกคืนว่าพระพุทธรูปองค์นี้ท่านสั่งให้เอาท่านไปถวายหลวงพ่อวัดป่า จนกระทั่งมาเมื่อคืนวานนี้พระพุทธรูปองค์นี้ก็ได้บอกและบังคับภรรยาว่าพระพุทธรูปองค์นี้ไม่ใช่ของพวกเธอ เป็นของหลวงพ่อวัดป่า ให้เอาไปถวายท่านตอนเช้าวันพรุ่งนี้ เพราะฉะนั้น 2 สามีภรรยาจึงได้นำมาถวายหลวงปู่สอ หลวงปู่ท่านถามเขาว่า **“พระพุทธรูปนี้พวกโยมได้มาอย่างไร”** เขาตอบว่า **“ผมก็ไม่ทราบว่าสืบทอดกันมาอย่างไรแต่เท่าที่จำได้คือตกทอดมาจากพ่อของพ่อ (ปู่) พ่อของพ่อตาย พ่อของเขาก็เก็บรักษาไว้ พ่อตาย พี่ชายของเขาก็เก็บรักษาไว้พี่ชายตาย เขาจึงได้นำมาเก็บรักษาไว้จนกระทั่งนะบัดนี้ก็หลายปีพอสมควร”**

เมื่อเขาเล่าความเป็นมาทั้งหมดให้หลวงปู่ฟังแล้ว ท่านจึงบอกให้เขายกขันดอกไม้และพระพุทธรูปเข้ามาถวาย เสร็จแล้วท่านก็ให้ศีลให้พร ๒ สามีภรรยาจึงได้เดินทางกลับไป

หลวงปู่สอท่านไม่รอช้าเมื่อได้รับพระพุทธรูปมาตรงตามนิมิตที่ปรากฏชัดเจนในพรรษาที่ ๒ และพรรษาที่ ๖ เท่ากับเป็นการยืนยันความจริงของนิมิตนั้น ท่านปรารถนาที่จะนำสิ่งของดังกล่าวนี้ไปถวายให้พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวและหลวงปู่ขาวได้ชม จึงได้เรียกให้โยมคนหนึ่งไปเอารถออกมารับท่านไปวัดป่าบ้านตาดและวัดถ้ำกลองเพล

เวลาประมาณ ๔ โมงเช้า หลวงปู่สอไปถึงวัดป่าบ้านตาด ท่านรีบเดินตรงไปยังกุฏิพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว ขณะนั้น ท่านกำลังนั่งรออยู่ด้านนอกห้อง คล้ายกับว่าท่านกำลังนั่งรอใครอยู่ พอเห็นหลวงปู่สอขึ้นไปกราบบนกุฏิ ท่านก็พูดทักว่า **"ว่ายังไงสิ่งที่ท่านพูดเป็นจริงหรือเปล่า"**

หลวงปู่สอท่านไม่ตอบ แต่บอกให้คนขับรถไปเอาสิ่งของดังกล่าวนั้นมาถวายให้ท่านดู เมื่อเปิดฝาที่ห่อคลุมอยู่ออก พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวพูดว่า **"อือ! มันเก่งกว่าพ่อมันอีกนะ! ของดีนะนี่! ให้รักษาให้ดี"**

เวลาประมาณเที่ยงวัน หลังจากนำพระพุทธรูปไปถวายให้พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวท่านชม หลวงปู่สอก็เดินทางไปถึงวัดถ้ำกลองเพล หลวงปู่สอร้องเรียกหลวงปู่ขาวอยู่พักหนึ่งท่านจึงมาเปิดประตูกุฏิ หลวงปู่สอรีบกราบเรียนว่า **"ได้มาแล้วครับหลวงปู่"**

หลวงปู่ขาวพิจารณาดูพระพุทธรูปอย่างละเอียดพร้อมกับสอบถามความเป็นมาต่าง ๆ แล้วจึงพูดว่า **"เป็นของดีจริง ๆ นะ ให้ท่านรักษาไว้ให้ดี"** หลวงปู่ขาวขอพระพุทธรูปไว้เพื่อภาวนาดูอีกครั้งหนึ่งประมาณ ๑ อาทิตย์ เสร็จแล้วหลวงปู่สอจึงกราบลาท่านกลับวัดอรัญญิกาวาส

เมื่อครบ ๑ อาทิตย์หลวงปู่สอจึงเดินทางไปวัดถ้ำกลองเพลเพื่อรับพระพุทธรูปคืน หลวงปู่ขาวเล่าให้ท่านฟังว่า ขณะที่พระพุทธรูปองค์นี้อยู่ในกุฏิท่านในตอนกลางคืนจะมีแสงสว่างรุ่งเรืองออกมาจากองค์ท่าน มีอยู่คืนหนึ่งมีช้างป่ามาเดินวนเวียนอยู่ข้างกุฏิท่าน แสงสว่างจากองค์พระทำให้สามารถมองเห็นช้างได้

หลวงปู่ขาวได้มอบพระคืนให้หลวงปู่สอ พร้อมกับพูดว่า **"พระพุทธรูปนี้เป็นของดีจริง ๆ นะ ดูลักษณะของท่านสิ ปกป้องคุ้มครอง ต่อไปภายหน้าบ้านเมืองจะได้พึ่งพาอาศัยท่าน ให้รักษาไว้ให้ดี ๆ"**

ข่าวคราวที่หลวงปู่สอได้รับพระพุทธรูปเก่าแก่มีความศักดิ์สิทธิ์ตรงตามนิมิตที่ปรากฏไว้ เป็นเรื่องเล่าลือกันในหมู่พระเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และเพื่อนสหธรรมิกหลายรูป ในจำนวนนี้มีพระเถระผู้ใหญ่ในสายกัมมัฏฐานได้เดินทางมาขอดูพระพุทธรูปดังกล่าวที่วัดอรัญญิกาวาส เช่น หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ และหลวงปู่ฝั้น อาจาโร เป็นต้น โดยเฉพาะหลวงปู่ฝั้น อาจาโร ได้มาพักค้างคืนอยู่กับท่านด้วย หลวงปู่ฝั้นพูดกับหลวงปู่สอว่า **“ไหนเอามาดูซิพระที่เกิดในสมาธิ”** เมื่อหลวงปู่สอถวายให้ท่านดูแล้ว หลวงปู่ฝั้นท่านบอกว่า **“อือ ! ดีจริง ๆ หายากนะ พระที่เกิดจากสมาธิอย่างนี้ ร้อยองค์พันองค์ก็ไม่มีองค์หนึ่งนะ”**

หลังจากที่หลวงปู่สอ พันธุโล ได้รับพระพุทธรูปมาตามนิมิตที่ปรากฏขณะทำสมาธิ ปรากฏว่าพระพุทธรูปองค์นี้สามารถที่จะสื่อความหมายกับหลวงปู่สอได้ ท่านจะทำอะไรจะไปที่ไหนหรือมีเหตุการณ์อะไรพระพุทธรูปองค์นี้มักจะบอกหรือตักเตือนท่านเสมอ ในบางครั้งท่านจะเทศน์อบรมหลวงปู่สอเหมือนกับครูบาอาจารย์ที่หวังดีต่อศิษย์ คอยพร่ำสอนตักเตือนศิษย์ทีเดียว

หลวงปู่สอท่านเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่าในช่วงเวลาที่ออกเที่ยวธุดงค์ท่านก็จะอาราธนาใส่ในย่ามสะพายไปไหนต่อไหน ตลอด ระยะเวลาประมาณ ๒๐ ปี จนย่ามขาดไปหลายผืน หรือแม้กระทั่งเส้นเอ็นบริเวณบ่าไหล่ หลวงปู่เสียทำให้เจ็บปวดเวลายกแขนอยู่เสมอจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ในคราวที่ได้พระพุทธรูปมาใหม่ๆ ลูกศิษย์หลวงปู่คิดจะเรียกพระพุทธรูปองค์นี้ว่า หลวงพ่อนาค ซึ่งไปตรงกับหลวงพ่อนาค บ้านแวง อำเภอบ้านผือ หลวงปู่จึงกราบเรียนถามท่านว่าชื่ออะไรท่านบอกว่าท่านเป็นสัจธรรม ให้เรียกชื่อท่านว่าหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ หลวงปู่สอ และลูกศิษย์ของท่านจึงเรียกพระพุทธรูปองค์นี้ว่า **“หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์”** ตั้งแต่บัดนั้นมา

ลักษณะของพระพุทธรูป "หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์"

เป็นพระพุทธรูปปางนาคปรก ขนาดกว้างฐานพระประมาณ ๑๐ นิ้ว สูงประมาณ ๑๕ นิ้ว เป็นพระพุทธรูปหล่อแบบโบราณเนื้อสัมฤทธิ์ น้ำหนักประมาณ ๑๐ กิโลกรัม อายุตามการสันนิษฐานของเจ้าหน้าที่กรมศิลปากร ประมาณ ๘๐๐ ปี ซึ่งใกล้เคียงกับที่หลวงปู่สอกราบเรียนถามหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ท่านว่าอายุ ๘๐๐ กว่าปี นอกจากนั้นท่านยังบอกว่า ท่านเข้ามาครั้งแรกที่จังหวัดนครปฐม ในประเทศไทยจะมีพระพุทธรูปลักษณะเช่นนี้อยู่ ๒ องค์ องค์หนึ่งในเจดีย์นครปฐม ส่วนอีกองค์หนึ่งอยู่กับหลวงปู่สอ พันธุโล วัดบ้านหนองแสง จังหวัดยโสธร

พระพุทธรูป หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์นี้ยังมีลักษณะที่แปลก คือ มีพญางูใหญ่ ๗ ตัว ๗ หัว แผ่ปกคลุมองค์พระอยู่ โดยส่วนมากแล้วเราจะเห็นเฉพาะเป็นนาคตัวเดียว ๗ หัว หรือ ๕ หัว เท่านั้น องค์พระมีลักษณะคล้ายศิลปะสมัยเชียงแสนหรือทางเวียงจันทน์

พุทธานุภาพของพระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)

ในเรื่องอานุภาพและพุทธคุณหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์นั้น ในสมัยที่หลวงปู่สอ พันธุโล ยังจำพรรษาอยู่วัดอรัญญิกาวาส อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี เป็นที่ทราบดีว่าเวลาชาวบ้านหรือใครมีปัญหาอะไรก็มักจะไปให้หลวงปู่สอท่านช่วยถามหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ให้ว่าเหตุการณ์นั้น ๆ จะเป็นเช่นไร

หลวงปู่สอท่านเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งหลวงพ่อนาคบ้านแวงถูกขโมยลักไปพร้อมกับพระพุทธรูปของวัดใกล้เคียงอีกหลายองค์ ผู้ใหญ่บ้านและชาวบ้านในสมัยนั้นได้มากราบเรียนถามหลวงปู่สอว่าจะได้คืนหรือไม่ และถ้าได้คืนจะติดตามไปทิศไหน

หลวงปู่กราบเรียนถามหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์แล้ว ท่านบอกญาติโยมบ้านแวงว่าได้คืนภายใน ๑๕ วัน และให้ติดตามไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ คือ ทางจังหวัดหนองคาย ก็จะได้ของดังกล่าวคืน ขณะนี้ของดังกล่าวมีคนยึดไว้ได้แล้ว และเมื่อชาวบ้านติดตามไปก็ได้สิ่งของนั้นคืน เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจยึดของกลางที่ผู้ร้ายเอามาออกเร่ขายไว้ได้

เพื่อเป็นการยืนยันให้เห็นถึงลักษณะของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ว่าท่านพูดได้ หรือติดต่อสื่อความกับหลวงปู่สอได้ ผู้เขียนขอยกเรื่องหนึ่งที่ท่านเคยเล่าให้ฟังอยู่บ่อย ๆ คือ ในช่วงที่ประเทศลาวกำลังมีการปฏิวัติรัฐประหาร บ้านเมืองเกิดการต่อสู้ฆ่าฟัน ทั้งนี้ เราเรียกการปฏิวัติในครั้งนั้นว่า กองแลปฏิวัติหลวงปู่ไปพักภาวนาอยู่วัดร้างแห่งหนึ่ง ในระหว่างนั้นทหารทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ยิงปืนและลูกระเบิดข้ามหัวไปมาอยู่ตลอดวันตลอดคืน หลวงปู่ท่านพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะอยู่ต่อไปก็จะไม่ปลอดภัยต่อชีวิต ท่านจึงตัดสินใจจะข้ามมาฝั่งไทย ในขณะจิตคิดเช่นนั้นปรากฏเสียงเทศน์อบรมของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ขึ้น เพื่อให้หลวงปู่สอได้พิจารณาตาม มีอยู่ตอนหนึ่งหลวงปู่สอบอกหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ว่า **“จะอยู่ได้อย่างไร มันยิงปืนมาถูกกระบาลก็ตายสิ !”** หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ให้กำลังใจหลวงปู่สอว่า **“ไปกลัวมันทำไม ไอ้กองแล”** การโต้ตอบกันระหว่างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์และหลวงปู่สอดำเนินไปนานพอสมควร สุดท้ายหลวงปู่สอท่านก็ตัดสินใจกลับมาฝั่งไทยในตอนเช้าของวันต่อมา และไปพักอยู่กับหลวงปู่บัวพา วัดป่าพระสถิตย์

หลวงปู่สอเล่าพลางหัวเราะว่า **“ถ้าเชื่อท่านตอนนั้นไม่รู้เหตุการณ์จะเป็นอย่างไร”**

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์นับว่าท่านเป็นพระพุทธรูปคู่บุญบารมีของหลวงปู่สอ พันธุโล เมื่อเราเห็นหลวงปู่สอ นั่นหมายความว่าเราต้องเห็นหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ และไม่ว่าท่านจะเดินทางไปที่ไหนหลวงปู่ท่านมักจะ

อัญเชิญหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไปด้วยเสมอ นอกจากนี้ ในเรื่องอานุภาพและพระพุทธคุณหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ที่ได้เกิดขึ้นมีมากมายหลายเหตุการณ์ด้วยกัน แต่ ณ ที่นี้จะนำมาเพียงบางเหตุการณ์เท่านั้นเพื่อนำมาเป็นข้อคิดและ/หรือคติสอนใจให้กับท่านทั้งหลาย ดังนี้

๑. ช่วยให้ฝนตกที่เขื่อนสิริกิติ์

มีอยู่ครั้งหนึ่งคณะศิษย์การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยนิมนต์ท่านและคณะสงฆ์ไปแผ่เมตตาและอบรมธรรมแก่พนักงานของเขื่อนภูมิพลและเขื่อนสิริกิติ์ ถ้าจำไม่ผิดคงเป็นช่วงเดือนเมษายน ปี ๒๕๔๑

ขณะที่ไปถึงเขื่อนสิริกิติ์ เจ้าหน้าที่ที่ทำงานอยู่ที่นั่นรายงานว่าที่นี้ฝนไม่ตกมานานแล้ว ไม่ทราบว่าปีนี้จะแล้งอีกหรือเปล่า

ในตอนบ่ายคณะสงฆ์ได้ลงเรือไปทำอุโบสถสังฆกรรมในเขื่อนสิริกิติ์ ซึ่งถือว่าเป็นอุโบสถสังฆกรรมครั้งประวัติศาสตร์ เมื่อทำอุโบสถสังฆกรรมเรียบร้อยแล้ว หลวงปู่สอนนำนั่งสมาธิ จนได้เวลาพอสมควรท่านจึงยุติหลังจากนั้น หลวงปู่ได้พูดคุยกับลูกศิษย์ทั้งหลายว่า **“คืนนี้ฝนจะตก”** ทุกคนบนเรือไม่มีใครคิดว่ามันจะเป็นอย่างที่หลวงปู่พูด เพราะมันไม่มีวี่แววว่าฝนจะตกเลย กว่าที่เรือจะเข้าเทียบฝั่งได้ก็ใช้เวลาเกือบ ๑ ชั่วโมง พอเข้าที่พักรับรองหลวงปู่พูดกับลูกศิษย์อีกว่า **“คืนนี้จะไม่นอน จะภาวนาขอหลวงพ่อให้ฝนตก”**

ประมาณ ๔ ทุ่มครึ่ง ปรากฏท้องฟ้าเริ่มมีเมฆมาก ลมพัดแรง เสียงฟ้าร้องสนั่นไปทั่วหุบเขา ฝนเริ่มตกลงมานานประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง กิ่งไม้ใบไม้บริเวณที่พักรับรองหล่นเกลื่อนกลาดไปหมด แม้เต็นท์ที่ทางเจ้าหน้าที่จัดไว้สำหรับใช้เป็นที่ตักบาตรทำบุญในช่วงตอนเช้าก็ถูกกระแสลมพัดล้มระเนระนาดเปียกปอนหมด ผู้เขียนอยู่ในเหตุการณ์ตลอดมีความรู้สึกอัศจรรย์ใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จนขนลุกเกิดปีติยินดีใน

อานุภาพของท่านเพราะแต่ก่อนมันไม่มีวี่แววเลยว่าฝนจะตก แต่คืนนั้นฝนก็ตกลงมาตามที่หลวงปู่สอท่านพูด เหตุการณ์ครั้งนั้นยังคงประทับอยู่ในความทรงจำของคณะศิษย์และเจ้าหน้าที่ของเขื่อนสิริกิติ์จนกระทั่งบัดนี้

๒. เอื้ออำนวยให้บังเกิดโชคลาภ

ผู้เขียนเคยได้ยินหลวงปู่สอท่านเล่าให้ฟังว่า มีลูกศิษย์ของท่านทางจังหวัดพิษณุโลก เคยประสบปัญหาหลายอย่าง มีการฟ้องร้องคดีความกันในระหว่างญาติพี่น้อง แต่เนื่องจากโยมคนนี้เป็นคนดีมีศีลธรรม เขาได้เคยกราบหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์และหลวงปู่สอ ตลอดถึงมีความศรัทธาเชื่อมั่นมานานแล้ว มีอยู่วันหนึ่ง เขาทำวัตรสวดมนต์เย็นและนั่งสมาธิอยู่ ปรากฏหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์มาบอกว่า *"อย่าเป็นคดีความกันเลย เขาอยากได้ที่ดินมรดกก็ให้เขาไปเถอะ หลวงพ่อจะช่วยเหลือเอง"* เนื่องจากโยมคนนี้เขามีความเคารพศรัทธาเชื่อมั่นในหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์อยู่แล้ว เมื่อท่านมาบอกจึงปฏิบัติตาม หลังจากนั้นมาเวลานั่งสมาธิ หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จะมาให้กำลังใจเขาเสมอและแนะนำให้ดำเนินชีวิตประกอบกิจการตามที่เหมาะสมอยู่เสมอ จากที่โยมคนนี้มาอยู่พิษณุโลกต้องเช่าที่ดินเขาอยู่ ต้องกู้เงินจากธนาคารมาซื้อที่เพื่อสร้างบ้าน โดยที่มีเงินเดือนจากการทำงานราชการเพียงนิดหน่อยสำหรับใช้หนี้ แต่ด้วยความเป็นคนดีมีศีลธรรม และยึดมั่นในพระรัตนตรัยและหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ เขาได้ผ่านพ้นอุปสรรคปัญหามาด้วยความภูมิใจและมีฐานะการงานการเงินที่ดีขึ้น ที่ดินที่กู้เงินมาซื้อไว้ปรากฏว่ามีการตัดถนนรอบเมืองผ่าน มีคนมาขอซื้อเป็นเงินล้านกว่าบาท ปัจจุบันเขามีตึกสำหรับค้าขาย มีอาชีพที่มั่นคง มีความสุข ความอบอุ่นในครอบครัวเป็นอย่างดีและที่สำคัญเขาเป็นผู้นำเพื่อนฝูงและญาติมิตร ในการบำเพ็ญบุญมาโดยตลอด

๓. เอื้ออำนวยให้การค้าขายประสพผลสำเร็จ

ส่วนผู้ที่มีอาชีพค้าขาย หลายคนที่ได้รับพระกริ่งหรือเหรียญหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไปสักการบูชา และเป็นคนที่ดีมีศีลธรรม เมื่อเขาตั้งจิตอธิษฐานขอพึ่งพุทธบารมีของท่าน ไม่นานก็ได้รับผลสำเร็จตามสมควรแก่กิจการนั้น ๆ แก่บุคคลนั้น ๆ ขอยกตัวอย่างผู้ที่ได้รับผลสำเร็จแล้วเขามาเล่าให้ผู้เขียนฟัง

ได้มีแม่ค้าขายอาหาร อยู่ในตลาดโชคชัย 4 ผู้เขียนชอบเรียกเขาว่า *"โยมอ้วน"* เมื่อปี ๒๕๔๑-๒๕๔๒ เขาโดนพิษเศรษฐกิจเล่นงานหนัก รถที่ใช้ค้าขายคู่ชีพก็ถูกยึด เพราะไม่มีเงินส่งงวด ยิ่งกว่านั้นการค้าขายก็ไม่ดี ได้กำไรบ้าง อยู่ตัวบ้าง ขาดทุนบ้าง ทำให้ทุกข์ใจมาก จิตวิตกต่าง ๆ นานา และเป็นธรรมดาของคนทำงานหนัก ใช้แรงงานมากเกินไป เมื่อทุกข์ใจมีปัญหา ก็มักจะหาทางออกด้วยการดื่มเหล้า ท่านวิญญูชนพึงไตร่ตรองดูเถิดว่า ถ้าเหล้ามันช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาครอบครัว ปัญหาจิตใจได้เหมือนอย่างที่หลายคนคิดกัน ป่านนี้คนที่ชอบกินเหล้าเจริญกันไปหมดแล้วและพระพุทธเจ้าก็คงจะไม่ทรงห้ามไว้ในศีลข้อที่ ๕ แต่อย่างใดเลย ในทางตรงกันข้ามเรามักจะได้ยินผลเสียของเหล้าอยู่เสมอ เช่น เมาสุราอาละวาด, เมาสุราแล้วขับรถประมาท, เมาสุราแล้วขาดสติประพฤติผิดจารีตประเวณี, สุขภาพกายแย่ สุขภาพจิตเสื่อมถอย ตลอดถึงเป็นโรคตับแข็งเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง เป็นต้น โยมอ้วนพอเจอปัญหาก็มักจะดื่มเหล้าทุกวัน เพื่อดับความกลุ้มใจ แต่ยิ่งดื่มก็ยิ่งเพิ่มปัญหา เพราะนอกจากจะค้าขายไม่ได้แล้วรายจ่ายกลับเพิ่มขึ้น บางวันเมามากก็ตื่นสายทำงานไม่ค่อยได้ เป็นสภาพที่ทุกข์มากเหมือนกัน และสภาพการณ์อย่างนี้ก็ดำเนินต่อเนื่องกันมานานเป็นปี เมื่อมีคนในตลาดโชคชัยเล่าให้ฟังเรื่องหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ และแนะนำให้เข้าไปกราบอธิษฐาน ก็ยังชั่งใจอยู่นานเพราะไม่รู้จักเจ้าของบ้านเรือนไทย คือคุณวิลาส - คุณหญิงสุรีพันธุ์

มณีวัต แต่เมื่อเห็นว่าการไปทำบุญ กราบพระอธิษฐานขอพึ่งพุทธบารมีจากท่านน่าจะช่วยให้มีกำลังใจ มีความอบอุ่นใจ และมีที่พึ่งทางใจมากขึ้น

เขาได้ไปกราบหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ขนาด ๓๙ นิ้ว ที่บ้านเรือนไทย บางครั้งก็ได้กราบ หลวงปู่สอ พันธุโล ด้วย ได้อธิษฐานขอพึ่งพุทธบารมีขอให้ค้าขายดี มีกำไร เลี้ยงครอบครัวได้ หลังจากนั้นมาเขาพบว่าอาหารเริ่มขายได้ดีมากขึ้น มีกำไรมากขึ้น บางครั้งมีโชคลาภด้วยก็ยิ่งทำให้เขามีกำลังใจในการทำความดี ทุกวันเขาจะไปกราบหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ที่บ้านเรือนไทย วันละ ๓ ครั้งเป็นอย่างน้อย จากคนที่มีความท้อแท้มีความทุกข์ใจและไม่ค่อยได้ทำบุญให้ทาน และชอบดื่มเหล้าเป็นประจำ เขาได้ปรับปรุงตัวเองใหม่ รู้จักไหว้พระสวดมนต์ รู้จักทำบุญให้ทานเป็นประจำ รู้จักฟังธรรม พยายามงดเว้นจากการดื่มเหล้าโดยมีจิตใจยึดมั่นอยู่ในคุณพระรัตนตรัย และหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ นับว่าเขาได้พบเส้นทางชีวิตที่ปลอดภัยและได้รับความสุขความสำเร็จในอาชีพตามสมควรแก่ฐานะของเขาเป็นอย่างดี ปัจจุบัน โยมอ้วนก็ยังค้าขายอยู่ที่ตลาดโชคชัย 4 แต่ระยะหลังจากนี้มีภาระมากขึ้น เนื่องจากตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่าถ้ามีโชคแล้วจะซื้อรถคันใหม่ มารับใช้อุปถัมภ์ในการเดินทางแก่ หลวงปู่สอ พันธุโล และคณะสงฆ์ ปรากฏว่ามีโชคลาภจริง ๆ ขณะนี้ได้ออกรถตู้คันหนึ่งวิ่งโดยสารอยู่ในกรุงเทพฯ เลยทำให้มีภาระมาก ไม่ค่อยมีเวลามากราบไหว้พระและทำบุญเหมือนแต่ก่อน

๔. ช่วยให้แคล้วคลาดปลอดภัย

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ นอกจากจะเอื้ออำนวยสนับสนุนให้ผู้ที่เคารพศรัทธา และเป็นผู้ที่มีศีลธรรมอันดีงาม ประสพโชคลาภ ตลอดถึงมีความสำเร็จในอาชีพที่สุจริตตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคลแล้ว ในด้านที่ช่วยให้แคล้วคลาดปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ก็มีปรากฏเหตุการณ์ที่

น่าอัศจรรย์ใจอยู่หลายเรื่องดังจะยกมาเล่าเป็นเครื่องยืนยันถึงพุทธานุภาพของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ดังต่อไปนี้

เมื่อปลายปี ๒๕๔๒ ในช่วงเทศกาลทำบุญทอดกฐิน คือ ในระหว่างเดือนตุลาคม *(ออกพรรษาแล้ว)* ไปจนถึงกลางเดือนพฤศจิกายน ระยะเวลา ประมาณ ๑ เดือน มีพระพุทธานุญาตให้พระสงฆ์ที่จำพรรษาอยู่ในอาวาสใดอาวาสหนึ่งตลอดไตรมาส ๓ เดือน และมีจำนวน ๕ รูป ขึ้นไป รับผ้ากฐินสำหรับนำมาตัดเย็บเป็นผ้าไตรจีวรได้ เรียกว่าเป็นช่วงกฐินกาล หรือจีวรกาล เมื่อเลยกำหนดนี้ไปแล้วก็ไม่สามารถทำได้

ในช่วงดังกล่าวนี้ ที่วัดป่าบ้านหนองแสง อ.เมือง จ.ยโสธร คณะศิษยานุศิษย์ ซึ่งมี คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต เป็นประธาน ได้เชิญองค์ผ้าพระกฐินพระราชทาน ของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ ไปทอดถวาย แด่หลวงปู่สอ พันธุโล และคณะสงฆ์วัดป่าบ้านหนองแสงด้วย ในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ขณะเดียวกันก็ได้จัดตั้งกองผ้าป่าสำหรับถวายวัดต่างๆ อีกจำนวน ๘ วัด รวมเป็น ๙ วัด พอดีทั้งนี้คณะกรรมการดำเนินงาน ได้ถือเอานิมิตมงคลวันเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๖ รอบ (๗๒ พรรษา) น้อมจิตถวายเป็นพระราชกุศล แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุยเดชมหาราช ในวโรกาสอันเป็นมงคลนี้ด้วย และได้มีพุทธศาสนิกชนผู้มีความเลื่อมใสศรัทธาในหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์และหลวงปู่สอ พันธุโล บริจาคทรัพย์ในการบุญครั้งนั้น รวมทั้งหมดประมาณ ๖ ล้าน ๕ แสนบาท ในโอกาสเดียวกันนี้คณะกรรมการได้ขออนุญาตหลวงปู่สอ สร้างเหรียญหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์สำหรับแจกในงานกฐินด้วย รูปแบบเหรียญนั้นเป็นพิมพ์หยดน้ำ ด้านหน้าเป็นหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ด้านหลังเป็นรูปเจดีย์ที่วัดป่าบ้านหนองแสงปรากฏว่ามีตำรวจจากจังหวัดอุบลราชธานีมาร่วมงานได้รับแจกเหรียญไปด้วย เมื่อเขาลงไปกรุงเทพฯ เพื่อติดต่อราชการขณะเดินทางด้วยรถยนต์ไปกับคณะประมาณ

๔-๕ คน รถได้ชนกันอยู่บนสะพาน ด้วยความเร็วของรถจึงทำให้แรงกระแทกรุนแรงมาก รถเสียหายแต่คนอยู่บนรถทั้งหมดไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย เขาเล่าให้ผู้เขียนฟังว่าในขณะที่รถจะชนกัน เขาเห็นพระสงฆ์คล้ายหลวงปู่สอ ยืนอยู่ด้านหน้ารถ แล้วเอามือดันหน้ารถไว้ ไม่ให้กระแทกแรง วันต่อมาเขารีบไปกราบหลวงปู่ที่บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กทม. เล่าเรื่องทั้งหมดถวายท่าน ซึ่งก็มีคณะกรรมการและญาติโยมที่มากราบนมัสการหลวงปู่สอ ได้ยินที่เขาเล่าถวายหลวงปู่ด้วยหลายคน

ปัจจุบันตำรวจคนนี้ได้ขอย้ายเข้าไปทำงานที่กรุงเทพฯ อยู่สายตรวจ ๑๙๑ ผู้เขียนจำไม่ได้ว่าอยู่สถานีตำรวจใด แต่ก็รู้จักกันดีเพราะเขาเคยไปทำบุญที่วัดบ่อยๆ

เรื่องที่ยกมาเล่า เพื่อยืนยันถึงพุทธานุภาพหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ที่ช่วยให้ผู้เคารพศรัทธา รอดพ้นจากการบาดเจ็บ หรือสูญเสียชีวิต เป็นประสบการณ์ตรง ที่น่าหวาดเสียว และน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง ท่านผู้อ่านคงนึกอยากจะถามผู้เขียนว่า *"ที่ไม่มีอุบัติเหตุเลย หรือไม่มีการสูญเสียเลย ไม่มีหรือ"* ขอตอบว่า มีอยู่บ้างเหมือนกัน เช่น คนขับรถไปกรุงเทพฯ กับผู้เขียนเมื่อปี ๒๕๔๑ ขณะขับรถจะเข้าสู่เขตกรุงเทพฯ เวลาประมาณตี ๔ คนขับรถมีชื่อว่า อนุสิทธิ์ วังภูสิทธิ์ หลับในขณะรถวิ่งอยู่เลนกลางถนนใหญ่ ผู้เขียนก็ไม่เฉลียวใจเพราะก็วิ่งไปปกติอยู่ แต่ไม่นานคนขับก็ชะลอรถ เปลี่ยนเลนไปชิดซ้ายแล้วก็จอดรถ เปิดประตูรถลงไปปัสสาวะที่ข้างถนน แล้วกลับมาขึ้นรถขับไปจนถึงบ้านเรือนไทยลาดพร้าวประมาณตี ๕

ตอนเช้า เขาเล่าให้ฟังว่า ขณะขับรถมาก่อนจะจอดรถเขาหลับในอยู่หลายนาที และช่วงเวลานั้นมีคนมากระซิบที่หูว่า *"ให้ชะลอรถ และชิดซ้าย"* เขาก็ปฏิบัติตาม เมื่อรถจอดแล้วเขาจึงสะดุ้งตื่นขึ้นจากความหลับ ผู้เขียนมานึกย้อนดูเหตุการณ์ในวันนั้นแล้วก็อดหวาดเสียวไม่ได้ เพราะรถ

มาด้วยความเร็วประมาณ ๑๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง และรถก็บรรทุกหนักด้วย คือ บรรทุกรูปเหมือนหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองขนาด ๙ นิ้ว ประมาณ ๕๐ องค์ ไปส่งที่บ้านเรือนไทย กทม. จากเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้ผู้เขียนมีความเชื่อมั่นว่า หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ท่านช่วยเหลือปลอดภัย ในการเดินทางได้จริงๆ

๕. ช่วยบรรเทาทุกข์จากโรคภัยไข้เจ็บ

มีโยมคนหนึ่ง เคยไปกราบหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ และหลวงปู่สอ พันธุโล ที่บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กทม. เขาเคยได้รับพระกริ่งหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไปบูชาในคราวทำบุญสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองขนาดใหญ่ จำนวน ๗ องค์เมื่อปี ๒๕๔๑ โยมคนนี้มีชื่อว่า ชาย นามสกุล วัชราภัย บ้านอยู่ที่ กทม. ญาติโยมที่ไปทำบุญที่บ้านเรือนไทย ชอบเรียกเขาว่า "คุณชาย" แต่ไม่ใช่คุณชายในนิยาย บ้านทรายทอง! เขาเล่าให้ใครต่อใครฟังเสมอว่าเขานี่แหละ ที่หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ช่วยให้พ้นทุกข์ จากการเป็นนิ่วในไต เมื่อกลางเดือนสิงหาคม ปี ๒๕๔๒ มีอยู่ วันหนึ่งเขามีอาการปวดเอวลามมาที่ท้องอย่างรุนแรงจนตัวงอ เขาบอกภรรยาว่าปวดเอวและท้องอย่างแรง จะไปพบหมอที่โรงพยาบาล จึงโทรไปนัดคุณหมอที่โรงพยาบาลนวมินทร์ เขตมีนบุรี ไว้ คุณหมอ ทราบจากคนป่วยว่ามีอาการรุนแรง ก็จัดเตรียมห้องสำหรับผ่าตัดไว้เรียบร้อย ขณะนั่งรถไปโรงพยาบาลกับภรรยา เขาได้อธิษฐานหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ที่ห้อยคออยู่และกำพระไว้แน่นว่า *"ขออย่าให้ลูกเป็นอะไรมากเลยขออย่าให้ต้องผ่าตัดเลย ขอให้หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ช่วยลูกเถิด"* ปรากฏว่าเมื่ออธิษฐานแล้วไม่นานอาการปวดที่เอวบริเวณไตก็ลดลง พอรถถึงโรงพยาบาล เขาบอกว่าอาการที่ปวดอย่างทรมานนั้นหายไป แทนที่เขาจะรีบตรงไปหาหมอที่นัดไว้ เขาก็

แวะไปเข้าห้องน้ำก่อน ขณะปัสสาวะนั้นเม็ดนิ่วขนาดเท่าเม็ดถั่วเขียวก็ตกออกมา เขาหยิบเอาไปล้างแล้วรีบไปหาหมอ คุณหมอแปลกใจว่ามันเป็นไปได้อย่างไร เพราะนิ่วในไตนั้นออกยาก ต้องผ่าตัด แต่สำหรับคุณชายนั้นแม้หมอจะไม่เชื่อว่ามันเป็นไปได้ แต่เขาก็มั่นใจว่ามันเป็นไปได้ ทั้งนี้เพราะมันเป็นไปแล้วและเขาปลอดภัยพ้นจากความทุกข์ตรงนั้นมาแล้ว สุดท้ายห้องผ่าตัดก็ต้องยกเลิก คนป่วยก็สบายใจแล้วเดินทางกลับบ้าน ตอนเช้าวันต่อมาเขาไปเล่าเรื่องถวายหลวงปู่สอ ที่บ้านเรือนไทย ขณะนั้นคุณหญิงสุรีพันธุ์ ก็อยู่ด้วย จึงได้เอาหลักฐาน คือก้อนนิ่วให้ดูด้วย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคุณชายนี้ หากไม่มีความเชื่อมั่นในพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณแล้ว เราก็สามารถมองในแง่ที่เป็นไปได้อื่นๆ เช่น ก้อนนิ่วมันเริ่มโต แล้วอาจตกจากไตไปอยู่ในท่อปัสสาวะเวลาจะปัสสาวะ น้ำปัสสาวะไปดันให้นิ่วหลุดออกมาได้ และบังเอิญเป็นเวลาที่คุณชายอธิษฐานหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์พอดีถ้าเราคิดและมองอย่างนี้ก็เป็นสิทธิ์ของแต่ละบุคคล ส่วนความจริงเป็นเช่นใด ก็ยังคงเป็นความจริงอยู่เช่นนั้น แต่เหตุการณ์ในลักษณะอย่างนี้ หรือหายป่วยอย่างนี้ ก็คงไม่เกิดขึ้นกับทุกคนเสมอไป เพราะความเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นกฎธรรมดาของสังขาร เราหายป่วยวันนี้พรุ่งนี้เราอาจจะป่วยอีกก็ได้ หรือเราหายจากโรคไตปีนี้ปีหน้าเราอาจจะทุกข์เพราะโรคหัวใจก็ได้ เมื่อกฎความจริงเป็นเช่นนี้การพึ่งพระรัตนตรัยจึงมีหลายระดับ และระดับที่สามารถเข้าถึงความจริงในเรื่องของอนิจจังความไม่เที่ยง ทุกขัง ความเป็นทุกข์ อนัตตา ความไม่มีสาระแก่นสารได้นั้น ก็จะต้องเป็นเรื่องของจิตภาวนา คือการอบรมจิตด้วยสมาธิ และวิปัสสนา เท่านั้น ที่ยกมาเล่าในที่นี้ ก็เพื่อชี้ให้เห็นอนุภาพของจิตที่ยึดเหนี่ยวในสิ่งประเสริฐสูงสุด คือพระรัตนตรัย ซึ่งมีหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์เป็นเครื่องหมาย และชี้ให้เห็นถึง พุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณว่า เมื่อใครก็ตามมีจิตมั่นคงและแน่วแน่ต่อ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยความ

เลื่อมใสศรัทธา เขาย่อมเชื่อว่าได้เข้าถึงคุณของพระรัตนตรัยแล้วระดับหนึ่ง เมื่อเขาเข้าถึง เขาย่อมได้รับประโยชน์ตามสมควรแก่ การปฏิบัตินั้นๆ

๖. ช่วยตักเตือนให้ละชั่วทำดี

ตามที่ หลวงปู่สอ พันธุโล ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า ในสมัยที่ท่านเที่ยวธุดงค์ไปที่ต่างๆ และอัญเชิญหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไปด้วยหลายครั้งที่ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับการภาวนา หรือมีความคิดวิตกในเรื่องไม่เหมาะสมอื่นๆ หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ท่านก็จะเทศน์เตือนและแนะนำให้ปรับจิตใจเข้าสู่หลักธรรมปฏิบัติอยู่เสมอ แม้เวลาที่เกิดความกลัวต่อภัยต่างๆ ก็จะได้การปลอบใจ และปลุกใจให้กล้าหาญอยู่เสมอ ดังปรากฏอยู่ในประวัติและปฏิปทาของท่าน แต่เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในปี ๒๕๔๑ เกิดขึ้นกับญาติโยมผู้ที่รับพระหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไปบูชาประจำตัว โยมคนนี้มีชื่อว่า พีระศักดิ์ ตรีโยธา เป็นครูสอนอยู่โรงเรียนบ้านศรีสมบูรณ์ ตำบลนิคม อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ในปี ๒๕๔๑ นั้น ครูคนนี้ไปศึกษาต่อที่สถาบันราชภัฏมหาสารคาม มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ทางสถาบันนำนักศึกษาไปทัศนศึกษา ประเทศลาว และได้ไปพักค้างคืนอยู่วัดแห่งหนึ่งในเมืองลาวนั้น ด้วยความที่เป็นนักดื่มคนหนึ่ง จึงร่วมกันกับเพื่อนๆ ไปดื่มเหล้าอยู่ข้างนอกวัดจนเมา พอถึงเวลาเย็นกลับเข้าวัดอันเป็นที่พักนำเหล้าเข้าไปดื่มในวัดอีก เมื่อได้เวลาพักผ่อนก็แยกย้ายกันพักตามที่ทางวัดจัดให้ เขาล้มตัวลงนอนอย่างคนเมาไปได้ครู่หนึ่งก็ตกใจสะดุ้งตื่นขึ้นด้วยความหวาดกลัว เขาเล่าว่า “ขณะหลับไปนั้นฝันว่าหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์มาประทับอยู่ที่หัวนอนองค์ใหญ่มาก งูที่แผ่พังพานครอบองค์หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ทั้ง ๗ ตัวนั้นเป็นงูที่มีชีวิตจริงๆ และน่ากลัวมาก โดยเฉพาะตัวกลางนั้นแยกเขี้ยวฉกลงมาจะกัดเขาหลายครั้ง เป็นเหตุให้เขาดิ้นรนหนีจากการถูกกัด จนเหงื่อไหลและร้องขึ้นอย่างไม่รู้ภาษาด้วยความหวาดกลัว

แล้วสะดุ้งตื่นขึ้น เมื่อพิจารณาเหตุการณ์ในฝันพอสมควรแล้วก็ล้มตัวลงนอนอีก ช่วงนี้ก็ฝันไปว่า มีตาผ้าขาว *(ชีปะขาว)* รูปร่างสูงใหญ่ ถือไม้เท้าเดินเข้ามาหา พร้อมกับตักเตือนให้เลิกละจากการประพฤติตัวไม่เหมาะสม ตาผ้าขาวพูดว่า *"กูตามดูมึง มาหลายครั้งแล้ว ต่อไปถ้ายังประพฤติไม่ดีเช่นนี้อีก กูจะไม่คุ้มครองรักษามึง"* เรื่องนี้เกิดขึ้นที่เมืองลาว และพอกลับมาเขาจึงได้เล่าเรื่องให้ผู้เขียนฟัง ทำให้เพิ่มความเชื่อมั่นศรัทธาว่า ใครก็ตามที่มีพระหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไว้สักการบูชา ที่บ้านหรือประจำตัว หากเป็นคนมีศีลธรรมมีคุณธรรม คนนั้นจะได้รับการคุ้มครอง จากพุทธานุภาพของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์แต่ถ้ามีแล้วไม่เคารพสักการะ ไม่ประพฤติตัวให้ดีงาม หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ก็ไม่มีพุทธานุภาพสำหรับบุคคลนั้นเลย

๗. ช่วยให้ปลอดภัยจากไฟไหม้บ้าน

เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับไฟไหม้บ้าน แต่เมื่อเจ้าของบ้านได้อธิษฐานขอพึ่งพุทธบารมีของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ แล้วไฟอ่อนกำลังลง หรือเปลี่ยนทิศทางแล้วดับไป ขอยกตัวอย่างที่มีผู้เล่าให้ฟังดังนี้

บ้านพักของประธานกรรมการดำเนินการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง คือ คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต บ้านพักดังกล่าวนี้อยู่ที่อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย ช่วงนั้นเป็นหน้าแล้งปี ๒๕๔๒ ไฟไหม้หญ้า และไหม้ไผ่ป่าซึ่งขึ้นอยู่เต็มไปหมดรอบบ้านพัก ไฟลุกโชติช่วงเข้ามาใกล้ ไม่รู้จะหาน้ำที่ไหนมาดับทัน หรือถึงแม้มีน้ำก็ดับไม่ได้เพราะไฟแรง และร้อนมาก คุณหญิงสุรีพันธุ์ ท่านก็ระลึกถึง หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จึงได้อัญเชิญองค์จำลอง 9 นิ้วลงมาอธิษฐานทำน้ำพระพุทธมนต์ โดยเอาน้ำสรงองค์พระ เสร็จแล้วก็เอาน้ำใส่ภาชนะไปพรมรอบบ้านพัก โดยเฉพาะด้านที่ไฟกำลังไหม้ลุกลามเข้า

มาใกล้ ปรากฏว่าเมื่อไฟไหม้มาถึงที่พรมน้ำพระพุทธมนต์ไว้ ไฟก็มีเสียงดังฟู่ๆ แล้วค่อยๆ ดับลง อีกด้านที่กำลังไหม้เข้ามาก็เปลี่ยนทิศทางไปที่อื่นๆ ทำให้เจ้าของบ้านโล่งอก และรู้สึกอัศจรรย์ในพุทธานุภาพของ หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ เคยมีผู้กราบเรียนถาม หลวงปู่สอ หลายครั้งว่า *"ทำไม บางคนถึงอธิษฐานได้ผล บางคนกับไม่ได้ผล"* หลวงปู่สอท่านบอกว่า *"ผู้อธิษฐานแล้วได้ผลประสพผลสำเร็จ เพราะเขาเป็นคนดีมีศีลธรรม"*

เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้เขียนได้รวบรวมมาบันทึกไว้ในหนังสือนี้ เป็นเพียงตัวอย่างน้อยนิดที่มีผู้ประสพเหตุการณ์แล้วมาเล่าให้ฟัง ซึ่งถ้าจะรวบรวมทั้งหมดทุกเหตุการณ์ ก็เป็นเรื่องใหญ่และยากเนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างกรรม ต่างวาระ และสถานที่ บางเรื่องก็ลืมไปแล้ว บางเรื่องก็จำรายละเอียดได้เพียงน้อยนิด เรื่องที่นำมาเล่านี้รายละเอียดบางอย่างอาจจะคลาดเคลื่อนไปเหมือนกัน ทั้งนี้ เพราะผู้เขียนไม่ได้บันทึกไว้ในสมุด แต่บันทึกไว้ในสมองซึ่งอาจลืม วัน เดือน ปีไปบ้าง แต่ถึงอย่างไรก็ขอยืนยันว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องจริง ที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่ได้รับหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ไปสักการบูชา ซึ่งถ้ามันไม่เกิดขึ้นจริงๆ ก็ไม่ทราบว่าเขาจะมาเล่าให้ฟังเพื่อประโยชน์อะไร

ดังนั้น จึงขอให้ท่านผู้อ่าน ได้ใช้วิจารณญาณใคร่ครวญด้วยเหตุผลเอาเอง หากเรื่องราวที่บันทึกไว้นี้บังเกิดประโยชน์ ส่งเสริมให้เรามีจิตใจเลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัยมากขึ้น และประพฤติตัวเป็นคนดีมีศีลธรรม แล้วการกราบ สักการบูชาพระพุทธรูปหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่อาราธนาติดตัวไปด้วยก็ไม่ใช่เรื่องที่เสียหาย หรือเป็นพิษเป็นภัยต่อตนเองหรือสังคมแต่ประการใด ยิ่งกว่านั้นกับเป็นการเพิ่มเติมพลังแห่งจิตใจให้มีความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ต่อการบำเพ็ญความดีในทางพระพุทธศาสนาตลอดไป

พระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* องค์จริง *(องค์ซ้ายมือ)*

และ**พระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* จำลอง**

ถ่าย ณ บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร

๕ สิงหาคม ๒๕๕๐

พระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* องค์จริง

ถ่าย ณ บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร

๕ สิงหาคม ๒๕๕๐

หลวงปู่สอ พันธุโล

อายุ ๘๕ ปี ๔๘ พรรษา

ประวัติและปฏิปทา หลวงปู่สอ พันธุโล

ชาติภูมิ

หลวงปู่สอ พันธุโล นามสกุล **ขันเงิน** ท่านเกิดเมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๘ ปีระกา ตรงกับวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๔๖๔ ที่บ้านทุ่งมน ตำบลทุ่งมน อำเภอลุมพุก *(คำเขื่อนแก้ว)* จังหวัดอุบลราชธานี *(ปัจจุบันจังหวัดยโสธร)*

บิดาชื่อ นายตา ขันเงิน มารดาชื่อ นางขอ ขันเงิน มีพี่น้องร่วมมารดาเดียวกัน 2 คน เป็นชายทั้งหมด คนแรก คือ หลวงปู่สอ คนที่สอง คือ นายหมอ ขันเงิน ปัจจุบันอยู่บ้านเดื่อ อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

หลวงปู่สอ สมัยที่ท่านเป็นฆราวาสนั้น เป็นคนที่ชอบสนุกสนานร่าเริง เข้ากับหมู่คณะได้ทุกคน ขณะเดียวกันก็ยังเป็นคนที่ค่อนข้างจะมี**ความสามารถในการกล่าวกลอนสด (ผญา)** ของคนอีสาน เป็นที่ชอบใจของผู้ฟังทำให้คนแปลกใจว่าทำไมหลวงปู่ จึงมีความสามารถมากเช่นนั้น ทั้งๆ ที่หลวงปู่เรียนจบเพียงชั้น ป.๓ แต่ถึงท่านจะชอบสนุกสนานรื่นเริง นิสัยประจำตัวอย่างหนึ่งของท่านที่มีอยู่โดยตลอด คือ ความอดทน ความขยันหมั่นเพียร ซึ่งนับว่าเป็นคุณสมบัติอันสำคัญยิ่งที่ส่งผลให้การทำความเพียรของท่านในภายหลังจากอุปสมบทแล้วมีความเด็ดเดี่ยว มั่นคงและเจริญก้าวหน้าไปโดยลำดับ

ครองฆราวาสวิสัย

เมื่อครั้งที่ใช้ชีวิตฆราวาสอยู่นั้น อายุได้ประมาณ ๒๐ ปีเศษ หลวงปู่สอได้แต่งงานกับนางบับซึ่งเป็นหญิงสาวชาวบ้านเดียวกันนั่นเอง

หลังจากแต่งงานมีครอบครัวแล้ว ความรับผิดชอบทุกอย่างก็ตกอยู่กับท่าน เพราะเป็นหัวหน้าครอบครัวต้องตื่นแต่เช้าขยันทำการงานหนักเอาเบาสู้ โดยหวังจะให้ภรรยา และลูกๆ มีความสุข บางครั้งต้องเดินทางรอนแรมไปต่างจังหวัดเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัวหลายครั้งเมื่อกลับมาถึงบ้านก็มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกับภรรยาบ้างตามประสาของฆราวาสเหมือนลิ้นกับฟันที่ต้องกระทบกันอยู่ทุกวัน

ในช่วงมีครอบครัวนี้ ท่านมีบุตรธิดา ๓ คน คือ

๑. นางสำอาง สุวรรณเพชร ปัจจุบันอยู่บ้านหนองแสง ต.สิงห์ อ.เมือง จ.ยโสธร

๒. เป็นผู้ชาย ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว

๓. นางสัมฤทธิ์ ไชยศรี ปัจจุบันอยู่บ้านหนองแสง ต.สิงห์ อ.เมือง จ.ยโสธร

สาเหตุแห่งการออกบวช

ความคิดครั้งแรกก่อนแต่งงาน ท่านคิดว่าชีวิตจะมีความสุขมีความราบรื่น แต่สุดท้ายก็คิดได้ตามหลักสัจธรรมว่าการมีครอบครัวเป็นการทำให้หมดอิสรภาพแทบทุกอย่าง ต้องแบกภาระมากมายจิตใจก็หมกหมุ่นอยู่แต่ในเรื่องของฆราวาสวิสัยในกิจการงานจนไม่มีเวลาเป็นของตนเอง ชีวิตมีแต่ความทรมาน เร่าร้อนเหมือนนั่งอยู่ในกองไฟ ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับฆราวาสโดยทั่วไปมากนัก นอกจากผู้มีบุญบารมีเก่าที่เคยสั่งสมมาในอดีตชาติเท่านั้น

หลวงปู่ได้ตัดสินใจบอกความประสงค์ของท่านต่อภรรยาว่า ท่านปรารถนาจะออกบวช เพราะรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการครองเรือนแต่ภรรยาของท่านไม่เห็นด้วย เนื่องจากอยู่ในระหว่างการสร้างเนื้อสร้างตัวและลูกก็เล็กอยู่ หลวงปู่ไม่ละความพยายามเมื่อมีโอกาสก็ขออนุญาตออกบวชอยู่

เสมอ จนภรรยาของท่านต้องยินยอมแต่มีข้อแม้ว่าต้องบวชเพียง ๑๕ วัน เท่านั้น

การบวชครั้งแรก

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ขณะอายุของหลวงปู่ได้ ๓๒ ปี ท่านได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ เป็นครั้งแรก ณ พัทธสีมา วัดสร่างโศรก *(วัดศรีธรรมาราม)* ตำบลในเมือง อำเภอยโสธร จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีพระครูปลัดบุญสิงห์ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูสังฆรักษ์ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระมหาสาย เป็นอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า พันธุโล หลวงปู่เล่าว่าท่านมีความสุขใจ และมีความพอใจมากที่ได้บวชสมความตั้งใจ ทำให้มีความปลอดโปร่ง เหมือนบุคคลที่เป็นโรคแล้วหายจากโรค เหมือนบุคคลที่ถูกคุมขังแล้วพ้นจากที่คุมขังจิตใจมีความสงบเยือกเย็น มองเห็นชีวิตแห่งการบวชเป็นทางที่จะแสวงหาความสุขได้อย่างแท้จริง

ในการบวชครั้งนี้ หลวงปู่พยายามที่จะทำตามกำหนดเวลาของภรรยาคือ บวช ๑๕ วัน แต่ในขณะที่บวชอยู่นั้นมีความรู้สึก สบายกายสบายจิต คิดว่าจะบวชให้นานที่สุด และท่านก็ได้ขอผัดผ่อนภรรยาเรื่อยมา สุดท้ายเมื่อครบ ๑๕ วัน ท่านก็ไม่ได้สึกตามที่ภรรยากำหนดไว้ จึงทำให้ท่านได้อยู่ในเพศพรหมจรรย์ และปฏิบัติธรรมเพื่อความสงบสันติแห่งใจเรื่อยมาถึง ๒ พรรษา

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งเป็นพรรษาแรก หลวงปู่สอได้จำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านหนองแสง ซึ่งขณะนั้น หลวงปู่บุญมี ปริปุณโณ *(ปัจจุบันอยู่วัดป่าบ้านนาคูณ)* เป็นเจ้าอาวาสได้แนะนำสั่งสอนข้อวัตรปฏิบัติ ตลอดถึงในการอบรมด้านสมาธิภาวนา

ครั้นต่อมาในพรรษาที่สอง พ.ศ. ๒๔๙๗ หลวงปู่ท่านได้ไปจำพรรษาและฝึกภาวนาอยู่กับหลวงปู่ฝั้น ปาเรสโก วัดป่าหนองไคร้ ซึ่งเป็น

วัดที่อยู่ใกล้เคียงกับวัดบ้านหนองแสง หลวงปู่เล่าว่า ในพรรษานี้ท่านได้ตั้งใจท่องปาติโมกข์ และสามารถท่องได้จบภายใน ๒๙ วัน ซึ่งนับว่าเป็นพระผู้มีความเพียรและความจำเป็นเลิศผู้หนึ่ง

และในขณะที่หลวงปู่กำลังมีความสุขใจอยู่กับการปฏิบัติธรรมในช่วง ๒ พรรษานี้ก็จำต้องมีอุปสรรคเข้ามาขัดขวาง ทำให้ต้องจำใจสละเพศพรหมจรรย์ที่สูงส่งนี้ไปคือ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ ภรรยาของท่านได้มาขอร้องให้สึกออกไปช่วยทำบ้านใหม่ปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้ดีขึ้น เพื่อทำให้ครอบครัวได้เกิดความอบอุ่นใจ มีความมั่นคงในเรื่องที่อยู่อาศัย ซึ่งท่านก็จำใจต้องสึกออกไปด้วยความอาลัยเสียดาย ถึงกระนั้นก็ตามหลวงปู่ว่าแม้ท่านจะออกไปเป็นฆราวาสแล้วแต่จิตใจยังมีความรู้สึกว่าตัวเองเป็นพระอยู่ และตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าเมื่อใด หรือวันใดที่ทำภารกิจทางครอบครัวเสร็จสิ้นลง เมื่อนั้น หรือวันนั้นท่านจะเข้าอุปสมบททันที

บวชครั้งสุดท้าย

หลวงปู่เล่าว่าการที่ท่านต้องจำใจสึกออกไปนั้น เนื่องจากบ้านเรือนที่ทำไว้ก่อนอยู่ในสภาพไม่ดี เพราะฉะนั้น ต่อไปนี้ท่านจะต้องทำทุกอย่างให้ดีที่สุดเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาอีก ปรากฏว่าในช่วงนี้ หลวงปู่ต้องทำงานทุกอย่างชนิดหามรุ่งหามค่ำไม่มีเวลาที่จะไปเที่ยวเตร่ หรือสนุกสนานกับใคร มุมานะทำงานทุกอย่างด้วยตนเองอย่างอดทน ใช้เวลาอยู่ประมาณ ๒ ปี งานต่างๆ จึงเสร็จเรียบร้อย

ในตอนเย็นวันหนึ่งหลวงปู่ได้บอกความประสงค์ของท่านให้ภรรยาทราบว่า ท่านปรารถนาจะเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อีกครั้ง ในครั้งนี้ภรรยาท่านไม่ห้ามกลับอนุโมทนาในความตั้งใจดีของท่าน

เมื่อตัดสินใจแน่วแน่เช่นนั้น ท่านจึงเดินทางลงไปภาคใต้เพื่อทำงานรับจ้างหาเงินมาซื้อบริขารและจัดงานบวชของท่านเอง มีอยู่ครั้ง

หนึ่งซึ่งควรบันทึกไว้เพื่อ**แสดงถึงสัจจะบารมีและอธิษฐานบารมีของท่าน คือครั้งนั้นขณะลงเรือไปในทะเล เพื่อข้ามฟากไปทำงานอยู่จังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ เรือเกิดเครื่องเสียอยู่หลายวัน ช่างเครื่องพยายามแก้ไขอย่างไรก็ไม่ได้ ในช่วงที่มีอุปสรรคเช่นนี้ หลวงปู่สอ ซึ่งขณะนั้นคือนายสอได้นั่งสมาธิแล้วตั้งสัจจะอธิษฐานว่า "ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ก็หวังที่จะหาเงินไปจัดงานบวชของตัวเอง ถ้าหากบุญที่ข้าพเจ้าจะได้บวชในพระพุทธศาสนามีอยู่ขอให้เครื่องนี้ติดและใช้งานได้ดังเดิม"** ปรากฏว่าเครื่องเรือติดขึ้นจริงๆ และเข้าสู่ฝั่งได้ ท่านทำงานได้เงินพอสมควรแล้วก็กลับสู่บ้านหนองแสงเพื่อจัดงานบวชตามความตั้งใจ

ในพรรษาที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๑)

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ หลวงปู่สอ จึงได้อุปสมบทอีกครั้งในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๑ ในขณะที่มีอายุ ๓๗ ปี ณ พัทธสีมาวัดศรีธรรมาราม ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร โดยมีพระอุปัชฌาย์ และพระอาจารย์สวดชุดเดิม ได้รับฉายาว่า **"พันธุโล"**

เมื่อได้อุปสมบทแล้ว หลวงปู่ท่านพยายามฝึกฝนอบรมตัวเองด้วยการทำข้อวัตรปฏิบัติและฝึกสมาธิภาวนาอย่างสม่ำเสมอ ท่านได้เร่งประกอบความเพียรมากขึ้นโดยลำดับ เพราะ **ท่านตั้งใจไว้อย่างแรงกล้าว่าในการบวชครั้งนี้จะต้องให้รู้ธรรมเห็นธรรมให้ได้ ถ้าไม่รู้ไม่เห็นธรรมถึงจะตายก็ยอมตายไม่เสียดายชีวิต เพราะฉะนั้น หลวงปู่จึงมีลักษณะเด็ดเดี่ยว อาจหาญ** ในการประกอบความเพียรและมีลักษณะนิสัยอย่างหนึ่งของท่าน คือ ท่านไม่ชอบคลุกคลีกับหมู่คณะ หรือกับญาติโยม หากมีธุระจำเป็นอันใดที่จะต้องเกี่ยวข้อง ก็ทำหรือพูด แต่พอประมาณเท่านั้น เพราะเหตุนี้เองเมื่อท่านยังอยู่ในวัยหนุ่มจึงชอบเที่ยววิเวกไปตามสถานที่ต่างๆ ฝึกฝนอบรมจิตใจจนแข็งแกร่ง แม้เมื่อมีปัญหาอุปสรรคใดๆ

เกิดขึ้นจากการภาวนาท่านจะรีบเข้าไปกราบเรียนขอคำแนะนำจากครูบาอาจารย์ผู้ที่เคารพนับถืออยู่เสมอ **พระมหาเถระที่หลวงปู่ให้ความเคารพนับถืออย่างยิ่งและไปพักปฏิบัติธรรมรับการแนะนำสั่งสอนจากท่านเป็นประจำ คือ หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่ขาว อนาลโย, หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ, หลวงปู่ฝั้น อาจาโร, หลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน และหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ**

นอกจากนั้น ยังมีครูบาอาจารย์ที่ท่านได้เคยเดินทางไปธุดงค์ด้วยกัน เช่น หลวงปู่สาม อกิญจโณ, หลวงปู่บัวพา วัดป่าพระสถิตย์, หลวงปู่บุญมี ปริปุณโณ และหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร เป็นต้น

ในพรรษาแรกนี้หลวงปู่สอได้จำพรรษาอยู่วัดป่าบ้านหนองแสง ศึกษาอบรมข้อวัตรปฏิบัติอยู่กับหลวงปู่บุญมี ปริปุณโณ *(ปัจจุบันอยู่วัดป่าบ้านนาคูณ อ.บ้านผือ)* พอออกพรรษาแล้วท่านจึงเดินทางไปจังหวัดอุดรธานี เพื่อศึกษาข้อวัตรปฏิบัติกับหลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

ซึ่งในครั้งนั้น ต้องเดินทางธุดงค์รอนแรมพักภาวนาไปเรื่อยๆ ไม่ได้เร่งรีบอะไร กว่าจะถึงจังหวัดอุดรธานีก็ใช้เวลาหลายวัน และเมื่อเข้าสู่วัดป่าบ้านตาดอันเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่มีชื่อเสียงที่ท่านปรารถนาแล้ว ก็เข้าถวายสักการะ หลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน มอบถวายกายและใจให้ท่านอบรมสั่งสอนและทำให้การปฏิบัติธรรมของท่านก้าวหน้าไปโดยลำดับ

พรรษาที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๒)

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ซึ่งเป็นพรรษาที่สองของหลวงปู่สอ พันธุโล ท่านได้จำพรรษาอยู่วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี ในพรรษานี้ท่านได้เร่งความเพียร เพราะเห็นว่าเป็นโอกาสอันดีที่ได้ศึกษาอบรมกับพ่อแม่ครูบา

อาจารย์ผู้ทรงคุณธรรม **และในพรรษานี้เองที่หลวงปู่ได้นิมิตเห็นงูใหญ่ตัวสีทอง เลื้อยเข้ามาหาในกุฏิในขณะนั่งสมาธิอยู่ แล้วดันตัวท่านขึ้นขนดลำตัวเป็นวงกลมให้ท่านนั่ง** *(ความละเอียดดูในประวัติหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* ซึ่งนิมิตอันนี้เองที่เป็นจุดเริ่มต้นที่จะให้ได้มาซึ่งพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ **"หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์"** อันเป็นพระพุทธรูปคู่บุญบารมีหลวงปู่สอ พันธุโล

ท่านเล่าว่า เมื่อปรากฏนิมิตเช่นนั้นแล้ว ท่านได้เล่าถวายหลวงปู่บุญมีฟัง ต่อมาเมื่อหลวงปู่มหาบัวทราบ จึงได้เรียกท่านไปสอบถามความเป็นไปต่างๆ ในขณะเกิดนิมิต และสุดท้ายหลวงปู่มหาบัวได้สั่งกำชับไม่ให้พูดให้ใครฟังอีก มันจะเกิดอะไรขึ้นก็อย่าไปสนใจให้พิจารณาลงสู่ไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพราะหากเราส่งใจหลงใหลได้ปลื้มไปกับนิมิตที่ปรากฏจะทำให้การปฏิบัติธรรมเนิ่นช้า และอาจเกิดวิปลาสได้ง่าย หลวงปู่สอเองท่านก็รับฟังคำแนะนำ ตักเตือนของพ่อแม่ครูอาจารย์ด้วยดี

พอถึงฤดูกาล ออกพรรษา ซึ่งเริ่มย่างเข้าฤดูหนาวหลวงปู่ได้กราบลาพ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงปู่มหาบัว ไปเที่ยวธุดงค์ แถวจังหวัดหนองคายและจังหวัดเลย เพื่อหาประสบการณ์ในสมัยนั้น เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว **ทั้งสองจังหวัดนี้ป่าเขายังอยู่อุดมสมบูรณ์มากอาจเรียกได้ว่าเป็นลักษณะป่าช้างดงเสือ** เมื่อเดินทางผ่านไปพบสถานที่ใดเหมาะแก่การเจริญภาวนาท่านก็จะหยุดพักภาวนา ๗ วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง บางแห่งพักนานเป็นเดือนๆ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านไปพักอยู่บ้านนาบะฮี มีชาวไร่ทำมาหากินอยู่ ๓ ครอบครัว

ท่านได้อาศัยญาติโยม ๓ ครอบครัวนี้ในการบิณฑบาต บางวันก็ได้ข้าวกับเม็ดกะบก บางวันก็ได้ข้าวกับพริกและปลาร้า ท่านบอกว่าแม้อาหารการฉันจะอัตคัดขัดสน แต่การทำความพากเพียรทำสมาธิภาวนาดีมาก จิตใจมีความปลอดโปร่งสบายไม่เป็นทุกข์เป็นกังวลกับสิ่งใด ตรงที่

หลวงปู่พักภาวนานี้ เป็นถ้ำที่ชาวบ้านเรียกว่า **"ถ้ำพระ"** ถ้ำแห่งนี้สมชื่อสมนามจริงๆ เพราะคนจะอยู่ได้ต้องมีจิตใจเป็นพระ คือ ต้องมีความอดทนเข้มแข็งจริงๆ ถ้าใครอยากจะเป็นพระให้มาภาวนาที่ถ้ำนี้ เมื่อเที่ยวธุดงค์แสวงหาความสงบเย็นใจไปตามจังหวัดต่างๆ พอสมควรแล้ว หลวงปู่จึงวกกลับมาทางจังหวัดอุบลราชธานีอีกครั้ง

พรรษาที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๓)

ก่อนเข้าพรรษาปีนี้ หลวงปู่ท่านได้พักปฏิบัติธรรมอยู่ใกล้ๆ กับวัดป่าบ้านตาด เพราะถือว่าอยู่ใกล้พ่อแม่ ครูอาจารย์หลวงปู่มหาบัว หากมีปัญหาติดขัดในการภาวนาก็จะได้เข้าไปกราบเรียนศึกษา อบรมและขอคำแนะนำได้ง่าย ถ้าผู้เขียนจำไม่ผิดคงเป็นบ้านดงหัวหมู เพราะท่านเคยชี้ให้ดูเวลานั่งรถผ่านไป

ท่านเล่าว่า ในพรรษานี้ท่านตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะทำความเพียรเพื่อเอาชนะราคะตัณหา เพราะรู้สึกว่ามันเป็นภัยจริงๆ คือความหลงรูปร่างกายของหญิง ของชาย ของเขาของเราว่าเป็นของสวยงาม น่ารักน่าปรารถนา ท่านจึงกำหนดพิจารณาร่างกายให้เห็นสภาพเป็นอสุภะ คือ ไม่สวยงาม ท่านใช้สติปัญญากำหนดจดจ่อดูอวัยวะน้อยใหญ่ในร่างกายทุกสัดส่วน จนเห็นชัดว่าเป็นสิ่งปฏิกูลไม่สวยงามดังที่หลงเข้าใจทำให้จิตใจเริ่มเบื่อหน่ายคลายเมา บรรเทาความกำหนัดยินดีในกามคุณทั้งหลายได้พอสมควร

หลวงปู่เล่าว่า...ในพรรษานี้การภาวนาของท่านมักจะเกิดนิมิตแทบทุกวัน คือ เมื่อนั่งสมาธิ จิตใจมีความสงบพอสมควรแล้วจิตมักจะพุ่งออกไปดูหลุมฝังศพในป่าช้า ซึ่งแต่ละครั้งก็จะมองเห็นป่าช้าอื่นๆ เรื่อยไปไม่ซ้ำกัน จิตเป็นอยู่อย่างนี้ตลอดพรรษา เป็นอาการ ของจิตที่แปลกมากหลวงปู่เองก็ไม่ทราบว่าจิตออกไปเห็นป่าช้า และหลุมฝังศพ หรือที่เผา

ศพนั้นหมายความว่าอย่างไร เมื่อมีโอกาสท่านจึงกราบเรียนถามหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวท่านไม่ตอบตรงๆ แต่บอกหลวงปู่สอให้เร่งภาวนาเข้าไป และเมื่อไปกราบเรียนถามพ่อแม่ ครูอาจารย์มหาบัว ท่านก็บอกเช่นเดียวกัน ทำให้หลวงปู่ไม่ได้รับความกระจ่างในการแก้ไขจิตช่วงนั้นเลย ภายหลังเมื่อหลวงปู่ท่านมีความชำนาญในกระบวนการของจิตมากขึ้น ท่านจึงรู้ว่าการที่จิตออกไปเยี่ยมป่าช้าบ่อยๆ นั้น เพราะจิตออกไปรู้ภพชาติการตายของท่านในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งมีมากมายไม่อาจคำนวณได้

พรรษาที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๐๔)

ในพรรษานี้หลวงปู่จำได้ว่าหลวงปู่จำพรรษาที่ใด แต่ท่านบอกว่าอยู่ใกล้กับวัดป่าบ้านตาด พอออกพรรษาแล้วท่านไปพักภาวนาอยู่หมู่บ้านร้างแห่งหนึ่ง มีต้นไม้รกทึบไปทั่วบริเวณ อากาศค่อนข้างเย็นเพราะเป็นฤดูหนาว มีอยู่คืนหนึ่งขณะท่านนั่งสมาธิอยู่ได้นิมิตเห็นพระรูปหนึ่งเดินเข้ามาหาพร้อมกับชี้มือไปอีกด้านหนึ่งแล้ว พูดว่า **“อาจารย์ของท่านอยู่ทางโน้น”** หลวงปู่มองตามทิศทางที่พระรูปนั้นชี้มือไปก็ไม่มีใครมองเห็นแต่ต้นมะพร้าว ต้นหนึ่ง อยู่ห่างจากที่พักของท่านไม่ไกลนัก พอมองมาที่พระรูปนั้น ก็หายไปแล้วเมื่อได้เวลาพอสมควรหลวงปู่จึงออกจากสมาธิพิจารณาดูตามนิมิตที่ปรากฏก็ไม่ได้ความกระจ่าง

พอรุ่งขึ้นวันใหม่ หลวงปู่จึงเปลี่ยนสถานที่ปักกลดใหม่ โดยย้ายไปพักใต้ต้นมะพร้าวตามที่เห็นในนิมิตลองดูว่ามันจะเป็นอย่างไร คืนนั้นหลังจากเดินจงกรมเสร็จแล้ว เข้าที่พักไหว้พระสวดมนต์และนั่งสมาธิต่อไปจนจิตสงบก็ปรากฏนิมิตขึ้นอีก ครั้งนี้ท่านได้นิมิตว่าได้สะพายบาตรแบกกลดเดินทางเที่ยวธุดงค์ไป จนไปถึงสระน้ำมีสิม *(โบสถ์)* อยู่กลางน้ำสวยงาม จึงลองเข้าไปดู พอคิดเช่นนั้นก็ลอยข้ามสระน้ำเข้าไปยังโบสถ์ แต่ปรากฏว่าประตูหน้าต่างปิดหมด ท่านจึงเอามือไปลูบที่ประตูโบสถ์

ประตูก็เปิดออกแล้วท่านก็เดินเข้าข้างใน พบตู้พระไตรปิฎกหลังหนึ่งค่อนข้างเก่า จึงเปิดออกดูก็ไม่พบหนังสืออะไร พบแต่คราดเก่าๆ อันหนึ่งและดาบเล่มหนึ่ง ขณะนั้น มีเสาไม้ลอยมาคล้ายกับจะตีท่าน ท่านจึงร้องห้ามว่า **"อย่าตีนะ ไม่ได้ขโมยอะไรหรอกมาดูเฉยๆ"** เมื่อหลวงปู่ออกจากสมาธิ ท่านมาพิจารณาใคร่ครวญดูนิมิตที่ปรากฏไม่สามารถเข้าใจความหมายแห่งนิมิตนั้นได้

ในพรรษานี้การภาวนาของหลวงปู่เป็นไปด้วยดี จิตใจมีความสงบเยือกเย็นเป็นสุข แม้ว่าจะปรากฏนิมิตต่างๆ ขึ้น แต่หลวงปู่ก็มิได้หลงไปตามคงปฏิบัติตามแนวที่ครูบาอาจารย์ท่านแนะนำตักเตือนอยู่เสมอ

พรรษาที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๐๕)

หลวงปู่สอเล่าว่าก่อนเข้าพรรษาท่านดำริว่า จะไปจำพรรษาอยู่กับหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ เพราะเคยไปปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านบ่อยๆ แต่เมื่อจะใกล้เข้าพรรษา หลวงพ่ออ่อนศรี *(พระครูสีลขันธ์สังวร)* วัดท่างาม อำเภอท่าบ่อ ได้ขอร้องให้ท่านไปจำพรรษาด้วย ท่านก็เลยได้จำพรรษาอยู่ที่วัดท่างาม พอออกพรรษาท่านก็ไปพักภาวนาอยู่ที่หินหมากเป้งบ้างที่ผาชันบ้าง ประมาณเดือนกว่าแล้วข้ามไปฝั่งลาวไปพักอยู่วัดหนองบัวพานนครเวียงจันทน์ ซึ่งวัดแห่งนี้ชาวบ้านเล่าลือว่ามีผีดุ.....และแล้วคืนหนึ่งขณะที่หลวงปู่นั่งเจริญภาวนาอยู่มีผีตนหนึ่งได้เดินเข้ามาหาท่าน แล้วถามท่านว่า **"มาอิหยัง"** *(มาอะไร)* ในขณะนั้นท่านพิจารณาดูสภาพจิตใจของตนเอง ก็ไม่ได้มีความหวาดกลัวแต่ประการใด จึงตอบไปว่า **"มาแสวงหาโมกขธรรม"** ผีตนนั้นจึงถามต่อไปอีกว่า **"สวดปาติโมกข์ได้บ่"** หลวงปู่ตอบว่า **"สวดได้"** เสร็จแล้วก็หายไป หลังจากนั่งสมาธิอยู่พอสมควรแล้วหลวงปู่จึงลุกออกไปเดินจงกรม ผีตนนั้นก็ปรากฏตัวขึ้นอีก อยู่ที่หัวทางจงกรม ท่านบอกว่าตัวใหญ่มากสูงประมาณ ๕๐-๖๐ เมตร นัยน์ตา

เท่ากับลูกมะพร้าว ที่มือของมันมีบุหรี่มวนโตเท่าแขน หลวงปู่ตัดสินใจเดินเข้าไปหามัน แต่พอเข้าไปใกล้มันก็หายตัวไปเลย

ในช่วงที่พักภาวนาอยู่ที่ฝั่งลาวนี้ เป็นช่วงที่บ้านเมืองของลาวไม่มีความสงบ มีการยิงต่อสู้กันอยู่ตลอด เนื่องจากนายพลกองแลปฏิวัติ บางวันก็มีทหารไปหาท่านที่วัดเพื่อขอวัตถุมงคลเมื่อหลวงปู่พิจารณาดูสถานการณ์แล้วก็เห็นว่าไม่เหมาะแก่การพักบำเพ็ญเพียรท่านจึงเดินทางกลับฝั่งไทยพักอยู่กับหลวงปู่บัวพา แห่งวัดป่าพระสถิตย์ ออกจากวัดป่าพระสถิตย์ก็เที่ยวธุดงค์ไปทางเมืองเลยอันเป็นถิ่นอุดมสมบูรณ์ไปด้วยพระเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ... แวะกราบหลวงปู่คำดี วัดถ้ำผา หลวงปู่พักปฏิบัติธรรมพอสมควรแล้ว ก็ลาท่านไปกราบหลวงปู่ชอบ ที่อำเภอวังสะพุง หลวงปู่ชอบเป็นพระมหาเถระในสายพระกัมมัฏฐาน ที่มีปฏิปทาน่าเลื่อมใสมากรูปหนึ่ง และมีอุปนิสัยเด็ดเดี่ยวกล้าหาญมาก หลวงปู่สอท่านจึงเดินทางไปกราบนมัสการ และอยู่ศึกษาอบรมธรรมกับท่านอยู่เสมอ

เมื่อพักอยู่กับหลวงปู่ชอบที่วัดป่าโคกมนพอสมควร หลวงปู่ชอบได้ชวนท่านเที่ยวธุดงค์กลับไปทางอำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย และผ่านเข้าไปในเขตอุดรธานีไปพักอยู่ที่ป่าบ้านค้อ ซึ่งเป็นวัดที่มีความสำคัญมาก เพราะในอดีต หลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ ได้เคยมาพักปฏิบัติธรรมและโปรดญาติโยม อยู่ในถิ่นนี้ถึง 2 พรรษา หลวงปู่สอท่านพักอยู่วัดนี้หลายวัน จึงได้กราบลาหลวงปู่ชอบเที่ยวธุดงค์ไปองค์เดียว โดยมีจุดหมายจะไปจำพรรษาที่วัดป่าทุ่งหล่ม อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

พรรษาที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๐๖)

ในพรรษานี้ หลวงปู่สอท่านได้จำพรรษาที่วัดอรัญญิกาวาส อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี วัดนี้เป็นวัดป่าช้าของบ้านผือ ชาวบ้านทั่วไปเรียกว่าวัดทุ่งหล่ม ซึ่งในสมัยนั้นเป็นป่าอุดมสมบูรณ์ และอยู่ห่างจากบ้านผือ

พอสมควร เคยมีครูบาอาจารย์หลายรูปมาพักปฏิบัติธรรมอยู่เสมอ เพราะเป็นสถานที่สัปปายะ ปัจจุบันนี้มีท่านพระครูภาวนาจิตสุนทร *(พระอาจารย์จิตร)* เป็นเจ้าอาวาส และเป็นเจ้าคณะอำเภอบ้านผือ *(ธรรมยุต)* ด้วย หลวงปู่สอเล่าว่า... วันหนึ่งขณะที่ท่านกำลังเดินดูบริเวณวัดอยู่ ได้มีเสียงปรากฏขึ้นภายในตัวท่าน ซึ่งสามารถรับรู้ด้วยโสตประสาทว่า **"สิ่งที่ปรากฏกับท่านพระอาจารย์ในพรรษาที่ ๒ นั้น จะเป็นเครื่องหมายของท่านอาจารย์ในพรรษาที่ ๘ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ จะตกทอดลงมาจากอากาศหรือบางทีจะมีคนเขาเก็บไว้แล้วนำมาถวาย"** หลวงปู่ท่านแปลกใจว่าทำไมจึงเกิดเสียงขึ้นเช่นนี้จะว่าเกิดจากสิ่งภายนอกก็ไม่ใช่ เพราะรู้เต็มอกว่าเป็นเสียงพูดจากภายในจิต แต่หากจะตัดสินว่าเสียงพูดอยู่ภายในจิต ทำไมหูจึงสามารถได้ยินเล่าน่าอัศจรรย์เมื่อไม่อาจปลงใจในเหตุการณ์นี้ได้ ก็ยิ่งเพิ่มความสงสัยเข้าไปอีก เพราะอยู่ในเสียงนี้บอกว่า **สิ่งที่ปรากฏในพรรษาที่ ๒ คือ สัญลักษณ์ของท่าน ท่านผู้อ่านคงจำได้ว่า ในพรรษาที่ ๒ นั้น หลวงปู่ได้นิมิตเห็นงูใหญ่ตัวสีทองเลื้อยเข้าไปหาท่านในกุฏิ...หรือว่างู คือ สัญลักษณ์ของหลวงปู่ และที่สำคัญ คือ มีการกำหนดระยะเวลาที่จะได้มาอีกด้วย ก็ยิ่งทำให้ชวนคิดตามว่าเมื่อถึงกำหนดดังกล่าวนั้น จะเป็นความจริงหรือจะเป็นความเท็จ** หลวงปู่สอเล่าต่ออีกว่า เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ท่านก็ระลึกถึงครูบาอาจารย์ที่เคารพนับถือ คือ หลวงปู่ขาว อนาลโย วัดถ้ำกลองเพล และหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด และเห็นว่าจะเป็นผู้ที่จะช่วยชี้แนะและให้ความกระจ่างได้ จึงนำเรื่องนี้ไปเล่าถวาย หลวงปู่ขาวซึ่งท่านเตือนว่า **"เสียงที่ได้ยินนั้นอย่าเพิ่งไปเชื่ออะไรมากนัก มันอาจหลอกเราได้ และถึงแม้มันจะเป็นจริง เราก็ไม่ควรไปใส่ใจ เพราะมันยังเป็นอนาคตอยู่ ต่อเมื่อเราได้รับมาแล้วจึงควรสนใจและให้เอามาให้ผมดูด้วย"** หลังจากที่เล่าเรื่องนี้ถวายหลวงปู่ขาวฟังแล้ว ต่อมาท่านก็ได้

เล่าให้หลวงปู่บุญมีฟัง เพราะเห็นว่าเป็นเหมือนบุคคลครอบครัวเดียวกัน ไว้เนื้อเชื่อใจกัน มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมักเล่าให้ฟังเสมอ เช่นเดียวกันกับครั้งแรกที่ได้นิมิตแล้วถูกหลวงตามหาบัวเรียกตัวไปพบ ครั้งนี้ก็หนีไม่พ้นที่จะต้องไปพบเพื่อชี้แจงอีก หลวงปู่เข้าไปกราบนมัสการ พ่อแม่ ครูอาจารย์มหาบัว ที่วัดป่าบ้านตาด คำแรกที่ท่านถามคือ *"ว่าอย่างไร บอกหลายครั้งแล้วว่าไม่ให้พูด...บ้า...บ้าสัญญา...บ้าวิปลาส."* ในขณะโดนหลวงตามหาบัวดุ หลวงปู่ท่านก็มิได้เสียใจหรือโกรธแต่อย่างใด...ท่านนึกในใจว่า...ธรรมดาคนเป็นบ้ามันไม่มีสติที่จะควบคุมตนเองได้ แม้จะให้นับนิ้วมือก็นับไปถึงห้าถึงสิบ แต่นี่เราก็มีสติรู้ตัวอยู่ตลอด ที่พูดไปก็ไม่ได้หวังที่จะอวดตัวเองว่ารู้อย่างนั้น เห็นอย่างนี้...พอนึกเช่นนี้แล้วท่านก็เอานิ้วมือออกมานับดู ว่าจะนับครบห้าครบสิบไหม ก็ปรากฏว่าสามารถนับได้ครบ จึงตอบกับตัวองว่า ยังไม่เป็นบ้า ยังปกติดีอยู่ มีอยู่คำหนึ่งที่หลวงตามหาบัวท่านเตือนหลวงปู่สอ ก่อนที่จะกลับว่า *"ต่อไปอย่าพูดอีก ให้มันได้มาถึงก่อนค่อยพูด"* เป็นอันว่าเรื่องนี้ต้องปล่อยให้กาลเวลาเป็นผู้ตัดสินว่าจริงหรือไม่จริงอย่างไร

ขอย้อนเล่าเรื่องประหลาดอีกสักสองเรื่อง ที่ท่านหลวงปู่สอ ท่านได้ประสบในขณะที่พักปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่ขาว อนาลโย ที่วัดถ้ำกลองเพล ในช่วงออกพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๐๖ นี้ ...มีอยู่คืนหนึ่ง **ขณะที่หลวงปู่กำลังเดินจงกรมอยู่นั้น ได้ปรากฏมีลำแสงพุ่งขึ้นอยู่บริเวณใกล้ ๆ กับทางจงกรม ท่านหยุดพิจารณาดูพอสมควรแล้วจึงเดินทางไปที่จุดปรากฏลำแสง ก็พบพระพุทธรูปองค์หนึ่ง หน้าตักประมาณ ๒ นิ้วครึ่ง ภายหลังท่านทำความสะอาด เช็ดถูอย่างดี จึงรู้ว่าเป็นพระพุทธรูปทองคำจึงนำไปถวายหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวบอกว่าพระพุทธรูปทองคำนี้เป็นสมบัติของถ้ำนี้ จึงเก็บไว้ที่ถ้ำกลองเพล** *(ปัจจุบันจะยังคงเหลืออยู่หรือไม่ก็ไม่ทราบได้)*

ต่อมาคืนหนึ่ง ขณะที่หลวงปู่สอเดินจงกรมอยู่นั้น ท่านได้มอง

เห็นดวงไฟเป็นแสงสีใสนวลตกลงมาใกล้ๆ ตัวท่าน ท่านจึงเก็บเอามาดู ปรากฏว่าเป็นแก้วจริงๆ แต่ที่ประหลาดใจไปยิ่งกว่านั้นมีรูปผู้หญิงผมยาวปรากฏอยู่ ท่านรู้สึกแปลกใจมาก เมื่อมีโอกาสจึงนำไปถวายให้ **หลวงปู่ขาวท่านดู และหลวงปู่ขาวเล่าให้ท่านฟังว่า "แก้วดวงนี้ผมเห็นมันลอยผ่านไปผ่านมาหลายครั้งแล้ว แต่ผมไม่สนใจ เพราะเห็นว่าเป็นของภายนอก เพราะฉะนั้น ให้ท่านเอาคืนไปวางไว้ที่เดิม มันก็จะหายไปเอง.." หลวงปู่ขาวท่านเล่าต่อไปว่า แก้วดวงนี้มีพระหลายองค์เห็นมาแล้วที่ยังอยู่ที่นี่ ก็เพราะเจ้าของอยู่ที่ถ้ำนี้ นับเป็นเรื่องประหลาดใจที่คนในยุคโลกาภิวัตน์อย่างเราๆ ท่านๆ จะมีโอกาสได้พบเห็น และหลายท่านคงเตรียมตัวปฏิเสธแล้วว่าเป็นไปไม่ได้ และเมื่อพูดถึงเรื่องนี้** ผู้เขียนขออนุญาตเสริมสักเล็กน้อย เพราะรู้สึกว่า มีบุคคลวิเศษแอบอ้างเอาแก้วมาหลอกลวงกันอยู่เรื่อยๆ ซึ่งเมื่อพิจารณาตามรูปลักษณ์ และเหตุการณ์แล้ว ผู้มีวิจารณญาณย่อมพิจารณาได้ว่าจริงหรือเท็จ

เคยมีเรื่องเล่าเมื่อ ๓-๔ ปีก่อน ที่ผ่านมาว่ามีวัดแห่งหนึ่งทางจังหวัดอุบลราชธานี มีแก้วเสด็จมาก มีพระสงฆ์และญาติโยม ผู้ปรารถนาแก้วมาไว้ในครอบครองเพื่อความเป็นสิริมงคล เดินทางไปนั่งภาวนาเอาแก้วกันมาก ปรากฏว่าแก้วเสด็จตามธรรมชาติเกิดไม่ทันผู้มีบุญบารมีท่านเจ้าอาวาสวัดนั้นเลยหาแก้วจากโรงงานมาเสริม ลูกศิษย์ผู้มีความช่างสังเกตหน่อย เห็นพฤติกรรมของท่านเจ้าอาวาสเข้า ก็เลยล่าถอยกลับภูมิลำเนา เพราะเห็นว่าถ้าเป็นแก้วเสด็จที่จะพุ่งออกครั้งละ ๑๐-๒๐ ลูกอย่างนี้ มันไม่มีค่าอะไร สู้แก้ว *(น้ำดื่มเย็นๆ)* ที่บ้านก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นขอให้พวกเราได้มาค้นหาแก้วภายในกันดีกว่า อาจเสียเวลาเท่ากันแต่ได้ประโยชน์ต่างกันลิบลับ

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ซึ่งเป็นพรรษาที่ ๖ ของท่าน และเป็นพรรษาแรกที่จำพรรษาอยู่ที่วัดอรัญญิกาวาสนี้ มีเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น

มากมายทำให้ต้องครุ่นคิดคำนึงถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตตามที่นิมิตจากเสียงบอกไว้ เมื่อเริ่มเข้าพรรษาที่ ๗ หลวงปู่จึงยังคงจำพรรษาอยู่ที่วัดอรัญญิกาวาสอีก มีหมู่คณะพระเณรอยู่ด้วยกันหลายรูปในวัดนี้ มีโยมคนหนึ่งเข้ามาปฏิบัติธรรมกับท่าน ชื่อ โยมเมย ทองทิพย์ เป็นผู้มีฐานะพอมีอันจะกิน อยู่อำเภอบ้านผือ ซึ่งหลวงปู่เคยเล่านิมิตที่ปรากฏให้โยมเมยฟังเพราะเห็นว่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมด้วยกัน และเป็นลูกศิษย์ของท่าน โยมเมยพูดกับหลวงปู่สอว่า.... *“ถ้าได้สิ่งของอันเป็นสัญลักษณ์ของท่านมาตามนิมิตที่ปรากฏจริงกระผมขอหลวงพ่อด้วย... โยมเมยเองก็ไม่ได้เฉลียวใจว่าสิ่งดังกล่าวนั้น คือ พระพุทธรูปโบราณที่เป็นมรดกตกทอด มาหลายชั่วอายุคน ซึ่งโยมเมยเองกำลังเป็นเจ้าของอยู่”*

พรรษาที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๗)

ในพรรษาที่ ๗ นี้ มีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่งที่น่าบันทึกไว้ให้พวกเราศึกษา เพื่อเป็นคติในการปฏิบัติตน เป็นเรื่องเกี่ยวกับการตายของมนุษย์เราที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการให้ผลของบาปบุญคุณโทษ เรื่องมีว่า...คืนหนึ่งขณะที่หลวงปู่สอนั่งทำสมาธิอยู่ภายในกุฏิมีเสียงคนเดินเข้ามาหาในท่ามกลางความมืด แต่ก็พอจะมองเห็นได้ เมื่อเดินเข้ามาใกล้แขกยามวิกาลจึงพูดขึ้นว่า *“หลวงพ่อเอาห่อบังสุกุลให้ผมหน่อย”*

หลวงปู่สอฟังเสียงแล้วไม่ค่อยคุ้นหู สำเนียงคำพูดแข็งและห้วนคงไม่ใช่มนุษย์แน่ หลวงปู่ตอบเจ้าของเสียงนั้นว่า *“อาตมาให้เณรเอาไปเก็บไว้ที่โรงครัวโน่นให้ไปเอาเอง”* แขกยามวิกาลตอบว่า *“ไม่ไป หลวงพ่อไปเอาให้หน่อย”* หลวงปู่พิจารณาดูว่า ผีตนนี้สงสัยจะพูดไม่รู้เรื่องแน่ และที่สำคัญและน่าแปลกใจก็คือมาถามเอาห่อบังสุกุลซึ่งโยมเขาเอามาให้พระสงฆ์พิจารณาบังสุกุลในเวลาก่อนเผาศพในตอนเย็นวันนี้

เมื่อเห็นว่าผีพูดกันไม่รู้เรื่อง หลวงปู่สอจึงลุกออกไปบอกเณรกับผ้าขาวน้อยไปเอาห่อบังสุกุลที่โรงครัวแล้วนำมาวางไว้ที่หน้ากุฏิหลวงปู่ เสร็จแล้วหลวงปู่สอได้บอกกับเณรและผ้าขาวน้อยว่า *"เณร...ผีมันมาตามทวงเอาห่อบังสุกุล....เจ้าเคยเห็นบ่"*

"ไม่เคยเห็นครับ" เณรตอบ

"คอยดูนะ เดี๋ยวมันก็มาหรอก" หลวงปู่สอ บอกเณร

ทันใดนั้น....ก็ปรากฏเงาตะคุ่มๆ เดินเข้ามาหน้ากุฏิหลวงปู่ ซึ่งพระทุกรูปก็มองเห็นถนัดชัดเจน ผีได้หยิบเอาห่อบังสุกุลเสียงห่อบังสุกุลที่เป็นถุงยางพลาสติกดังกรอบแกรบแล้วผีตนนั้นก็เดินหายไปในความมืด แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจอีกอย่างหนึ่งก็คือ ห่อบังสุกุลนั้นก็ยังคงอยู่ที่เดิม และผีถือไปนั้นก็คือ ห่อบังสุกุลเช่นเดียวกันทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

เมื่อผีจากไปแล้วหลวงปู่จึงบอกให้ลูกศิษย์ทั้งสองกลับกุฏิของตน แต่ลูกศิษย์ตัวน้อยๆ กลับวิงวอนขอร้องหลวงปู่สอขอพักอยู่กุฏิหลวงปู่สักคืนหนึ่ง แม้หลวงปู่จะเทศน์อบรม หรือดุด่าว่ากล่าวอย่างไรลูกศิษย์ทั้งสองก็ไม่ยอมกลับ สุดท้ายท่านต้องจำยอมให้พักอยู่ด้วยเพราะสงสารลูกศิษย์

หลวงปู่สอท่านเคยได้เล่าเรื่องนี้ ให้ลูกศิษย์หลายต่อหลายรูปฟังในบางโอกาสว่า...ผีที่เห็นในตอนนั้น แท้จริงคือเปรต เปรตตนนี้ก่อนตายจากความเป็นมนุษย์ เขาเป็นคนที่ชอบทำบาปไม่สนใจการทำบุญให้ทานแต่อย่างใด พื้นเพของเขาเป็นคนจีนแผ่นดินใหญ่มาอยู่อำเภอบ้านผือนานแล้ว เมื่อสิ้นชีวิตก็มาเกิดเป็นเปรต แม้ญาติพี่น้องจะทำบุญอุทิศไปให้ก็ไม่ได้รับเพราะไม่อยู่ในสถานะที่จะรับได้ จึงต้องเป็นอยู่ด้วยความทุกข์ทรมานตามผลกรรมที่ตัวเองทำไว้ในคราวเป็นมนุษย์ หลวงปู่บอกว่าพวกเปรตหรือผีนี้ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวอย่างที่คนเราคิดกัน เพราะเขาไม่ได้ดุร้ายอะไร ธรรมชาติของเขาเป็นอยู่เช่นนั้น คือ อยู่ด้วยผลกรรมของตัวเอง เพราะ

ฉะนั้นเราจึงไม่ควรกลัวผีอีกต่อไป

พรรษาที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๐๘)

ตั้งแต่ได้นิมิตครั้งแรก เมื่อพรรษาที่ ๒ และได้นิมิตชัดเจนยิ่งขึ้นในพรรษาที่ ๖ นับเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานมากสำหรับหลวงปู่สอ โดยเฉพาะตั้งแต่พรรษาที่ ๖ ถึงพรรษาที่ ๘ นับเป็นเวลา ๒ ปี ที่รอคอยจริงๆ ถึงกระนั้นก็ตามหลวงปู่สอไม่ได้ปล่อยเวลาให้เสียไปโดยไร้ประโยชน์ เวลาที่เสียไปของท่านคือการได้มาซึ่งความสงบเย็นใจอันเกิดจากการภาวนาซึ่งเป็นสิ่งที่ท่านมุ่งมั่นมาก

หลวงปู่สอเล่าว่า....เมื่อผ่านปีที่ ๗ ย่างเข้าปีที่ ๘ ดูเหมือนว่าดวงอาทิตย์มันขึ้นลงช้ากว่าปกติ ยิ่งเมื่อผ่านเข้าสู่ฤดูเข้าพรรษาวันที่ถูกกำหนดไว้ตามนิมิตนั้นยิ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ แท้จริงการที่ท่านปรารถนาจะพบเห็นสิ่งที่ปรากฏตามนิมิตนั้น ใช่ว่าจะเพื่ออวดเก่ง หรือเพื่อประสงค์อื่นใด แต่เพื่อต้องการพิสูจน์ความจริงของนิมิตว่าสามารถเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนเพราะครูบาอาจารย์ท่านมักจะตักเตือนลูกศิษย์ของท่านเสมอไม่ให้หลงเชื่อหรือติดในนิมิตนั้นๆ เพราะมันจะทำให้เขวออกจากหลักการปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ได้ง่าย ทั้งนี้ เพราะสติปัญญายังไม่ฉลาดเฉียบแหลมพอที่จะเข้าใจและวางมันได้ **และแล้ววันแห่งการรอคอยก็มาถึงวันนั้นเป็นวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ หลังเข้าพรรษาที่ ๘ ของท่านได้ประมาณ ๒๕ วัน ซึ่งตรงกับเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ในตอนเช้า หลวงปู่พร้อมด้วยพระเณรออกรับบิณฑบาตตามปกติ เพราะถือเป็นกิจวัตรสำคัญของนักบวช เรื่องการออกรับบิณฑบาตของพระในสายกัมมัฏฐานนั้น ท่านถือปฏิบัติกันจริงๆ จังๆ ไม่ใช่วันไหนขยันก็ไป วันไหนขี้เกียจก็ไม่ไป หลายวัดที่ท่านถือกันเข้าขั้นธุดงควัตรในข้อที่ว่าถือเที่ยวบิณฑบาตเป็นวัตร ทั้งนี้ เพราะเป็นการช่วยขัดเกลากิเลส**

ความขี้เกียจมักง่าย และเป็นการรักษาอริยประเพณีให้คงอยู่สืบไป

เมื่อฉันเช้าเสร็จพระเณรช่วยกันปัดกวาดทำความสะอาดโรงฉันแล้วกลับสู่กุฏิของตน หลวงปู่สอนำบริขารส่วนตัวของท่านขึ้นกุฏิ จัดเก็บเรียบร้อยแล้วก็นั่งพักผ่อนอยู่ด้านนอกห้องนอน ขณะนั้นในใจของท่านนึกถึงนิมิตที่เคยเกิดขึ้นและบ่งบอกชัดเจนว่าวันนี้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์จะตกทอดมาถึงท่าน ท่านจะได้รับสิ่งของนั้น จึงรำพึงในใจว่าอะไรหนอคือสิ่งที่เราจะได้รับ **ทันใดนั้นสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นเสียงเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ดังลั่นเข้ามาในบริเวณวัดคล้ายกับว่ามันจะบินลงมาในเขตวัด** ขณะที่หลวงปู่กำลังมองไปด้านหน้ากุฏิของท่าน ซึ่งตรงนั้นมีบริเวณลานกว้างนิดหน่อยโดยรอบบริเวณนั้นจะมีต้นไม้ขึ้นเต็มไปหมด ท่านสังเกตเห็นต้นไม้โอนเอนไปมา ใบไม้ปลิวว่อนไปทั่วบริเวณนั้น ขณะเดียวกันก็เห็นเครื่องบินร่อนต่ำลงมาและลงจอดบริเวณลานดินหน้ากุฏิ ท่านจึงแปลกใจว่าเครื่องบินลำนี้ลงมาจอดได้อย่างไรเพราะไม่ใช่สนามของมัน ทำไมต้นไม้เยอะแยะมันไม่ชนต้นไม้แม้แต่ต้นเดียวซึ่งน่าประหลาดใจมาก เพราะเครื่องบินก็ลำใหญ่พอสมควร **หลวงปู่เพ่งมองไปที่เครื่องบินเห็นผู้ที่ขับเครื่องบินนั้นแต่งตัวแปลกจากมนุษย์เรา คือ เขาแต่งตัวชุดเขียวมีผ้าเฉลียงบ่าสีเขียวใส่กำไลแขน ในมือถือพิณสามสายมาด้วย ในขณะที่ตาเห็นภาพนั้นใจของหลวงปู่สอบอกกับตัวเองว่านี่มันไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาต้องเป็นพระอินทร์แน่แต่ทำไมแต่งตัวไม่สวยเหมือนที่เคยเห็นในภาพ**

เมื่อมองเห็นพระอินทร์ถือพิณสามสายลงมาจากเครื่องบินจิตของหลวงปู่ก็ระลึกย้อนไปถึงพุทธประวัติตอนที่พระมหาบุรุษบำพ็ญทุกรกิริยาทรมานพระวรกายด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้ตรัสรู้ธรรม แต่แม้จะบำเพ็ญหนักขนาดไหนก็ไม่สามารถตรัสรู้ธรรมได้เพราะตึงเกินไป ในครั้งนี้ก็ได้อาศัยพระอินทร์ดีดพิณสามสายเพื่อเตือนสติพระมหาบุรุษ ได้ทรงเปรียบ

เทียบการประพฤติธรรมเหมือนกับการดีดพิณ ถ้าสายตึงเกินไป หรือหย่อนเกินไปพอดีดเข้าก็ไม่มีเสียงไพเราะ หรืออาจทำให้พิณเสียหายได้ แต่เมื่อนักดนตรีปรับสายพิณให้อยู่ในระดับปานกลางพอดีดเข้าก็บังเกิดเสียงไพเราะน่าฟังสำเร็จประโยชน์ ครั้นพระมหาบุรุษทรงพิจารณาตามที่พระอินทร์มาดีดพิณถวาย จึงทรงเลิกทรมานตนเองให้ลำบาก ทรงบำรุงพระวรกายให้มีกำลัง แล้วก็ดำเนินความเพียรทางจิตจนปรากฏผลเป็นอัศจรรย์ คือ ได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นศาสดาเอกในโลกไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่า ในตอนใกล้รุ่งของวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั่นเอง

พระอินทร์ได้เดินตรงมาที่กุฏิของหลวงปู่สอ แต่แทนที่จะขึ้นมาบนกุฏิกลับเดินเข้าไปใต้ถุนกุฏิหลวงปู่ ท่านจึงลุกขึ้นไปก้มมองดูปรากฏว่าว่างเปล่าไม่มีแม้แต่เงาพระอินทร์ หลวงปู่มองหาอยู่นานประมาณ ๒๐ นาทีก็ไม่เห็น ครั้นมองกลับไปที่เครื่องบินจอดอยู่ก็อันตรธานหายไปเสียแล้วโดยไม่มีวี่แววว่าหายไปตอนไหนเวลาใด ช่างน่าประหลาดใจเหลือเกินขณะที่หลวงปู่กำลังใช้ความคิดลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่นั้น พลันหูก็ได้ยินเสียงพูดขึ้นเบาๆ ว่า **“กำลังมานะ กำลังมา” “เอ๋...อะไรจะมาอีกหนอ” หลวงปู่สอคิดไม่นานก็ได้ยินเสียงรถดังใกล้เข้ามา**

เมื่อหลวงปู่สอมองไปดูก็เห็นรถยนต์บรรทุกสีขาววิ่งเข้ามาในวัดดูเหมือนรถยนต์คันนี้จะคุ้นตาหลวงปู่พอสมควร รถได้วิ่งมาจอดบริเวณที่เครื่องบินลงจอดพอดี คล้ายกับว่ามีผู้กำกับการแสดงอยู่ทุกบททุกตอนในรถมีบุคคลนั่งมาสองคนเป็นชายกับหญิง เมื่อเขาลงจากรถโยมผู้ชายอุ้มห่อผ้าขาวไว้ โยมผู้หญิงถือขันดอกไม้

ทั้งสองคนเดินตรงมาที่กุฏิหลวงปู่ ผู้ชายส่งห่อผ้าขาวให้ผู้หญิงถือไว้ตัวเขาถือเอาขันดอกไม้เข้าไปถวาย หลวงปู่พูดกับเขาว่า

“โยมเอาขันดอกไม้วางไว้ก่อน โยมมีธุระอะไร”

“ผมจะเอาของมาถวายหลวงพ่อ” เขาตอบ

"ของอะไร" หลวงปู่สอซัก

"พระพุทธรูปครับ" เขาตอบชัดเจน ตอบเสร็จแล้ว เขาลุกขึ้นเดินลงไปรับเอาห่อผ้าจากผู้หญิง แล้วก็เดินขึ้นมาบนกุฏิด้วยกัน

ทั้งสองคนนี้หลวงปู่ รู้จักเขาดีเพราะเป็นคนอำเภอบ้านผือ เป็นสามีภรรยากันสามีชื่อ นายกำพล ทองทิพย์ เป็นน้องชายของโยมเมย ทองทิพย์ ซึ่งเคยมาปฏิบัติธรรมอยู่กับหลวงปู่สมัยเขายังมีชีวิตอยู่ หลวงปู่ก็เคยเล่าเรื่องนิมิตให้ฟัง ส่วนภรรยาของนายกำพล ชื่อนางแท่ง ทองทิพย์ ปัจจุบันเข้าใจว่าทั้งสองคนคงเสียชีวิตแล้ว เหลือบุตรธิดา ๔ คน

หลวงปู่สอบอกให้เขาแก้ห่อผ้าขาวนั้นออกในใจของหลวงปู่สอขณะนั้น ย้ำกับตัวเองว่า...ใช่แน่แล้ว นี่แหละคือสิ่งที่ปรากฏในนิมิต... **ภาพที่ปรากฏต่อหน้าหลวงปู่สอคือ พระพุทธรูปโบราณปางนาคปรกมีลักษณะแปลกจากที่เคยเห็น คือ นาค ๗ ตัว ๗ หัว ขนาดของพระพุทธรูปหน้าตักประมาณ ๙ นิ้ว สูงประมาณ ๑๕ นิ้ว ผิวออกคล้ำเป็นมัน**

หลวงปู่สอถามเขาว่า

"โยมพระพุทธรูปนี้โยมได้มาจากไหน"

"ผมก็ไม่รู้พ่อของพ่อผมได้มาจากไหน" เขาตอบ

"แต่เมื่อพ่อของพ่อตาย พ่อผมก็เก็บรักษาไว้ พ่อตายพี่ชายของผมก็เก็บรักษาไว้ เมื่อพี่ชายตายผมจึงเก็บรักษาไว้" นายกำพลบอกว่า เขาได้รับพระพุทธรูปนี้มาตั้งแต่ยังไม่ได้แต่งงาน เมื่อแต่งงานมีภรรยา ปรากฏในระยะหลังว่าภรรยาของเขาจะฝันแทบทุกคืน ว่าพระพุทธรูปองค์นี้ท่านบอกว่าไม่ใช่ของเรา เป็นของอาจารย์วัดป่าให้เอาไปถวายท่าน และเมื่อคืนที่ผ่านมานี้ก็ฝันอีกทีนี้ท่านดุเลย บอกว่าให้เอาไปถวายท่านอาจารย์วัดป่าพรุ่งนี้เช้าตอนที่ภรรยาฝันผมไปทำธุระที่อื่น กลับมาบ้านประมาณ ๒ ทุ่ม ภรรยาจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง แล้วก็ปรึกษากันตกลงจะเอาพระไปถวายพระอาจารย์วัดป่าตามที่พระพุทธรูปบอก นายกำพล เล่าต่อไปว่า

ตอนเช้าประมาณตี ๔ ถึงตี ๕ ภรรยายังบอกอีกว่า พระพุทธรูปได้กำชับอีกว่าให้เอาไปตอนเช้านี้ให้ได้ ! พอเสร็จธุระพวกเขาจึงได้นำพระมาถวายหลวงปู่ ขณะนั้นเวลาประมาณ ๒ โมงเช้า

เมื่อเขาเล่าเรื่องถวายจบลงแล้ว หลวงปู่จึงรับขันดอกไม้และพระพุทธรูปเสร็จแล้วก็ให้ศีลให้พร เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่เขาและครอบครัว สองสามีภรรยาก็กราบลาหลวงปู่กลับบ้านของตน

ในขณะที่สองสามีภรรยาคู่นั้นกลับไปแล้ว หลวงปู่ก็ระลึกถึงพ่อแม่ครูอาจารย์ของท่าน คือ หลวงปู่มหาบัว และหลวงปู่ขาว ปรารถนาที่จะนำสิ่งที่ได้รับนี้ไปถวายให้ท่านทั้งสองได้ดูเพื่อเป็นการยืนยันว่า ที่ท่านได้นิมิตมายาวนานหลายปีนั้น นิมิตดังกล่าวเป็นความจริง นอกจากนั้นเพื่อให้ท่านเป็นสักขีพยานว่าพระพุทธรูปที่ได้มานี้ ท่านไม่ได้อุปโลกน์ขึ้นเอง

ขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น พอดีมีโยมคนหนึ่งซึ่งคุ้นเคยกับหลวงปู่ดี เป็นเด็กหนุ่มชื่อ ตุ๋ย นามสกุล ศิริประเสริฐ เป็นลูกชายเถ้าแก่อยู่ในอำเภอบ้านผือ *(ปัจจุบันทราบว่าเป็นแพทย์ อยู่จังหวัดนครศรีธรรมราช)* เข้ามาในวัด หลวงปู่จึงเรียกเข้ามาแล้วบอกว่า **"ตุ๋ย"** ไปเอารถพาหลวงพ่อไปวัดป่าบ้านตาดหน่อย

"หลวงพ่อจะไปทำไม วัดบ้านตาด" เจ้าตุ๋ยถาม

"หลวงพ่อมีธุระนิดหน่อย" หลวงปู่ตอบ

"ถ้าอย่างนั้นคอยผมเดี๋ยวเดียว ผมจะไปบอกเตี่ย และเติมน้ำมันด้วย" เจ้าตุ๋ยบอกให้หลวงปู่รอ

หลวงปู่สอได้นำพระพุทธรูปไปถึงวัดป่าบ้านตาด ประมาณ ๓ ถึง ๔ โมงเช้า ตามปกติพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว เมื่อฉันเช้าเสร็จแล้ว บางวันท่านก็จะเทศน์อบรมญาติโยมก่อนจึงขึ้นกุฏิ บางวันฉันเสร็จก็เข้ากุฏิเลย ประมาณบ่าย ๒-๓ โมง ท่านจึงออกมา

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในวันนี้พอหลวงปู่สอท่านไปถึงกุฏิ ก็มองเห็นพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวนั่งรออยู่ก่อนแล้ว คล้ายกับว่าท่านกำลังรอหลวงปู่สออยู่เช่นกัน หลวงปู่สอขึ้นไปบนกุฏิ กราบท่านด้วยความเคารพแล้วยังไม่ทันจะพูดอะไร ท่านก็พูดขึ้นก่อนว่า *"ว่ายังไง...สิ่งที่ท่านพูดเป็นความจริงหรือไม่?"*

หลวงปู่สอไม่ตอบท่าน แต่บอกให้คนขับรถไปเอาของที่อยู่ในรถมา เจ้าตุ๋ยนำของที่ห่อด้วยผ้าอาบน้ำพระมาส่งให้หลวงปู่สอแล้วท่านก็จัดการเปิดผ้านั้นออกพร้อมกับถวายให้พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวท่านดู เมื่อท่านรับพระไปพิจารณาดูพอสมควรท่านจึงอุทานว่า *"โอ้...โฮ้..มันเก่งกว่าพ่อมันอีกนะ ของดีแท้ๆ ให้รักษาให้ดีๆ นะ"*

เมื่อเห็นว่าพ่อแม่ครูอาจารย์ท่านยอมรับในสิ่งที่ปรากฏในนิมิตแล้วว่าเป็นของจริง หลวงปู่สอจึงพูดกับท่านว่า *"แต่ก่อนเมื่อผมเล่าถวายพ่อแม่ครูอาจารย์ก็หาว่าเป็นบ้าสัญญา ความจริงได้ปรากฏแล้ว ผมไม่ได้เป็นบ้าสัญญา บ้าวิปลาสเช่นว่านั้น เมื่อก่อนกับเดี๋ยวนี้จิตใจของผมก็ดีอยู่"*

หลังจากที่พ่อแม่ครูอาจารย์ท่านชื่นชมพระพุทธรูปดังกล่าวแล้ว หลวงปู่สอจึงขอโอกาสกราบลาท่าน แต่ก่อนลงจากกุฏิไปท่านยังสั่งว่า *" ให้รักษาให้ดีๆ นะ ของนี้สำคัญมาก"*

หลวงปู่สอออกจากวัดป่าบ้านตาดแล้วก็มุ่งตรงไปยังวัดถ้ำกลองเพล เพราะหลวงปู่ขาวท่านเคยสั่งไว้ว่า ถ้าได้สิ่งของตามที่ปรากฏในนิมิตจริงๆ ให้เอาไปให้ดูด้วย

รถไปถึงวัดถ้ำกลองเพลประมาณเที่ยงวัน ในช่วงนั้นหลวงปู่ขาวท่านปิดกุฏิไม่รับแขก หลวงปู่สอจึงไปมองดูทางหน้าต่าง หลวงปู่ขาวนั่งอยู่ยังไม่ได้พัก จึงเคาะประตูเรียกท่าน หลวงปู่ขาว ท่านจำได้จึงเปิดประตูให้หลวงปู่สอไม่ลืมที่จะอุ้มองค์พระเข้าไปด้วยเมื่อกราบหลวงปู่ขาวแล้วจึงกราบเรียนท่านว่า *"ได้มาแล้วครับหลวงปู่"*

"อะไรละ?" หลวงปู่ขาวถาม

"เรื่องที่ผมเคยเล่าถวายนั้น บัดนี้ได้มาจริงๆ แล้วครับเป็นพระพุทธรูป" หลวงปู่สอกราบเรียน พร้อมกับเอาผ้าที่ห่อพระออก

"โอ้....โฮ.....ของดีนะนี่ ?" หลวงปู่ขาวชื่นชมพร้อมกับยกพระขึ้นพิจารณาดูอย่างละเอียด

"ผมขอเอาไว้ภาวนาดูสัก ๑ อาทิตย์นะ วันหลังท่านค่อยมาเอา" หลวงปู่ขาวพูดกับหลวงปู่สอ

จากนั้นหลวงปู่ขาวก็ได้ไต่ถามความเป็นมาเป็นไปต่างๆ ก่อนที่จะได้พระพุทธรูปมาอย่างละเอียด ซึ่งหลวงปู่สอท่านก็เล่าถวายละเอียดเช่นกัน จนได้เวลาพอสมควรแล้วหลวงปู่สอจึงกราบลาท่านกลับวัดอรัญญิกาวาส

เรื่องที่หลวงปู่สอ ท่านได้รับพระพุทธรูปโบราณมาเป็นสมบัติของท่านตามที่ได้นิมิตนั้น แม้จะเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดน่าอัศจรรย์แต่ก็ไม่เป็นที่เล่าลือกันโดยทั่วไป เพราะเป็นเรื่องภายในของผู้ปฏิบัติธรรมจึงรู้กันในวงแคบๆ เฉพาะพระเณรผู้เป็นครูอาจารย์และเพื่อนสหธรรมิกเท่านั้น ส่วนญาติโยมมีน้อยคนที่จะรู้จัก ส่วนใหญ่เพิ่งจะมาทราบบ้างก็ในช่วงที่ท่านสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ขนาด ๙๙ นิ้ว ที่วัดบ้านหนองแสง เมื่อปี ๒๕๓๗ นี้เอง

ประมาณ ๑ อาทิตย์ ที่หลวงปู่ขาวได้ขอพระพุทธรูปไว้ภาวนาดู เมื่อครบกำหนดหลวงปู่สอจึงไปวัดถ้ำกลองเพล เพื่อรับพระพุทธรูปดังกล่าวคืน พอท่านเข้าไปกราบหลวงปู่ขาว ท่านก็บอกหลวงปู่สอว่า *"โอ้....ของดีจริงๆ"* หลวงปู่ขาวท่านเล่าให้หลวงปู่สอฟังว่า ในขณะที่พระพุทธรูปดังกล่าวอยู่ในกุฏิของท่าน พอตกกลางคืนจะมีแสงปรากฏสว่างรุ่งเรืองออกจากองค์พระ มีอยู่คืนหนึ่งช้างป่ามันมาที่ข้างกุฏิท่าน อาศัยแสงสว่างจากองค์พระนั้น สามารถมองเห็นช้างได้เลยทีเดียว

หลวงปู่สอกราบเรียนท่านว่า *"กระผมจะมาขอพระพุทธรูปคืนครับ"*

"เออ....ได้ท่านเอาไปไว้สักการบูชาที่วัดนะ" หลวงปู่ขาวบอก *"พระพุทธรูปองค์นี้ เป็นของดีแท้ๆ นาให้รักษาไว้ให้ดี"* หลวงปู่ขาวกำชับท่านพร้อมมอบพระพุทธรูปคืนให้หลวงปู่สอ เพื่อนำกลับไปวัดอรัญญิกาวาสต่อไป

เรื่องราวที่หลวงปู่สอได้พระพุทธรูปมาโดยการนั่งสมาธิภาวนานี้ เป็นที่เลื่องลือมากในหมู่ผู้ปฏิบัติธรรมระดับพระเถระ ผู้ใหญ่มีพ่อแม่ครูอาจารย์หลายรูปที่เดินทางมาที่วัดอรัญญิกาวาส เพื่อขอชมพระพุทธรูปดังกล่าวพร้อมสอบถามความเป็นมาต่างๆ จากหลวงปู่สอเท่าที่หลวงปู่สอท่านจำได้ก็มี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี, หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ และหลวงปู่ฝั้น อาจาโร เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลวงปู่ฝั้น อาจาโร เมื่อมาถึงวัดท่านถามทันทีว่า *"ไหนพระพุทธรูปที่เกิดจากสมาธิ....เอามาดูหน่อยซิ.."* เมื่อหลวงปู่สอเอามาถวายให้ท่านดู หลวงปู่ฝั้นท่านชมว่า *"โอ้...ของดีจริงๆ รักษาไว้ให้ดีนะ ร้อยองค์พันองค์ก็ไม่มีองค์หนึ่งนะ ที่เกิดจากสมาธิอย่างนี้."*

พ่อแม่ครูอาจารย์หลายต่อหลายรูปที่ได้ชมและได้ทราบเรื่องราวก่อนที่จะได้พระพุทธรูปมา ต่างลงความเห็นในทำนองเดียวกันว่า...เป็นพระพุทธรูปโบราณที่มีความศักดิ์สิทธิ์มากองค์หนึ่งของประเทศไทย

ในตอนแรกที่ท่านได้พระพุทธรูปมา หลวงปู่ท่านถวายนามท่านว่า *"หลวงพ่อนาค"* เพราะเห็นว่ามีพระยานาค ๗ องค์ ๗ เศียรปรกอยู่ด้านบน เมื่อมีใครถามท่าน ท่านก็เรียกหลวงพ่อนาคอยู่เสมอ มีอยู่ครั้งหนึ่งพอท่านเรียกว่า หลวงพ่อนาค พลวงปู่ก็ได้ยินเสียงพูดขึ้นเบาๆ ว่า *"เราไม่ได้ชื่อนาคนะ เราคือสัจธรรม"* หลวงปู่ถามต่อไปว่า *"จะให้พวกกระผมเรียกหลวงพ่อว่าอย่างไรครับ ?"*

พระพุทธรูปบอกว่า *"ให้เรียกเราว่าหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์"*

หลวงปู่สอกราบเรียนถามท่านว่า *"ขอโอกาส หลวงพ่อมีอายุเท่าไรแล้วครับ?"*

พระพุทธรูปตอบว่า *"อายุ ๘๐๐ ปีเศษ"*

หลวงปู่สอกราบเรียนถามท่านอีกว่า *"หลวงพ่อมาจากที่ไหนและใครเป็นผู้สร้าง?"*

"เงียบ" ไม่มีเสียงตอบจากหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์

หลวงปู่จึงกราบเรียนถามซ้ำอีก หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์บอกว่า *"จะรู้ไปทำไม รู้ไปแล้วก็ไม่สิ้นสุดยุติ แต่ให้ทราบว่าเข้ามาในประเทศไทยครั้งแรกที่นครปฐม"*

หลวงปู่สอท่านเล่าให้ฟังว่า...เมื่อท่านได้หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์มาแล้วไม่ว่าท่านจะเดินทางไปธุดงค์ที่ไหน ท่านจะอัญเชิญหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไปด้วยเสมอโดยการเอาใส่ในย่ามแล้วสพายไปเรื่อยๆ ตั้งแต่พรรษาที่ ๘ จนกระทั่งมีพรรษามากขึ้น ในช่วงหลังๆ ต่อมาเมื่อมีลูกศิษย์เป็นพระเณรติดตามไปด้วย ท่านก็จะให้ช่วยสะพายย่ามหลวงพ่อแทน

ท่านผู้อ่านลองหลับตานึกดูว่าพระธุดงค์เวลาท่านเดินทางไปเที่ยววิเวกหาความสงบตามป่าตามเขา โดยเดินทางเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร ลำพังบริขาร เช่น บาตร ผ้าไตรจีวร ย่าม กลด พร้อมมุ้งกลด กระติกน้ำ ไฟฉาย เทียนไขและบริขารเล็กน้อยอื่นๆ เท่าที่จำเป็น ก็มีน้ำหนักประมาณ ๑๐ กิโลกรัมอยู่แล้ว เมื่อต้องอัญเชิญหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ซึ่งมีน้ำหนักประมาณ ๑๐ กิโลกรัมไปด้วย ก็เรียกว่าหนักเอาการทีเดียว ยิ่งเวลาเดินขึ้นเขาด้วยแล้วดูเหมือนน้ำหนักเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ

หลวงปู่สอท่านเล่าว่า พระพุทธรูปหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์นี้เวลาที่หลวงปู่มีปัญหาอะไรก็จะกราบเรียนถามท่านหรือเวลาใดที่จิตใจของหลวงปู่คิดไปในทางที่ไม่เหมาะสมท่านก็จะตักเตือนสั่งสอนหรือบางครั้งถึงกับดุด่า

เลยทีเดียว ซึ่งนับว่าท่านเป็นพระพุทธรูปที่หลวงปู่เคารพนับถือประดุจแก้วอันประเสริฐและทรงคุณค่าอันไม่อาจประมาณได้

พรรษาที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๐๙)

ในพรรษาที่ ๙ นี้หลวงปู่สอท่านยังคงอยู่ที่วัดอรัญญิกาวาส ในช่วงนี้ท่านได้ปฏิสังขรณ์เสนาสนะเพื่อเป็นที่พักของพระเณร และเพื่อให้ญาติโยมได้มีสถานที่บำเพ็ญตามสมควร

ในด้านการอบรมพระเณรและญาติโยมให้เข้าใจในด้านการปฏิบัติสมาธิภาวนา และด้านการประพฤติปฏิบัติตนตามหลักศีลธรรมอื่นๆ หลวงปู่ก็ให้การอบรมอยู่ทุกวันพระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันพระ ๑๔ ค่ำ หรือ ๑๕ ค่ำ หลวงปู่อบรมพระเณร และพานั่งสมาธิจนสว่าง ทำให้พระเณรได้รับการฝึกฝนอบรมด้านสมาธิภาวนาอย่างดี พระเณรที่เคยอยู่จำพรรษาและได้รับการฝึกฝนอบรมจากหลวงปู่เท่าที่จำได้ก็มีพระอาจารย์คูณ สุเมโธ อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี หลวงพ่อโท วัดป่าศิลาอาสน์ จังหวัดยโสธร เป็นต้น

เมื่อออกพรรษาท่านได้เดินทางไปธุดงค์ปักษ์ใต้โดยมีจุดหมายคือจังหวัดภูเก็ตที่นั่นมีวัดอันเป็นหลักใหญ่ของคณะพระกัมมัฏฐาน คือ วัดเจริญสมณกิจ *(วัดหลังศาล)* ซึ่งหลวงปู่เทสก์และคณะสงฆ์พร้อมด้วยศรัทธาญาติโยมชาวจังหวัดภูเก็ตร่วมกันสร้างขึ้น

หลวงปู่สอเคยเล่าให้ฟังว่า... ท่านเคยเดินทางไปเที่ยวธุดงค์ปักษ์ใต้มาแล้วครั้งหนึ่ง ซึ่งช่วงนั้นหลวงปู่เทสก์ ยังอยู่ที่จังหวัดภูเก็ตโดยเดินทางด้วยเท้าตามทางรถไฟเรื่อยๆ ออกจากสถานีหัวลำโพงไปทุ่งสงนครศรีธรรมราช โดยไปด้วยกัน ๓ รูป กว่าจะถึงปักษ์ใต้ใช้เวลานานเป็นเดือน เมื่อพักภาวนาอยู่แถวนครศรีธรรมราชและพังงา พอสมควรจึงขึ้นเรือข้ามไปเกาะภูเก็ต ในสมัยนั้นที่วัดเจริญสมณกิจมีครูบาอาจารย์อยู่

๔-๕ รูป คือ หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี พระอาจารย์คำพอง ติสโส พระอาจารย์พูน *(หลานหลวงปู่เทสก์)* หลวงปู่สอ พันธุโล และพระครูสถิตยบุญญารักษ์ ซึ่งในช่วงเวลานั้นผู้เขียนเข้าใจว่า ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๖ และเป็นช่วงนอกพรรษา เพราะในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ หลวงปู่เทสก์ ได้อำลาชาวภูเก็ต-พังงา กลับมาภาคอีสานและในครั้งนี้หลวงปู่สอเองก็ได้เดินทางกลับมาพร้อมกับหลวงปู่เทสก์ด้วย แต่ท่านได้แวะไปพักอยู่กับท่านหลวงพ่อวิริยังค์ วัดธรรมมงคล และได้ไปช่วยงานก่อสร้างวัดใหม่เสนานิคมกับหลวงปู่หลอด ปโมทิโตด้วย แต่เมื่อใกล้เข้าพรรษาท่านจึงกลับไปวัดอรัญญิกาวาส

พรรษาที่ ๑๐-๑๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๒)

ในระหว่าง ๓ พรรษานี้ หลวงปู่สอท่านยังคงจำพรรษาที่วัดอรัญญิกาวาส แต่ได้เดินทางไปเที่ยวธุดงค์และพักที่วัดเจริญสมณกิจอยู่เป็นประจำ เพราะเห็นว่าเป็นช่วงเวลาที่ท่านพระครูสถิตยบุญญารักษ์ *(ปัจจุบันเป็นเจ้าคณะจังหวัดอำนาจเจริญ)* กำลังดำเนินงานก่อสร้างอุโบสถอยู่ หลวงปู่จึงถือโอกาสไปช่วยในการสร้างอุโบสถด้วย ทั้งนี้เพราะท่านประสงค์ที่จะตอบแทนพระคุณของหลวงปู่เทสก์ ซึ่งเป็นพ่อแม่ครูอาจารย์ของท่านอีกรูปหนึ่งที่ท่านให้ความเคารพสักการะอย่างยิ่ง นอกจากนั้นก็เพื่อเป็นการเปลี่ยนสถานที่ในการภาวนาด้วย หลวงปู่สอท่านเคยเล่าให้ฟังว่า ในสมัยที่ท่านได้มาพักเจริญสมณธรรมที่เกาะภูเก็ตนี้ ท่านเคยขึ้นไปภาวนาบนเขารัง ซึ่งอยู่ใกล้กับวัดเจริญสมณกิจ ท่านนั่งทำสมาธิอยู่หลายชั่วโมง โดยไม่สนใจว่าแดดร้อนขนาดไหน พื้นหินจะขรุขระอย่างไร เพราะท่านได้ตั้งสัจจอธิษฐานไว้ว่า ถ้าไม่รู้ไม่เห็นธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งจะไม่ลุกจากที่นั่งเป็นอันขาด

ในการเดินทางมาเที่ยวธุดงค์ที่ปักษ์ใต้นี้ หลวงปู่ได้เห็นอะไรหลายอย่างที่แตกต่างจากทางภาคอีสาน เช่น อาชีพของชาวบ้าน ขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษาที่ใช้พูดกัน ตลอดถึงภูมิประเทศและอากาศ ซึ่งทำให้เห็นความเป็นไปต่างๆ ของสัตวโลกว่า ตกอยู่ภายใต้กฎธรรมชาติอันเดียวกัน คือ กิเลส กรรมและวิบาก หลวงปู่สอท่านเดินทางขึ้นลงระหว่างปักษ์ใต้และภาคอีสานหลายครั้ง แต่ในช่วงหลังได้อาศัยรถและเครื่องบินในการเดินทาง

พรรษาที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๑๓)

ปีนี้หลวงปู่สอได้กลับมาจำพรรษาที่วัดอรัญญิกาวาส อีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ นี้ แต่ปีนี้ก่อนเข้าพรรษา ท่านแวะกราบหลวงปู่ขาว อนาลโย วัดถ้ำกลองเพล หลวงปู่ขาวได้พูดว่า *"ท่านสอระวังตัวหน่อยนะ... พระผู้ใหญ่กำลังจ้องจับตัวท่านอยู่"* หลวงปู่สอกราบเรียนท่านว่า *"กระผมก็ทราบอยู่เหมือนกัน แต่คิดว่าคงไม่สามารถจับตัวผมได้"* คำว่า *"จับตัว"* ในคำสนทนากันของหลวงปู่ขาวกับศิษย์นั้น หมายถึงพระเถระผู้ใหญ่กำลังจะแต่งตั้งหลวงปู่สอให้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะตำบล เพราะเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเหมาะสม แต่หลวงปู่สอท่านก็พยายามให้เหตุผลว่าท่านไม่เหมาะสมด้วยประการต่างๆ สุดท้าย เมื่อออกพรรษาแล้ว จึงออกเที่ยวธุดงค์ไปทางบ้านกลางใหญ่ โดยตั้งใจจะไปพักทำความเพียรให้เต็มที่และมีเป้าหมายที่จะเดินทางธุดงค์ต่อไปทางจังหวัดเลย และจังหวัดเชียงใหม่

หลวงปู่สอเล่าว่า ในการทำความเพียรที่ถ้ำพระ บ้านกลางใหญ่ นี้ เป็นการกระทำอย่างอุกฤษฏ์ ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ ท่านตั้งสัจอธิฐานว่า *"จะนั่งทำสมาธิเป็นเวลา ๑๕ วัน โดยไม่ลุกไปที่ไหน ไม่ฉันอาหาร ถ้าไม่เกิดความรู้หรือธรรมะอย่างใดอย่างหนึ่ง จะไม่ยอมลุกจากที่นั่งเป็นอันขาด แม้ตายก็ยอมตาย"*

หลวงปู่สอได้เลือกเอาก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งซึ่งข้างบนเป็นลานกว้างพอสมควร เป็นสมรภูมิรบ ท่านเล่าว่า เมื่อได้สถานที่เหมาะสมแล้วก็เริ่มเข้านั่งสมาธิ ในตอนเย็นวันหนึ่ง จิตใจมีความปลอดโปร่ง ทุกขเวทนาก็เริ่มแสดงตัว ก็ต้องใช้ปัญญาพิจารณาให้ทราบความจริง แต่กว่าที่จิตจะเห็นความจริงของเวทนา ก็ต้องต่อสู้กันอย่างหนัก ยิ่งเมื่อทุกขเวทนาขึ้นเต็มที่ไม่ทราบว่าอะไรเป็นทุกข์ อะไรเป็นจิต และอะไรเป็นกาย คล้ายกับว่ากายนี้เป็นกองไฟไปหมด

แม้เมื่อปัญญาได้เข้าคลี่คลายดูความเป็นจริงของทุกขเวทนาแล้วทราบชัดว่า ทุกขเวทนาเป็นสัจธรรมเป็นความจริงอันหนึ่งต่างหาก กายก็ดี จิตก็ดี ก็เป็นความจริงของใครของมัน เช่นกัน แต่ด้วยความไม่รู้จริงจึงหลงยึดว่าเป็นเรา เป็นของๆ เราไปเสียหมด

หลวงปู่สอเล่าว่า...พอท่านออกจากสมาธิภาวนาก็เป็นวันใหม่แล้ว มองดูบริเวณรอบตัวท่าน เห็นพื้นหินที่นั่งอยู่เปียกแฉะออกไปโดยรอบตัวท่านประมาณ ๑ ศอก เข้าใจว่ากระติกน้ำมันล้มน้ำหกใส่ท่าน แต่เมื่อมองดูก็ไม่ใช่เพราะกระติกน้ำก็ยังตั้งอยู่ที่เดิม เมื่อพิจารณาดูแล้วจึงเข้าใจชัดว่าเป็นเหงื่อกาฬที่ไหลออกมาขณะทำความเพียรต่อสู้กับทุกขเวทนาแต่ในภาษาของพระป่าท่านเรียกว่า *"ยางตาย"* เพราะมันไม่ใช่เหงื่อธรรมดาเป็นเหงื่อที่เกิดจากการต่อสู้ชนิดเอาเป็นเอาตายจริงๆ

การทำความเพียรของท่านผ่านไปเรื่อยๆ ถึงวันที่ ๕ และ วันที่ ๖ โดยไม่ได้ลุกจากที่นั่งเลย สภาพจิตใจแทนที่จะท้อถอยกลับกล้าแข็งยิ่งขึ้น ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของร่างกายมีบ้างตามธรรมดาแต่ไม่ถือเป็นอารมณ์เพราะจิตใจช่วงนั้นดูดดื่มอยู่กับสมาธิธรรมและปัญญาธรรม

พอเข้าสู่วันที่ ๘ ขณะที่นั่งทำความสงบอยู่นั้น พลันกิเลสในใจของท่านก็ร้องขึ้นว่า *"ยอมแล้ว...ยอมแล้ว จะตายแล้ว อดข้าวอดน้ำมาหลายวันแล้ว"* หลวงปู่พิจารณาดูจิตแล้วก็ทราบว่า เป็นอุบายของกิเลสที่มันจะหลอก

ให้เลิกละความเพียร จึงพูดกับกิเลสว่า *"มันยังไม่ตายหรอก เพราะมันมีเสียงพูดอยู่ ถ้ามันตายมันจะไม่พูด"* จึงได้เร่งความเพียรไปเรื่อยๆ จนกระทั่งครบ ๑๕ วันตามที่ตั้งสัจอธิษฐานไว้

หลวงปู่สอเคยเทศน์อบรมคณะศิษย์เกี่ยวกับเรื่องของการทำสมาธิภาวนา ท่านมักจะเน้นที่การปฏิบัติแบบเอาจริงเอาจังหรือเอาเป็นเอาตาย ถ้าไม่เช่นนั้นท่านบอกว่า มันไม่ถึงเหตุถึงผล การปฏิบัติธรรมก็ไม่ก้าวหน้าหรือไม่ประสบผลสำเร็จเอาเสียเลย

หลังจากที่ท่านได้ทำความพากเพียรอย่างหนักจนครบกำหนดแล้ว ในวันที่ 2 หลังจากนั้นมาได้ปรากฏสิ่งแปลกประหลาดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นกับตัวท่าน คือ ท่านมีความรู้สึกว่ามีพระมานั่งอยู่ที่บ่าไหล่ทั้งสองข้าง แล้วก็เทศน์อบรมสั่งสอนท่านอยู่ตลอดเวลาแม้เวลาฉันเช้าหรือเวลาทำกิจวัตรอื่นๆ หลวงปู่เคยไปกราบเรียนถามพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว ท่านก็บอกว่าท่านก็เคยเป็นเช่นนี้เหมือนกันอยู่ ๑ ปี แล้วก็หายไปเอง หลวงปู่สอท่านก็ปล่อยให้เป็นไปเช่นนั้นอยู่ ๓ ปี จึงหายจากอาการดังกล่าว

เมื่อพักภาวนาอยู่ที่ถ้ำพระพอสมควรแล้วท่านจึงเดินทางธุดงค์ไปจังหวัดเลยต่อไป

พรรษาที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๑๔)

ในพรรษานี้หลวงปู่สอท่านจำไม่ค่อยได้ว่าจำพรรษาที่ไหน ท่านเคยเล่าให้ฟัง ครั้งหนึ่งว่าอยู่แถวจังหวัดเลย เพราะท่านบอกว่าเคยจำพรรษาอยู่กับหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร ๑ พรรษา ซึ่งท่านได้ช่วยหลวงปู่มหาบุญมีสร้างพระพุทธรูปปูนปั้นองค์หนึ่งไว้ที่วัดป่าบ้านกกกอก *(วัดป่าศิริปุญญาราม)*

ในสมัยที่ท่านไปอยู่จำพรรษากับหลวงปู่บุญมีนั้น ท่านเล่าว่าบ้านกกกอกนั้นมีบ้านอยู่ประมาณ ๓-๔ หลังคาเรือน พอได้อาศัยบิณฑบาต

ด้านปัจจัยสี่ค่อนข้างอัตคัด แต่ท่านบอกว่าเป็นผลดีต่อการทำความเพียร หลายครั้งที่ท่านเทศน์อบรมพระเณร ท่านเน้นว่า *"ธรรมเกิดในที่อัตคัดขัดสน"* เพราะเหตุนั้น แม้จะลำบากบ้างด้านการขบฉันหรือที่อยู่อาศัย จึงไม่เป็นปัญหาใดๆ ต่อผู้แสวงหาโมกขธรรมเลย

พรรษาที่ ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๑๕)

ในพรรษาที่ ๑๔ ที่ผ่านมานั้นเป็นพรรษาที่ท่านหนีการถูกแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางคณะสงฆ์ ในช่วงก่อนเข้าพรรษาที่ ๑๔ ผ่านมา ท่านกลับมาวัดอรัญญิกาวาส โยมทายกวัดได้นำใบตราตั้งเจ้าคณะตำบลที่พระเถระผู้ใหญ่ คือ เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี วัดโพธิสมภรณ์ได้แต่งตั้งท่านไว้ มอบถวายหลวงปู่สอ หลวงปู่สอท่านบอกโยมว่า *"โยมไปรับมาโยมก็เป็นเสียเองซิ..."* โยมทายกกราบเรียนว่า *"ผมเป็นไม่ได้เพราะผมเป็นโยมท่านไม่ได้แต่งตั้งผมท่านแต่งตั้งหลวงพ่อ"* โยมเห็นว่าหลวงปู่ท่านไม่ยอมรับก็เลยเอาวางไว้ที่ศาลานั้น

วันหนึ่งท่านหยิบใบตราตั้งขึ้นมาพร้อมพูดว่า *"เจ้าคณะตำบลนิมนต์อยู่ที่ศาลานี้นะ ผมจะไปเที่ยวธุดงค์"* ว่าแล้วก็เอาใบตราตั้งแขวนไว้ที่เสาศาลาแล้วออกธุดงค์ไปที่จังหวัดเลย และก็จำพรรษาที่ ๑๔ ที่นั่นด้วย

แต่ในพรรษาที่ ๑๕ หลวงปู่สอก็กลับมาจำพรรษาที่วัดอรัญญิกาวาสอีก และอยู่ประจำตลอดมาจนถึงพรรษาที่ ๑๖ ถึงแม้ว่าหลวงปู่ท่านจะอยู่ประจำที่วัดอรัญญิกาวาสตลอดระยะเวลาดังกล่าว แต่เมื่อถึงฤดูการออกพรรษาท่านก็จะออกเที่ยวธุดงค์บางครั้งก็นำลูกศิษย์พระเณรไปด้วย เพื่อให้มีโอกาส ได้ฝึกฝนอบรมตนเอง และเพิ่มประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรม

ในช่วงที่หลวงปู่สอจำพรรษาที่วัดอรัญญิกาวาสนี้รวมแล้วได้ ๑๒ พรรษาโดยประมาณ... แต่ทั้งนี้ก็อาจผิดพลาดได้บ้างเพราะเวลาเนิ่นนาน

มาแล้วกอปรกับหลวงปู่ท่านไม่ค่อยจะสนใจกับวันเวลาเท่าใดนัก จำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง แม้ผู้เขียนเองเคยกราบเรียนถามท่านบางครั้งในคำถามเดิมท่านก็ตอบไม่ตรงกันแต่ก็ช่างเถอะ ถ้าเราจะมัวนับวันเดือนปีอยู่ ก็จะทำให้มองข้ามเนื้อหาสาระ หรือปฏิปทาที่ดีงามของท่านไป

ขอย้อนกล่าวถึงการประกอบความเพียรของหลวงปู่ในช่วงพรรษาที่ ๑๕ ซึ่งท่านได้ใช้วิธีการแปลกๆ ในการต่อสู้กับกิเลส คือ ใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง ทั้งนี้ เพราะท่านต้องการแก้กิเลสตัวที่มันชอบนอน นอนตื่นมาแล้วมันยังง่วงอยู่อีก จึงตั้งสัจจะว่าจะนอนภาวนาอยู่ ๑๔ วัน ไม่ลุกไปไหน ไม่ฉันข้าว ลองดูซิว่ามันจะหายง่วงหรือไม่ ท่านได้ทำตามที่ตั้งสัจจะไว้ ได้นอนภาวนาในท่าไสยาสน์ตะแคงขวาไปได้ ๗ วัน ปรากฏว่าสะโพกขวาได้เป็นแผลพุพองขึ้นเหมือนกับถูกไฟลวกและมีน้ำเหลืองไหลออกมาเปรอะเปื้อนที่นอน แต่ท่านก็อดทนไม่หวั่นไหว ครบ ๗ วันแล้วท่านก็เปลี่ยนเป็นตะแคงซ้ายอีก ๗ วัน จนครบตามกำหนดแล้วจึงเลิกประกอบความเพียร เช่นนั้น ในวันสุดท้ายนั้นมีครูบาอาจารย์ มาเยี่ยมท่านเพราะนึกว่าท่านไม่สบาย ท่านก็เล่าให้ฟังทั้งหมดและเอาสะโพกที่ยังเป็นแผลทั้งสองข้างนั้นให้ดู หลวงปู่สอเล่าว่าหลังจากนั้นมาความง่วงนอนอันเป็นเรื่องของกิเลสนั้นหายหน้าไปเลย และหลวงปู่ท่านก็ถือธุดงควัตร คือ เนสัชชิกธุดงค์ไม่นอนเป็นวัตรอยู่เฉพาะอิริยาบถทั้งสาม คือ ยืน เดิน และนั่งเท่านั้น แม้จะหลับก็ให้หลับขณะนั่งสมาธิ จะไม่ลงนอนเป็นอันขาด ท่านปฏิบัติเรื่อยมาเป็นเวลาประมาณเกือบ ๒๐ ปี แต่ในช่วงหลังมีอายุมากขึ้นมีญาติโยมมากราบสักการะมากขึ้น ก็จำต้องอนุโลมไปตามเหตุการณ์และสังขารร่างกาย

วัดอรัญญิกาวาสในยุคที่หลวงปู่สออยู่จำพรรษาและเป็นเจ้าอาวาสปกครองนั้นถือว่าเป็นยุคบุกเบิกก็ว่าได้ เพราะหลวงปู่ท่านได้นำพระเณรและญาติโยมสร้างเสนาสนะต่างๆ ที่จำเป็นขึ้นในวัดหลายอย่าง ทำการ

ปรับปรุงพัฒนาวัดในหลายๆ ด้าน ทำให้วัดดังกล่าวนี้มีความมั่นคงเจริญก้าวหน้าเรื่อยมา และเมื่อมีเจ้าอาวาสรูปใหม่มาปกครองก็ง่ายต่อการปรับปรุงหรือส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้นดังที่ปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน

ผู้เขียนขอเพิ่มเติมเกร็ดประวัติของหลวงปู่สอในแง่มุมอื่นๆ สักเล็กน้อย เพื่อให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น คือ ในช่วงที่ท่านจำพรรษาอยู่วัดอรัญญิกาวาสนั้น มีโยมคนหนึ่งเป็นกำนันในเขตอำเภอบ้านผือ ได้นำช้างมาถวายท่าน ๑ เชือก ท่านก็รับไว้และให้ความเมตตาเอ็นดูมันเป็นพิเศษ ช้างเชือกดังกล่าว เมื่อได้มาอยู่ที่วัดอยู่กับพระเณรรู้สึกว่ามันสดชื่นแจ่มใสผิดปกติ ไม่ดุร้ายหรือทำอันตรายใคร หลวงปู่สอและพระเณรช่วยกันเลี้ยงดูมันอย่างดี บางวันเวลาที่ท่านและพระเณรไปบิณฑบาต มันก็จะออกไปรอรับอยู่ท้ายบ้าน หลวงปู่สอเอาข้าวในบาตรให้มันเป็นประจำ

หลวงปู่สอท่านบอกว่า ท่านมีความเมตตาช้างมาก แต่เมื่อพิจารณาดูภาระที่จะต้องดูแลรักษาและเลี้ยงดูแล้วรู้สึกว่าเป็นภาระมากจริงๆ ไม่เฉพาะตัวท่านแต่หมายถึงพระเณรและญาติโยมด้วย เพราะช้างเป็นสัตว์ใหญ่ มีกำลังมาก ยิ่งเวลาที่ช้างตกมันด้วยแล้วยิ่งน่ากลัวว่าจะเกิดอันตรายได้

เมื่อคิดใคร่ครวญรอบคอบแล้ว หลวงปู่จึงได้เรียกลูกชายของคนที่ถวายช้างมา แล้วมอบช้างให้เป็นสมบัติของเขาเพื่อจะได้นำไปเลี้ยงดูต่อไป ช้างเชือกนั้น เมื่อไปอยู่กับโยมที่บ้านเกิดเซื่องซึมไม่กินอาหารใดๆ แม้เจ้าของจะหาอาหารที่ช้างชอบมาให้ก็ไม่ยอมกิน จนเกิดผอมโซและเสียชีวิตในที่สุด

หลวงปู่สอเล่าว่าท่านมีความผูกพันกับช้างมาก ช้างเองก็เช่นกัน เมื่อท่านให้ทานไปแก่คนอื่น มันถึงกับอดอาหารจนตาย หลวงปู่ท่านพิจารณาดูเหตุการณ์ที่มีคนนำช้างมาถวายแล้วตีความหมายเป็นธรรมว่าช้างนั้นเป็นสัตว์ใหญ่ เป็นสัตว์แสนรู้เป็นสัญลักษณ์ของกำลังมหาศาล ผู้ที่

ประพฤติปฏิบัติธรรมให้บรรลุเป้าหมาย หรือประกอบกิจการงานสำคัญใดๆ ให้สำเร็จได้ต้องประกอบด้วยกำลังหลายอย่าง เป็นต้นว่า กำลังใจ กำลังสติปัญญา กำลังกาย และกำลังทรัพย์ หลังจากนั้นมา หลวงปู่สอ ท่านไปไหนเห็นช้างไม้ ช้างปูน ช้างหิน หรือแม้แต่ช้างจริงๆ ท่านจะชี้ให้ลูกศิษย์ดูทันทีพร้อมกับแสดงความสนใจมันเป็นพิเศษ แม้ในขณะนี้ที่วัดของท่านก็มีช้างไม้อยู่ ๓-๔ ตัว ที่ด้านข้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์องค์ใหญ่ ๙๙ นิ้ว ภายในศาลาการเปรียญ

นอกจากจะมีผู้ถวายช้าง อันเป็นสัญลักษณ์ของกำลังแล้ว ยังได้มีผู้ศรัทธามอบถวายม้าอันเป็นสัญลักษณ์ของความเร็วให้อีก แต่หลวงปู่เห็นเป็นภาระจะต้องรับผิดชอบหลายอย่าง และไม่ใช่กิจของพระสงฆ์ที่จะมีสัตว์ไว้ในครอบครองเช่นนั้น จึงได้มอบให้โยมเอาไปเลี้ยงดูแทน

พรรษาที่ ๑๖ - ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๑๖ - ๒๕๔๑)

แผ่นดินมาตุภูมินั้น เป็นสถานที่มีมนต์ขลัง มีคุณค่าและมีอำนาจอยู่ในตัวเอง เพราะนอกจากจะเป็นที่เกิดกาย เกิดวิชาความรู้ต่างๆ แล้วยังเป็นที่อยู่ของผู้บังเกิดเกล้าของเราทุกคนด้วย

หลวงปู่สอท่านได้เดินทางกลับมาสู่มาตุภูมิของท่าน ก็ด้วยสาเหตุหลายอย่าง เช่น มีญาติโยมทางจังหวัดยโสธร ไปนิมนต์ท่านให้กลับมาอยู่จำพรรษาที่วัดบ้านหนองแสง เพื่อให้เป็นที่พึ่งแก่ญาติโยมในการแนะนำสั่งสอนด้านศีลธรรม และคุณธรรมต่างๆ อีกทั้งเพื่อจะได้พัฒนาวัดบ้านหนองแสงอันเป็นวัดเล็กๆ อยู่ติดหมู่บ้าน ให้มีความเจริญรุ่งเรืองตามสมควร แต่สิ่งหนึ่งที่มีอำนาจดึงดูดใจของท่านให้กลับมาอยู่จำพรรษาที่บ้านเกิดก็คือเพื่อจะได้โปรดโยมมารดาของท่าน ซึ่งก็สมตามเจตนานั้น เพราะโยมมารดาของท่านได้เป็นอุบาสิกาปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านที่วัดจนกระทั่งวาระสุดท้ายแห่งชีวิต นับว่าหลวงปู่สอท่านได้ทำหน้าที่อภิชาตบุตร

ตอบแทนพระคุณผู้บังเกิดเกล้าของท่านด้วยสิ่งอันทรงคุณค่าสูงส่ง คือ แนะนำสั่งสอนท่านให้ตั้งอยู่ในคุณความดีจนเป็นที่มั่นใจได้ว่า โยมมารดาของท่านจะต้องไปสู่สุคติอย่างแน่นอน

หลวงปู่สอ เมื่อท่านรับนิมนต์กลับมาอยู่วัดบ้านหนองแสงแล้ว ท่านก็ยังคงปฏิบัติตัวเช่นเดิม คือ อยู่ง่าย กินง่าย ไม่คลุกคลี กับใครๆ เมื่อมีญาติโยมมากราบหรือมีกิจธุระท่านก็จะไต่ถามหรือพูดคุยเพียงนิดหน่อยพอรู้เรื่องกันแล้วก็จะบอกให้กลับ ผู้เขียนเคยไปกราบท่านบ่อยๆ ท่านก็ปฏิบัติเหมือนกันกับคนอื่นๆ ในเวลาเมื่อเสร็จกิจธุระอื่นๆ แล้วท่านก็จะปิดกุฏิเข้าที่ภาวนาตลอด โดยนั่งสมาธิบ้าง เดินจงกรมบ้าง จนถึงสว่าง แต่ในภายหลังอายุมากขึ้นเดินทางไปโปรดญาติโยมบ่อยขึ้น ก็จำต้องพักผ่อนบ้างตามสถานการณ์

วัดบ้านหนองแสงที่หลวงปู่สอท่านกลับมาอยู่จำพรรษานี้เดิมทีเดียวเป็นวัดเล็กๆ มีเนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่ ๒ งาน ตั้งวัดมาได้ประมาณ ๕๐ กว่าปีแล้ว ในปี ๒๕๓๒ หลวงปู่ได้นำคณะศรัทธาญาติโยมซื้อที่ดินข้างวัดขยายให้กว้างขวางยิ่งขึ้น พร้อมกับปลูกต้นไม้ต่างๆ เพื่อให้เกิดความร่มรื่น ที่ดินที่ซื้อขยายเพิ่มเติมประมาณ ๙ ไร่ ๒ งาน รวมเป็นที่ดินทั้งหมดของวัดขณะนี้ ๑๗ ไร่

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗-๑๙ หลวงปู่ได้นำศิษย์จากที่ต่างๆ สร้างอุโบสถขึ้นมาหลังหนึ่ง เพื่อเป็นที่ทำสังฆกรรมของพระสงฆ์ เป็นอุโบสถทรงไทยขนาดเล็ก ใช้เวลาดำเนินการก่อสร้างอยู่ ๒-๓ ปี ท่านเล่าว่า อุโบสถหลังนี้มีลูกศิษย์ของท่านจากอำเภอบ้านผือบ้าง จากในเมืองอุดรธานีบ้าง จากอุบลราชธานี และจากที่อื่นๆ อีกให้การอุปถัมภ์ และสนับสนุนจนเสร็จเรียบร้อย โดยท่านไม่ได้รบกวนหรือเรี่ยไรจากชาวบ้านหนองแสงเลย อุโบสถนี้ใช้งบก่อสร้างประมาณ ๙๐๐,๐๐๐ บาท

ในระหว่างที่หลวงปู่อยู่จำพรรษาที่วัดหนองแสง เริ่มมีญาติโยมรู้จักและมากราบสักการะมากขึ้น บางครั้งก็มาพักปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดเพื่อรับการฝึกหัดอบรมด้านสมาธิภาวนาจากท่าน ซึ่งหลวงปู่ก็ให้การแนะนำเป็นอย่างดี

ในช่วงฤดูกาลเข้าพรรษาทุกวันพระ หลวงปู่สอท่านจะนำพระเณรทำวัตรสวดมนต์และฝึกอบรมเป็นพิเศษ พระที่เคยอยู่จำพรรษากับหลวงปู่เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า ในวันพระหลังทำวัตรสวดมนต์เสร็จแล้ว ท่านจะให้การอบรมธรรมะและพานั่งสมาธิต่อไปจนกระทั่งดึก บางวันก็ ๖ ทุ่ม, บางวันก็ตี ๑, ตี ๒, บางวันก็จนสว่างเลยทีเดียว พระดังกล่าวเล่าว่า...สิ่งที่น่าแปลกคือ เวลานั่งสมาธิภาวนาอยู่กับท่านหลายๆ ชั่วโมง จิตใจจะรู้สึกมีความเยือกเย็นสบาย ไม่อึดอัดรำคาญ ไม่ค่อยปวดแข้งปวดขา แต่พอไปนั่งทำคนเดียวที่กุฏิจะรู้สึกจิตใจฟุ้งซ่านไม่ค่อยสงบ และปวดแข้งปวดขาง่าย ซึ่งเหตุการณ์อย่างนี้ไม่ใช่มีครั้งเดียว มีอยู่หลายครั้งทีเดียว ทำให้ตั้งข้อสังเกตว่าเป็นเพราะเมื่ออยู่กับท่านเรากลัวท่านก็เลยตั้งใจทำ แต่พออยู่คนเดียวก็เลยปล่อยตัวปล่อยใจจิตใจจึงไม่สงบหรืออย่างไร

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้เขียนมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองที่พอจะเล่าให้ฟัง เป็นการยืนยันคำกล่าวของพระที่เคยอยู่กับหลวงปู่สอมีอยู่ครั้งหนึ่งในช่วงต้นปี ๒๕๔๑ ผู้เขียนได้นิมนต์หลวงปู่สอไปที่วัดเวฬุวัน จังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อให้ญาติโยมชาววัดเวฬุวันได้มีโอกาสบำเพ็ญบุญกับครูบาอาจารย์กัมมัฏฐาน ในครั้งนั้นก็ได้นิมนต์ท่านไปนั่งภาวนาแผ่เมตตาในบริเวณที่จะสร้างเจดีย์ด้วย วันนั้นเป็นวันพระจันทร์เพ็ญท้องฟ้าแจ่มใสอากาศดีมีลมพัดอ่อนๆ เย็นสบาย หลวงปู่เตือนให้ทุกคนเริ่มเข้าที่นั่งสมาธิท่านบอกว่าจะใช้เวลา ๑ ชั่วโมง เมื่อเริ่มนั่งสมาธิจิตใจที่เคยฟุ้งซ่านควบคุมยากประกอบกับไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อน น่าที่จะวอกแวกไม่ค่อยสงบและง่วงนอน ตรงกันข้ามจิตใจกลับมีความเยือกเย็นมีความสงบ เวลา

๑ ชั่วโมงนั้น เหมือนกับว่าเวลา ๓๐ นาที ขณะเดียวกันที่เคยเจ็บแข้งเจ็บขาก็ไม่มีเลย ซึ่งทำให้คิดว่าเป็นด้วยอำนาจจิตของหลวงปู่ที่แผ่ครอบคลุมไปทั่วบริเวณนั้น

หลังจากนั้น เวลาประมาณตี 1 หลังจากผู้เขียนกลับกุฏิและเข้าจำวัด ปรากฏว่า หลวงปู่สอท่านเดินมาหาที่กุฏิพร้อมกับใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ท่านพูดกับผู้เขียนว่า *“ตื่นเถอะได้เวลาแล้ว จะนอนอะไรนักหนา!”* ผู้เขียนจึงสะดุ้งตื่นขึ้น และแปลกใจว่าเป็นไปได้อย่างไร จะว่าฝันไปก็ไม่ใช่เพราะเกิดขึ้นเหมือนกับเห็นจริงๆ และเพิ่งจะเข้านอนได้ประมาณ ๑๐ นาที เมื่อมีโอกาสจึงกราบเรียนถามท่าน...ท่านไม่ตอบได้แต่ยิ้มเฉยๆ

แม้หลวงปู่ท่านจะมีอายุมากขึ้น ๖๐ - ๗๐ ปี แต่ด้วยความที่ท่านเป็นคนที่เข้มแข็งอดทน แม้จะเจ็บป่วยไม่สบายท่านก็จะไม่แสดงอาการให้เห็น หรือไม่บ่นว่าเจ็บว่าป่วยให้ใครฟัง เว้นแต่จะบอกเพียงลูกหลานหรือผู้ใกล้ชิดจริงๆ เท่านั้น เพราะฉะนั้น เวลามีญาติโยมหรือลูกศิษย์กราบเรียนถามท่าน เรื่องสุขภาพร่างกายหรือความเป็นอยู่ของท่านว่า *“หลวงปู่เป็นยังไง สบายดีไหม?”* หรือ *“หลวงปู่เหนื่อยไหม?”* หรือ *“หลวงปู่เจ็บไหม?”* หลวงปู่ท่านมักจะตอบลูกศิษย์เสมอว่า *“สบายดีอยู่”* ทุกทีไป

ในระหว่างที่ท่านอยู่ที่วัดบ้านหนองแสง หลวงปู่ยังคงประกอบความเพียรตามปกติ แม้อายุจะมากขึ้น บางคืนท่านจะไม่นอนเลยตลอดคืน บางครั้งก็จะไม่นอนติดต่อกันหลายคืน ที่ท่านประกอบเพียรเช่นนี้ก็เพราะท่านเคยปฏิบัติมาอย่างนี้จนเป็นกิจวัตรที่น่าเป็นห่วงมากกว่านั้น บางปีท่านอดอาหารไม่ฉันเลยเป็นเดือนๆ แต่ท่านก็อยู่ได้ ด้วยอำนาจของพลังใจและอำนาจแห่งสมาธิธรรมถ้าเป็นเราๆ ท่าน คนธรรมดาสามัญอาจจะกลับบ้านเก่าไปแล้วก็ได้

หลวงปู่เคยเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า เมื่อท่านอดอาหารเพื่อประกอบความเพียรไปจนครบ ๑ เดือน แทนที่จิตใจมันจะท้อถอยหรืออ่อนไหว

กลัวต่อความเจ็บปวดหรือความตายก็ไม่เป็นเช่นนั้นจิตใจมีความสบาย ไม่กังวล ขณะเดียวกันเวลาจิตสงบ ก็สงบอย่างแนบแน่น เป็นเวลาหลายชั่วโมง ประหนึ่งว่าโลกก็ไม่มี ร่างกายก็ไม่มีในความรู้สึก เมื่อจิตถอนออกมาก็ใช้ปัญญาพิจารณาในสัจธรรม ความจริงทั้งหลายที่มีอยู่ เพื่อให้เข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งจนสามารถบรรเทาความหลงเสียได้

หลวงปู่สอท่านให้โยมต้มข้าวมาฉันดู พอกลืนอาหารไปได้ช้อนเดียว หลวงปู่ก็อาเจียนออกมาพร้อมกับวิงเวียนหน้ามืดจะเป็นลมให้ได้ ท่านจึงหยุดฉันและกลับไปทำความเพียรต่อไปอีก ๔-๕ วัน แล้วจึงทดลองฉันข้าวต้มอีกปรากฏว่าตอนนี้ฉันได้บ้างเมื่อร่างกายปรับตัวอยู่พอสมควร จึงสามารถฉันได้ตามปกติ

หลวงปู่สอเล่าให้ฟังว่า.....ขณะที่วิงเวียนศีรษะ หน้ามืดเป็นลมนั้น ท่านบอกว่าท่านเกือบจะสิ้นชีวิต แต่ด้วยจิตใจที่เข้มแข็งก็พยายามพิจารณาดูสภาพจิตใจของตัวเองก็เห็นว่ามีความผ่องใสอยู่ไม่ได้หวาดหวั่นต่อความตายแต่ประการใด เสร็จแล้วก็พิจารณาเรื่องความตายจนเข้าใจชัดเจนว่าไม่มีอะไรตายทุกอย่างมีสภาพเช่นนั้น แปรเปลี่ยนไปตามกฎของไตรลักษณ์ ไม่มีใครจะสามารถฝ่าฝืนหรือห้ามปรามได้

หลวงปู่ท่านเคยเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่าที่ท่านต้องหาวิธีการปฏิบัติธรรมให้หนักหน่วงเข้มข้นเช่นนั้น ก็เพราะนิสัยวาสนาของท่านเป็นเช่นนั้น คือ ถ้าไม่ปฏิบัติให้อุกฤษฏ์ เอาชีวิตเป็นเดิมพันธรรมของจริงมันจะไม่เกิดขึ้น เพราะของจริงต้องทำจริงจึงจะเห็นได้ในการอดอาหารประกอบความเพียรในครั้งนี้ พ่อแม่ครูบาอาจารย์มหาบัวท่านทราบได้สั่งให้พระมาบอกให้หลวงปู่เลิกอดอาหารเสีย แต่หลวงปู่สอท่านไม่ยอมเลิก จนกว่าจะรู้เห็นความจริงอย่างใดอย่างหนึ่งเสียก่อน

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ถือได้ว่าเป็นปีที่หลวงปู่สอท่านได้สร้างคุณูปการต่อวัดบ้านหนองแสงและพุทธศาสนิกชนหลายอย่าง คือ ท่านได้

นำคณะศิษย์จากจังหวัดต่างๆ สร้าง หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลององค์ใหญ่ขึ้น มีขนาดหน้าตัก ๙๙ นิ้ว เพื่อประดิษฐานไว้ ณ วัดบ้านหนองแสง เพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้สักการบูชาเป็นทัสสนานุตตริยะและเป็นที่พึ่งที่ระลึก เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจสืบไป

ในการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองครั้งนี้มิใช่ว่าหลวงปู่สอท่านต้องการสร้างเอง แต่เพราะหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ได้สั่งให้ท่านสร้างขึ้น ซึ่งหลวงปู่สอเองท่านก็วิตกเพราะจะต้องใช้จ่ายเงินเป็นค่าเททองหล่อในครั้งนี้จำนวนมาก หลวงปู่สอท่านเคยกราบเรียนปรึกษาพ่อแม่ครูอาจารย์ของท่าน คือหลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านก็กำหนดให้สร้าง ๙๙ นิ้ว เพราะฉะนั้น หลวงปู่สอ จึงตกลงใจสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลององค์ใหญ่ ๙๙ นิ้วขึ้น โดยทางโรงหล่อพระกันตนา กรุงเทพฯ เป็นผู้จัดสร้างในราคาประมาณ ๒ ล้าน ๕ แสนบาท ใช้เวลาดำเนินการอยู่ ๑ ปี จึงเสร็จเรียบร้อย

หลวงปู่สอเคยกราบเรียนถามหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ว่า ได้เงินมาจากไหน หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์บอกว่า ท่านจะช่วยเอง ให้ลงมือทำไปเลย หลวงปู่มีความเชื่อมั่นมากว่าจะต้องสร้างเสร็จแน่นอนจึงมอบหมายงานอันสำคัญนี้ให้พระอาจารย์คูณ สุเมโธ วัดป่าภูทอง อำเภอบ้านผือ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการแทน

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลององค์ใหญ่ ๙๙ นิ้วที่ประดิษฐาน ณ วัดบ้านหนองแสง ถือได้ว่าเป็นพระพุทธรูปโลหะทองเหลืองใหญ่ที่สุดในจังหวัดยโสธรก็ว่าได้ เพราะฐานกว้างประมาณ ๔ เมตร สูง ๖ เมตร และพระพุทธรูปองค์นี้ก็ถือว่าเป็นรูปจำลององค์แรกของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ซึ่งเป็นพระพุทธรูปโบราณมีความศักดิ์สิทธิ์มากองค์หนึ่งของประเทศไทย

ในโอกาสเดียวกันนี้หลวงปู่สอได้อนุญาตให้คณะศิษย์สร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองขนาดเท่าองค์จริง คือ ฐานกว้าง ๑๐ นิ้ว สูง ๑๕ นิ้ว

จำนวน ๑,๐๐๐ องค์ ซึ่งจัดว่าเป็นรุ่นแรก เพื่อมอบให้ผู้มีจิตศรัทธาที่ได้บริจาคช่วยเหลือในการสร้างองค์ใหญ่ด้วย นอกจากนั้นหลวงปู่ยังได้สั่งให้จัดสร้างพระกริ่ง และเหรียญรุ่นแรกเพื่อแจกจ่ายแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไปด้วย ขณะนี้พระชุดดังกล่าวได้หมดไปแล้ว

ในปีเดียวกันนี้ ขณะที่โรงหล่อกำลังดำเนินการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลององค์ใหญ่อยู่นั้น ทางวัดบ้านหนองแสง หลวงปู่สอก็มอบหมายให้คณะศิษย์จากจังหวัดอุบลราชธานี คือ บริษัท อุบลเจริญศรี ซึ่งเจ้าของบริษัทเคยเป็นศิษย์ของหลวงปู่มาก่อน สมัยที่อยู่วัดอรัญญิกาวาส อำเภอบ้านผือ ลงมือสร้างศาลาการเปรียญหลังใหม่ ทั้งนี้ เพื่อจะได้เป็นที่ประดิษฐานของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ที่กำลังดำเนินการสร้างอยู่ ศาลาการเปรียญหลังนี้ใช้เวลาก่อสร้างอยู่ 4 เดือนก็เสร็จเรียบร้อย ใช้งบประมาณ ๒ ล้านบาทเศษ

เป็นที่น่าแปลกใจว่า วัดบ้านหนองแสงซึ่งเป็นวัดเล็กๆ ในชนบทมีบ้านประมาณ 100 หลังคาเรือน แต่สามารถดำเนินการสร้างสิ่งอันเป็นปูชนียวัตถุล้ำค่า คือหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์องค์ใหญ่และศาสนวัตถุที่จำเป็นคือ ศาลาการเปรียญ ให้เสร็จเรียบร้อยได้ในเวลาเพียง ๑ ปี หลวงปู่สอเล่าว่า....ในการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์องค์ใหญ่ก็ดี สร้างศาลาการเปรียญหลังใหม่ก็ดี ท่านไม่เคยออกปากเรี่ยไรหรือรบกวนชาวบ้านหนองแสงเลย ซึ่งหากพิจารณาดูตามเหตุการณ์แล้ว ทำให้มองเห็นว่าคงเป็นด้วยอำนาจพุทธานุภาพหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์และบารมีธรรมของหลวงปู่สอ พันธุโล โดยแท้

ภายหลังจากปี ๒๕๓๗ เป็นต้นมากิตติศัพท์และเกียรติคุณของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ได้กระจรกระจายไปสู่ภาคต่างๆ หรือแม้ในดินแดนต่างประเทศ มีประชาชนได้เดินทางไปกราบไหว้สักการบูชาที่วัดบ้านหนองแสงอยู่เป็นประจำ นอกจากนั้นมีหลายท่านที่เคยได้รับหลวงพ่อ

เจ็ดกษัตริย์องค์ขนาดเล็กไปได้ประสบพบเห็นอานุภาพและพุทธคุณของท่าน ทำให้มีเสียงเล่าลือเกี่ยวกับพุทธานุภาพของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ไปทั่วทุกภาคของประเทศไทยในขณะนี้

พรรษาที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๔๐) หลวงปู่สอยังคงจำพรรษาที่วัดบ้านหนองแสงในระยะนี้มีพุทธศาสนิกชนเข้าไปกราบไหว้สักการะบูชามากขึ้น หลวงปู่เองก็จำต้องต้อนรับญาติโยมมากขึ้นด้วย ที่วัดบ้านหนองแสงนี้มีอยู่อย่างหนึ่งที่หลวงปู่ตั้งใจว่าจะสร้างให้เสร็จแต่ก็ยังไม่ได้ลงมือ สิ่งที่ว่านี้คือกำแพงวัด เพราะวัดบ้านหนองแสงเป็นวัดอยู่ติดกับหมู่บ้านค่อนข้างไม่สงบ มีเสียงรบกวนตลอดแทบทั้งวัน ดังนั้น ในปีนี้ท่านจึงลงมือสร้างกำแพงวัด โดยตั้งงบประมาณไว้ 1 ล้านบาท แต่เป็นที่น่ายินดีว่ามีคณะศิษย์และพุทธศาสนิกชนจากจังหวัดต่างๆ ได้ให้การสนับสนุน ทำให้การก่อสร้างกำแพงวัดเสร็จสิ้นภายในเวลาประมาณ ๔-๕ เดือน และใช้ทุนทรัพย์ประมาณ ๗๐๐,๐๐๐-๘๐๐,๐๐๐ บาท

พรรษาที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) เป็นที่ทราบว่าวัดบ้านหนองแสงเป็นวัดเก่าแก่วัดหนึ่งมีอายุประมาณ ๕๐ กว่าปีแล้ว เสนาสนะต่างๆ ที่มีอยู่เดิมก็ชำรุดทรุดโทรม บางอย่างยังพอใช้ประโยชน์ได้บ้าง แต่บางอย่างต้องเลิกใช้ บางอย่างต้องทำเพิ่มเติม เพราะไม่เพียงพอต่อประชาชนที่ไปวัดในช่วงที่มีงานบุญสำคัญ เช่น กฐิน ผ้าป่า เป็นต้น เพราะฉะนั้นคณะศิษย์ผู้มีจิตศรัทธาต่อหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ และหลวงปู่สอ พันธุโล จึงได้บริจาคทรัพย์ปรับปรุงกุฏิหลวงปู่สอ และห้องน้ำห้องส้วมของวัดให้อยู่ในสภาพดีขึ้น

นอกจากนี้ยังมีผู้มีจิตศรัทธาอีกจำนวนมากที่บริจาคทอดกฐิน ปี ๒๕๔๑ เพื่อรวบรวมทุนทรัพย์ในการจัดสร้างเจดีย์ประดิษฐานหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์องค์จริง ณ วัดบ้านหนองแสง ซึ่งคณะกรรมการจัดทอดกฐินต้องขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ภาระของหลวงปู่สอ พันธุโล ในช่วงวัยชราเริ่มมีมากขึ้นตามลำดับ เพราะมีประชาชนเข้ามาเกี่ยวข้องมากขึ้นในฐานะต่างๆ เช่น มากราบไหว้ธรรมดา มากราบไหว้ขอความเมตตาให้หลวงปู่ช่วยเหลือ มาพักปฏิบัติธรรมเพื่อให้หลวงปู่แนะนำสั่งสอนด้านภาวนา มาขอเหรียญหรือพระหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ เป็นต้น แต่ไม่ว่าประชาชนเหล่านั้น จะมาด้วยจุดประสงค์อะไร หลวงปู่ก็จะต้อนรับปฏิสันถารด้วยธรรมะอยู่เสมอ เพราะท่านเห็นว่าธรรมเป็นสิ่งที่มีคุณค่าสูงสุด ผู้ที่เห็นธรรมหรือเข้าถึงธรรมเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุด เป็นผู้ปลอดภัยที่สุดในชีวิต

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นปีที่ประเทศไทยประสบปัญหาหลายอย่าง ทำให้ความเป็นอยู่ของประชาชนแทบทุกระดับ มีความเป็นอยู่ที่ย่ำแย่ฝืดเคือง ทั้งนี้ เพราะประสบปัญหาใหญ่อยู่ 2 อย่าง คือ

๑. ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งมีผลอย่างมากต่อการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชน จากเบื้องบนคือเศรษฐี ไปจนถึงเบื้องล่าง คือ ยาจก

๒. ปัญหาภัยแล้ง ซึ่งกรมอุตุนิยมวิทยาได้คาดการณ์ไว้ว่าจะแล้งมากกว่าทุกปีทำให้ชาวไร่ ชาวนา ทั่วประเทศวิตกกังวลอย่างมาก เพราะหากไม่สามารถทำการเกษตรได้ตามปกติหรือตามฤดูกาล ก็จะส่งผลกระทบไปถึงระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ซึ่งก็กำลังอยู่ในขั้นวิกฤต จะทำให้คนไทยทั้งมวล ประสบความทุกข์ยากอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ซึ่งน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง

ในช่วงดังกล่าวนี้ มีคนไทยหลายกลุ่ม หลายองค์กรได้พยายามหาวิธีที่จะช่วยเหลือชาติบ้านเมือง เช่น กลุ่มนักการเมือง ผู้บริหารประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบในการแก้ปัญหา ก็พยายามหาวิธีการต่างๆ ในการแก้ปัญหาของชาติ เป็นต้นว่า

๑. กู้เงินจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น

๒. รณรงค์ให้ประชาชนประหยัด และใช้สินค้าไทย

๓. ลดและควบคุมปริมาณข้าราชการ

๔. ผลักดันการส่งออกสินค้าไปต่างประเทศ

และวิธีการอื่นๆ อีกที่รัฐบาลเห็นว่าจะช่วยให้สภาพเศรษฐกิจโดยรวมฟื้นตัวขึ้นได้ แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ก็ได้มีพระสงฆ์ผู้เป็นที่เคารพสักการะของประชาชนคนไทย ได้ออกมาช่วยกอบกู้สถานการณ์ที่เลวร้ายของประเทศ โดยการจาริกไปในจังหวัดต่างๆ เพื่อแสดงธรรมโปรดประชาชน ทั้งนี้ เป็นการฟื้นฟูสภาพจิตใจของประชาชนที่กำลังตกต่ำขวัญเสีย ไม่มีที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวทางใจอันเป็นผลจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำย่ำแย่ ขณะเดียวกันท่านก็เชิญชวนให้ประชาชนช่วยกันเสียสละเงินทอง เพื่อนำไปเก็บรวบรวมไว้เป็นหลักประกันความมั่นคงและความน่าเชื่อถือของประเทศไทยในทางการเงิน การคลัง ซึ่งนับว่ามีการตื่นตัว และให้การสนับสนุนกันทั่วประเทศ ทั้งฝ่ายคณะสงฆ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระกัมมัฏฐานสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตตะมหาเถระ และประชาชนคนไทยหรือแม้แต่ชาวไทยในต่างประเทศก็ได้ส่งเงิน และทองคำมาบริจาคในโครงการดังกล่าว พระสงฆ์ที่เป็นผู้นำบ้านเมือง ในการช่วยกอบกู้สถานการณ์ในครั้งนี้ก็คือ

พระเดชพระคุณพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

แม้ว่าจะมีพระสงฆ์ผู้ทรงศีลทรงธรรม และพุทธศาสนิกชนจำนวนแสนจำนวนล้าน ดำเนินโครงการจัดทอดผ้าป่ามหากุศลช่วยชาติมาตลอดปี จนมีเงินและทองคำจำนวนมาก คิดเป็นเงินไทยประมาณ 2 พันล้านบาทเศษ แต่ก็ยังมีผู้ไม่เข้าใจในเจตนารมณ์และวิธีการดำเนินว่าจะช่วยแก้ปัญหาด้านเศรษฐกิจและการเงินของประเทศได้อย่างไร มี

ญาติโยมจำนวนมากสงสัยว่าเงินเพียงเล็กน้อยที่คนบริจาคมา จะไปช่วยแก้ปัญหาหนี้สินจำนวนมากของประเทศ ซึ่งมีเป็นแสนๆ ล้านบาทได้อย่างไร ผู้เขียนในฐานะเป็นลูก, หลาน, เหลน ของพ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน จึงพิจารณาหาเหตุผลมาตอบญาติโยมผู้สงสัยดังกล่าว เท่าที่สติปัญญามีน้อยนิด ดังนี้

๑. การที่หลวงตามหาบัว นำประชาชนชาวไทยโดยเฉพาะชาวพุทธ จัดทำโครงการทอดผ้าป่าเงิน ทองคำ เพื่อช่วยชาติในครั้งนี้ ไม่ใช่เป็นการรวบรวมเงินมาใช้หนี้ช่วยรัฐบาลที่บริหารราชการแผ่นดินผิดพลาดแต่ประการใด

๒. การที่จัดโครงการผ้าป่ามหากุศลช่วยชาติ เป็นการรวบรวมเงินและทองคำ เข้าไปเก็บรวบรวมไว้ในคลังหลวง เพื่อเพิ่มเติมเงินและทองคำที่มีอยู่แล้วให้มากยิ่งขึ้น อันจะทำให้ประเทศไทยมีความน่าเชื่อถือ และความแข็งแกร่ง ทางด้านการเงินในระดับนานาชาติ และไม่ถูกชาติมหาอำนาจอื่น ๆ เข้าแทรกแซง บีบบังคับจนทำให้เสียอิสระภาพได้

๓. เพื่อเป็นการปลุกจิตสำนึก และกระตุ้นให้คนไทยที่รักชาติบ้านเมือง ลุกขึ้นมาต่อสู้กับปัญหา โดยสร้างความสามัคคีและเสียสละระหว่างคนไทยในชาติ

๔. เพื่อเป็นการฟื้นฟู สภาพจิตใจของประชาชน ที่กำลังตกต่ำตามภาวะเศรษฐกิจ ให้รู้สึกมีที่พึ่ง มีกำลังใจ มีความอดทนและต่อสู้กับความทุกข์ยากด้วยปัญญาตามแนวทางของพระพุทธศาสนา

๕. เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นโทษภัย ของการทุจริตคอรัปชั่นที่เกิดขึ้นในวงราชการหรือแม้แต่ธุรกิจเอกชน และช่วยกันหาทางป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นอีก เพราะมันส่งผลร้ายต่อประเทศอย่างมากมาย

นอกจากเหตุผลหลักทั้ง ๕ ข้อนี้แล้ว ยังมีเหตุผลแวดล้อมอื่นๆ อีก ซึ่งถ้าใคร่ครวญให้ดีด้วยจิตใจอันเป็นธรรมแล้ว จะเห็นว่าเป็นสิ่งดีงามควรค่าแก่การสรรเสริญอย่างยิ่ง

กล่าวในส่วนของ พระเดชพระคุณ หลวงปู่สอ พันธุโล ซึ่งก็ถือว่าเป็นลูกศิษย์ผู้เคยได้รับการศึกษาอบรมกัมมัฏฐานจาก พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตามหาบัว และครูบาอาจารย์ผู้เป็นหลักชัยของคณะพระกัมมัฏฐานอีกหลายรูป เช่น **หลวงปู่เทสก์ หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น** เป็นต้น

ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ นี้ท่านได้นำคณะศิษย์ยานุศิษย์ ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ พร้อมด้วยพุทธศาสนิกชนจำนวนมาก ที่เคารพศรัทธาในองค์พระพุทธปฏิมาหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ได้ทำโครงการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองขนาดใหญ่ เพื่อนำไปประดิษฐานไว้ในวัด และมงคลสถานต่างๆ จำนวน ๗ แห่ง โดยมีความเชื่อมั่นว่าด้วยพุทธานุภาพ ธัมมานุภาพและสังฆานุภาพ ตลอดถึงอานุภาพของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ที่ศักดิ์สิทธิ์จะช่วยให้ปัญหาสำคัญของประเทศ เช่น ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ และปัญหาภัยแล้ง เป็นต้น คลี่คลายลง ดังที่เคยปรากฏในสมัยพุทธกาล

พรรษาที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๔๒)

ในช่วงนี้หลวงปู่สอ พันธุโล ก็ยังคงจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าบ้านหนองแสง แต่มีศาสนกิจที่จะต้องเดินทางไปอยู่บ่อยๆ จนบางครั้งทำให้หมู่คณะพระเถระบางรูปสงสัยไม่เข้าใจว่า ทำไมต้องเดินทางบ่อยนัก หรือแม้แต่ญาติโยมที่เดินทางไกลจากต่างจังหวัดมากราบนมัสการหลวงปู่ก็ไม่ค่อยพบหลวงปู่ ทำให้รู้สึกน้อยใจไปบ้าง แต่หากท่านได้ติดตามอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบ ท่านจะทราบเหตุผลของการเดินทางของหลวงปู่และนึกภูมิใจในศาสนกิจที่ท่านกำลังทำอยู่

ทั้งนี้ เนื่องจากปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นี้ หลวงปู่สอ พันธุโล ยังคงนำคณะศิษยานุศิษย์และพุทธศาสนิกชน ดำเนินโครงการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองต่อไป เพื่อให้เสร็จตามโครงการ ๒ ปี และนอกจากนั้นยังต้องเดินทางไปเยี่ยมเยือน แสดงธรรม และอธิษฐานจิต ตามเขื่อนต่างๆ ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ได้จัดสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองไปประดิษฐานไว้ ซึ่งก็ถือว่าเป็นการเผยแผ่พระพุทธศาสนาและทำประโยชน์ต่อประเทศชาติบ้านเมืองเช่นเดียวกัน

สำหรับภายในวัดของหลวงปู่สอ ปีนี้ท่านได้นำคณะศิษย์จัดสร้างเจดีย์ไว้ประดิษฐานหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ *(องค์จริง)* โดยได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๒ คาดว่าจะใช้งบประมาณการก่อสร้างทั้งหมดประมาณ ๑๐ ล้านบาท เจดีย์แห่งนี้ นอกจากจะเป็นเจดีย์ประดิษฐานหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์องค์จริงแล้ว หลวงปู่สอและคณะกรรมการดำเนินงานยังมีโครงการที่จะจัดทำเป็นพิพิธภัณฑ์บรรจุอัฐิ และอัฐบริขารของหลวงปู่ ในโอกาสต่อไปด้วย ทั้งนี้ เพราะหลวงปู่ไม่ต้องการให้พระเณรลูกศิษย์ลูกหามาเป็นภาระในการจัดทำ เพราะจะทำให้เป็นกังวลในการหาทุนทรัพย์ และการดูแลรับผิดชอบในการก่อสร้าง

คณะกรรมการดำเนินงาน ซึ่งมีคุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต เป็นประธานฝ่ายฆราวาส จึงได้นำคณะศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่และพุทธศาสนิกชนผู้ที่เคารพศรัทธาในองค์หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จัดทอดกฐินเพื่อหาทุนในการก่อสร้างเจดีย์ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ เป็นต้นมา สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นี้ คณะกรรมการดำเนินงาน ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ พระราชทานผ้าพระกฐินสำหรับถวาย หลวงปู่สอ พันธุโล และคณะสงฆ์ซึ่งจำพรรษาอยู่ตลอดไตรมาส โดยกำหนดถวายในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้ที่ทรงมีต่อหลวงปู่สอ พันธุโล และ

คณะกรรมการดำเนินงานตลอดถึงทายกทายิกา ชาวบ้านหนองแสงทุกคน ในการนี้มีผู้มีจิตศรัทธาถวายเงินโดยเสด็จพระราชกุศลฯ ประมาณ ๔ ล้านบาทเศษ และคณะกรรมการดำเนินงานก็ได้นำเงินส่วนนี้เข้าเป็นกองทุนก่อสร้างพระเจดีย์ต่อไปแล้ว คาดว่าจะแล้วเสร็จภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ และจะได้กำหนดประกอบพิธีเฉลิมฉลองในโอกาสต่อไป

เป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่งสำหรับคณะศิษย์ที่เคารพศรัทธาในองค์หลวงปู่สอ เพราะเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ อันเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช หลวงปู่สอได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ พระราชทานสมณศักดิ์สัญญาบัตรพัดยศเป็นพระครูภาวนากิจโกศล จร.ชท. ฝ่ายวิปัสสนาธุระ

ในช่วงกลางเดือนมกราคม ๒๕๔๒ หลวงปู่สอ พันธุโล ได้เข้ารับประทานสัญญาบัตรพัดยศจากสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ณ วัดธาตุ เมืองยโสธร เสร็จแล้วคณะศิษย์ได้จัดงานแสดงมุทิตาสักการะถวายหลวงปู่ท่าน ณ วัดบ้านหนองแสง เมืองยโสธร โดยมีท่านนายอำเภอเมืองยโสธร เป็นประธาน นับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันใหญ่หลวง ที่ทรงมีต่อพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา

พรรษาที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓)

หลวงปู่สอ พันธุโล มีอายุย่างเข้าสู่ ๘๐ ปี ๔๓ พรรษา ตลอดระยะเวลาอันยาวนานนี้ หลวงปู่ ได้อุทิศชีวิตของท่านต่อพระพุทธศาสนา โดยดำรงตนอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์มาตลอด ได้เข้ารับการฝึกฝนอบรมจากพ่อแม่ครูอาจารย์หลายรูป เช่น หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่ขาว อนาลโย หลวงปู่ฝั้น อาจาโร และหลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นต้น หลวงปู่ได้เที่ยวธุดงค์ไปปฏิบัติธรรมตามป่าเขาลำเนาไพรมาทั่วทุกภาคของประเทศไทย ผ่านความทุกข์ยากลำบาก

จากการปฏิบัติธรรมมาแทบเอาชีวิตไม่รอด ในด้านการภาวนาของท่าน นับว่าท่านเป็นผู้มีความเด็ดเดี่ยวอาจหาญสามารถเอาชีวิตเป็นเดิมพันได้เสมอ ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า ท่านเป็นครูบาอาจารย์ที่ควรแก่การกราบไหว้บูชาได้อย่างสนิทใจ

อนึ่ง เนื่องจากหลวงปู่สอ เคยปรารภให้ศิษย์ฟังว่าท่านจะมรณภาพเมื่ออายุ ๘๐ ปี ทั้งนี้ หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ได้บอกท่านในคราวที่ท่านอดอาหารประกอบความเพียร ทำให้คณะศิษย์ที่มีความเคารพศรัทธาในองค์ท่าน ต่างวิตกและคิดหาวิธีที่จะช่วยให้หลวงปู่สอ ได้มีอายุยืนยาวต่อไปอีก เพื่อบำเพ็ญประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา และประเทศชาติ คณะศิษย์ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์จึงกำหนดจัดงานทำบุญอายุวัฒนะย่างเข้าปีที่ ๘๐ ถวายหลวงปู่สอ พันธุโล เพื่อเป็นการแสดงปฏิการะ และทำบุญต่ออายุหลวงปู่ด้วย โดยกำหนดจัดงานทำบุญในวันที่ ๘-๙ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ณ วัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

เป็นที่น่ายินดีว่า ในงานดังกล่าวมีคณะศิษย์ทั้งใกล้และไกลได้เดินทางมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก เพราะนอกจากมีการทำบุญอายุวัฒนะถวายหลวงปู่แล้ว ยังมีพิธีพุทธาภิเษกพระพุทธรูปหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ขนาดหน้าตัก ๑๙ นิ้ว ที่ผู้มีจิตศรัทธาสร้างถวาย เพื่อนำไปประดิษฐานที่วัดป่าโนนค้อ จังหวัดยโสธร และวัดอัมพวันม่วงน้อย จังหวัดกาฬสินธุ์ด้วย

หลังงานทำบุญอายุวัฒนะผ่านไป สิ่งที่คณะศิษย์ รวมทั้งพุทธศาสนิกชนที่เคารพศรัทธาในองค์หลวงปู่สอ วิตกกังวล และไม่อยากให้เกิดขึ้นก็ผ่านไปได้ด้วยดี โดยที่หลวงปู่ก็ยังมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง แม้ว่าศาสนกิจที่บำเพ็ญอยู่จะทำให้ต้องเดินทางไกลอยู่ตลอด คณะศิษย์และผู้ใกล้ชิดก็ไม่ค่อยได้เห็นหลวงปู่บ่นว่าเหนื่อย หรือลำบากแต่อย่างใด

ตรงกันข้ามกับพวกเราซึ่งเป็นลูกศิษย์ มักจะบ่นเหน็ดเหนื่อยกันบ้างในบางครั้ง

คณะกรรมการดำเนินงานโครงการ ฯ และลูกศิษย์ใกล้ชิดหลายคนเคยกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า *"หลวงปู่คงไม่มรณภาพอายุ ๘๐ ปี แล้วใช่ไหม?"* หลวงปู่สอตอบว่า *"ไม่"* *"เพราะอะไรหรือหลวงปู่?"* หลวงปู่ตอบพรางหัวเราะเบาๆ ว่า *"เทวดา นิมนต์ไว้เขายังไม่อยากให้ตาย ยังอยากให้อยู่ทำประโยชน์ต่อไปอีก"*

พรรษาที่ ๔๔ (พ.ศ. ๒๕๔๔)

ในปี ๒๕๔๔ หลวงปู่สอ อายุ ๘๑ ปี อุปสมบทผ่านมา ๔๓ พรรษา แม้อายุจะมากขึ้น หลวงปู่ยังคง ขึ้น - ลง ระหว่าง กรุงเทพฯ ยโสธร อยู่แทบทุกเดือน ขณะเดียวกันยังเมตตาเดินทางไปเป็นประธานในการเททอง หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ที่ยังคงมีผู้มีจิตศรัทธาขออนุญาตสร้าง ไปประดิษฐานยังสถานที่ต่างๆ อยู่เสมอ และหลังจากเททองหล่อองค์พระเสร็จเรียบร้อยแล้ว หลวงปู่สอ และคณะกรรมการดำเนินงานโครงการฯ ทั้งฝ่ายบรรพชิตและฝ่ายฆราวาส ก็จะเดินทางไปประกอบพิธีฉลองสมโภชในโอกาสอันควรต่อไป

ปีนี้ผู้มีจิตศรัทธาสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง หน้าตัก ๑๙ นิ้ว ถวายหลวงปู่สอ เพื่อประดิษฐานไว้ ณ วัดป่าบ้านหนองแสง จำนวน ๕ องค์ สร้างถวายวัดป่าโมกธรรม จังหวัดกาฬสินธุ์ ๑ องค์ และสร้างถวายวัดนอก จังหวัดชลบุรี นอกจากนั้น หลวงปู่ยังมีเมตตานำคณะศิษย์และผู้ปฏิบัติงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ขนาดหน้าตัก ๓๙ นิ้ว ๒ องค์ ๑๙ นิ้ว ๑ องค์ ไปประดิษฐานที่เขื่อนสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี โครงการไฟฟ้าพลังน้ำลำตะคลองแบบสูบกลับ จังหวัดนครราชสีมา และเขื่อนน้ำพุง จังหวัด

สกลนคร ตามลำดับ การบำเพ็ญประโยชน์อย่างต่อเนื่องเหล่านี้ ได้ส่งผลดีต่อสังคมหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ก่อให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ด้านน้ำฝนตามเขื่อนต่างๆ ส่งผลดีต่อการผลิตไฟฟ้า และการชลประทานโดยตลอดและทั่วถึง ขณะเดียวกันก็เป็นการนำพระเกียรติคุณของพระพุทธเจ้า และพระธรรมไปเผยแผ่ตามหน่วยงาน และประชาชนในสถานที่นั้นๆ ด้วย สร้างความปีติยินดี ความอบอุ่นใจและความรู้ความเข้าใจในเรื่องของศีลธรรมได้อย่างดี

สำหรับการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง เพื่อประดิษฐานไว้ตามบริษัทต่างๆ นั้น หากข้าพเจ้าไม่เขียนถึงบ้างก็จะทำให้หนังสือประวัติเล่มนี้ขาดความสมบูรณ์ไป เพราะในความเป็นจริงนั้นยังมีผู้ที่เคารพศรัทธาหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์อยู่ในหลายสาขาอาชีพ คนเหล่านั้นย่อมปรารถนาความเป็นมงคลต่อตนเอง และบริษัท รวมทั้งมุ่งประโยชน์เป็นความเจริญก้าวหน้าในกิจการอันสุจริตนั้นข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างสักหนึ่งแห่ง คือ บริษัท โตชิบาคอนซูมเมอร์โปรดัคส์ (ประเทศไทย) จำกัด สวนอุตสาหกรรมบางกระดี่ อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

บริษัทโตชิบาฯ แห่งนี้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าสำหรับส่งออกต่างประเทศ ไม่จำหน่ายภายในประเทศ ในช่วงที่ประเทศไทยประสบภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ บริษัทนี้ก็ได้รับผลกระทบมากเช่นกัน แต่ก็ไม่ถึงกับขาดทุน มีการปรับตัวหลายอย่างภายในบริษัท แต่ที่มีปัญหามาโดยตลอดก็คือเรื่องของอุบัติเหตุภายในโรงงานซึ่งเกิดขึ้นทุกปี บางครั้งรุนแรงมากจนถึงขั้นเสียชีวิต ในช่วงนี้มีบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในบริษัทโตชิบาฯ คือ คุณหญิงนิรมล สุริยสัตย์ ปัจจุบัน (๒๕๔๗) ท่านได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ซึ่งท่านรู้จักคุ้นเคยกับคุณหญิงสุรีพันธุ์ เป็นอย่างดี ได้ทราบถึงกิตติศัพท์และเกียรติคุณของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จึงได้แนะนำให้ผู้บริหารบริษัทซึ่งเป็นคนญี่ปุ่นเกือบทั้งหมด สร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองขึ้น

ประดิษฐานไว้ที่บริษัท ต่อมาก็ได้กราบขออนุญาต หลวงปู่สอ พันธุโล ซึ่งหลวงปู่สอ และคณะกรรมการฯ ก็อนุญาตด้วยดี จนนำไปสู่การประกอบพิธีเททอง ในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๔ ที่บริเวณสนามฟุตบอลภายในโรงงาน และต่อมาก็ได้อัญเชิญ พระพุทธรูปดังกล่าวไปประดิษฐาน ณ บริษัท โตชิบาฯ ตลอดถึงได้จัดงานทำบุญฉลองสมโภชเพื่อความเป็นสิริมงคลเรียบร้อยแล้ว ในวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๔

มีเกร็ดเล็กน้อยเพิ่มเติมเท่าที่ผู้เขียนจำได้ คือ ในช่วงที่คุณเผ่าสิงห์ *(ผู้บริหารคนไทย)* ได้เข้าปรึกษาและขออนุญาตสร้างพระในนามบริษัทต่อผู้บริหารสูงสุด คือ มิสเตอร์โชจิ เขาไม่เห็นด้วยและไม่อนุมัติ แต่หลังจากนั้นไม่นาน ไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น เขาตามไปพบคุณเผ่าสิงห์ได้อนุญาตและอนุมัติเงินประมาณ ๕ แสนบาท ในการสร้างองค์พระและที่ประดิษฐานถาวร ด้านหน้าบริษัท

หลังการประกอบพิธีพุทธาภิเษก และประดิษฐานหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ผ่านมา จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ประมาณ ๓ ปีเศษ บริษัทนี้ยังไม่มีอุบัติเหตุร้ายแรงเลย ขณะเดียวกันบริษัทก็สามารถประกอบธุรกิจได้เจริญก้าวหน้า จนต้องขยายโรงงานผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น แสดงถึงความสำเร็จอย่างดียิ่งในการประกอบธุรกิจของบริษัท อย่างไรก็ตามหากเรามองเห็นเฉพาะด้านธุรกิจอย่างเดียวก็อาจทำให้ละเลยและมองข้ามเรื่องการประกอบกุศลกรรมไป

โดยปกติเมื่อมีการกระทำความดีไม่ว่าจะเป็นทางกาย วาจา หรือใจ หากเป็นความดีจริง มีสารประโยชน์ สภาพจิตในขณะนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ยิ่งการกระทำดีมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ก็ยิ่งเป็นผลดีต่อวิถีชีวิตของคนนั้น รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวด้วย ดังนั้นหากมองในภาพรวมที่คนจำนวนร้อยจำนวนพันได้ร่วมกันประกอบความดี ผลแห่งความดีนั้นจะมีพลังมหาศาลเพียงใด

ขอกล่าวในส่วนกระบวนการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองของบริษัท โตชิบาฯ ว่า กว่าที่การดำเนินงานทุกอย่างจะสำเร็จเรียบร้อยด้วยดีนั้น ย่อมผ่านขั้นตอนการประกอบกุศลกรรมหลายอย่าง ทั้งจากผู้บริหารและพนักงานหลายร้อยคน และหลังจากปี ๒๕๔๔ เป็นต้นมาทางบริษัทก็จะทำบุญประจำทุกปี เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้บริหารและพนักงานได้ทำบุญเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตและบริษัท สมตามสุภาษิตที่ว่า **"สิริ โภคานมาสโย สิริมงคล เป็นทางไหลมาแห่งโภคทรัพย์"**

ส่วนการบำเพ็ญประโยชน์อื่นๆ ต่อศาสนาและต่อสังคมของหลวงปู่สอ พันธุโล นั้น ผู้เขียนขอยกตัวอย่างสัก ๒ แห่ง คือ วัดป่าแก้วบ้านกกแดง อำเภอนิคมคำสร้อย จังหวัดมุกดาหาร วัดนี้หลวงปู่ได้นำคณะศิษย์ไปสนับสนุนและอุปถัมภ์ในการสร้างอุโบสถ โดยการทอดผ้าป่าสามัคคีอยู่ ๒-๓ ครั้ง ได้เงินช่วยเหลือวัดในการก่อสร้างดังกล่าวหลายแสนบาท ทำให้การก่อสร้างดำเนินไปด้วยดีใกล้จะเสร็จเรียบร้อยแต่ก็สามารถประกอบสังฆกรรมได้ตามสมควร วัดนี้ย้อนไปในอดีตหลวงปู่เคยมาจำพรรษาปฏิบัติธรรมอยู่ประมาณ ๒-๓ พรรษา การที่ท่านย้อนกลับมาให้การช่วยเหลือเกื้อกูลแก่วัดและชุมชน จึงเป็นการแสดงคุณธรรม คือความกตัญญูกตเวที ต่อสถานที่และบุคคลที่เคยมีบุญคุณต่อองค์ท่าน นับว่าเป็นแบบอย่างให้แก่พุทธบริษัทได้เป็นอย่างดี

ส่วนอีกวัดหนึ่ง คือ วัดป่าโนนค้อ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ซึ่งหลวงปู่ได้เป็นประธานในการก่อสร้างศาลาการเปรียญ โดยได้บริจาคทุนทรัพย์ส่วนองค์ และนำคณะศิษย์สนับสนุนการก่อสร้างเรื่อยมาจนเสร็จเรียบร้อย นอกจากนั้นยังได้บริจาคช่วยเหลือในการขยายที่ดินวัดให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เหมาะสมต่อการเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมสำหรับพระสงฆ์ และผู้ใฝ่ธรรมทั่วไป ทั้งนี้คิดเป็นเงินหลายแสนบาท

อาจมีบางท่านถามว่า *"หลวงปู่ให้การสงเคราะห์ทางวัตถุธรรมเท่านั้นหรือ ไม่มีการอบรมธรรมแก่พุทธบริษัทหรืออย่างไร?"* ขอตอบว่า *"มี และมีมากด้วย"* แต่การอบรมธรรมของหลวงปู่นั้น ไม่เป็นทางการ แต่เป็นแบบสนทนาธรรม คือ ใครสนใจใฝ่รู้ก็กราบเรียนถามท่าน หลวงปู่ก็จะอธิบายชี้แจงให้ฟังเป็นรายๆ ไป แต่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นธรรมภาคปฏิบัติทั้งสิ้น เท่าที่ผู้เขียนสังเกตเวลาท่านลงไปพักที่บ้านเรือนไทย กรุงเทพฯ หลวงปู่จะนั่งสนทนาธรรมกับญาติโยมเป็นเวลาหลายชั่วโมง คือ ภาคเช้าประมาณ ๐๖.๓๐-๐๙.๓๐ น. ภาคบ่ายประมาณ ๑๔.๐๐-๒๐.๐๐ น. สำหรับท่านที่ประสงค์จะได้เทปธรรมที่หลวงปู่สอได้อบรมแก่ญาติโยมในโอกาสต่างๆ เท่าที่มีผู้บันทึกไว้ กรุณาติดต่อสอบถามที่ คุณคำปัน บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว และคุณศิริพรรณ ทองเปล่งศรี กรุงเทพฯ หรือที่วัดเวฬุวัน จ.กาฬสินธุ์ โทร. ๐-๔๓๘๗-๑๔๗๒

หลวงปู่สอ ยังคงจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าบ้านหนองแสง จังหวัดยโสธร ปีนี้อายุมากขึ้นแต่สุขภาพร่างกายโดยรวม ก็ยังถือว่าดีพอสมควรสำหรับผู้สูงอายุ เมื่อเทียบกับผู้อื่นที่อยู่ในวัยเดียวกันกิจวัตรประจำวันของท่าน เช่น การออกรับบิณฑบาต ก็ยังทำอยู่เช่นเคย เพียงแต่เปลี่ยนมานั่งรถเข็นแทน ทั้งนี้ เพราะฝ่าเท้าจะเจ็บมากเวลาเหยียบพื้นที่ขรุขระหรือที่เป็นก้อนหิน ตามปกติศาสนกิจที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนิกชนก็มีอยู่โดยตลอด เพราะที่วัดหลวงปู่ก็จะมีญาติโยมจากที่ต่างๆ เดินทางมากราบไหว้อยู่เสมอบางคนบางคณะก็มาพักปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดหลายวัน แทบทุกคนที่มาได้รับการต้อนรับปฏิสันถารจากหลวงปู่เป็นอย่างดี เช่น จัดหาน้ำดื่มต้อนรับ จัดที่พักให้ และบางครั้งท่านจัดการล้างทำความสะอาดห้องน้ำด้วยตัวเองเลยทีเดียว สิ่งเหล่านี้อาจจะหาดูได้ยาก หรือแทบไม่พบเห็นเลยในพระเถระผู้ใหญ่ นอกจากนั้นท่านยังเป็นห่วงอาทรสอบถามความเป็นอยู่ในขณะที่พักอาศัยกับท่านเสมอ นับว่า

หลวงปู่ท่านมีความเคารพในการปฏิสันถารต้อนรับเป็นอย่างดี มีบางครั้งที่ผู้เขียนเดินทางไปกราบเยี่ยมท่าน โดยไม่ได้บอกล่วงหน้า หลวงปู่ก็จะจัดเตรียมน้ำต้อนรับด้วยตัวท่านเอง นับเป็นเรื่องที่บ่งชี้ถึงคุณธรรมพื้นฐานและความอ่อนโยนภายในจิตใจของหลวงปู่ที่มีต่อพุทธบริษัทโดยสม่ำเสมอ

ดังนั้น เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อหลวงปู่สอ คณะศิษยานุศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ จึงร่วมกันจัดงานบำเพ็ญบุญอายุวัฒนะ ถวายหลวงปู่ ณ บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กรุงเทพฯ ซึ่งในงานดังกล่าวมีพระเถรานุเถระ และพุทธศาสนิกชนไปร่วมงานเป็นจำนวนมาก

ส่วนการบำเพ็ญประโยชน์ต่อชาติ และสถาบันพระมหากษัตริย์ เป็นสิ่งที่หลวงปู่สอและคณะศิษย์มีความสำนึกและกระทำบำเพ็ญเรื่อยมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปีนี้ หลวงปู่และคณะกรรมการดำเนินงานโครงการสร้างพระพุทธสิริสัตตราชจำลองได้ร่วมกับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยสร้างพระพุทธสิริสัตตราชจำลองจำนวน ๓ องค์ โดยองค์ที่ ๑ มีขนาดหน้าตัก ๖๙ นิ้ว สร้างน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมถวายสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เพื่อเฉลิมพระเกียรติและถวายเป็นพระราชกุศล ในวโรกาสทรงเจริญพระชนมพรรษา ๗๐ พรรษา ทั้งนี้ ทรงพระกรุณาให้ประดิษฐานไว้ที่สำนักงานกลางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวและเป็นมิ่งมงคลแก่หน่วยงาน ซึ่งถือว่าเป็นจุดศูนย์กลางหรือหัวใจด้านพลังงานของประเทศไทย

ส่วนองค์ที่ ๒ ขนาดหน้าตัก ๓๙ นิ้ว สร้างเทิดพระเกียรติและถวายเป็นพระราชกุศลแด่ สมเด็จพระศรีนครินทร์ *(สมเด็จย่า)* ประดิษฐาน ณ เขื่อนศรีนครินทร์ อ.ศรีสวัสดิ์ จ.กาญจนบุรี และองค์ที่ ๓ ขนาดหน้าตัก

๓๙ นิ้ว สร้างเทิดพระเกียรติและถวายเป็นพระราชกุศลแด่ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร ประดิษฐานที่เขื่อนวชิราลงกรณ์ *(เขื่อนเขาแหลม)* อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี พระพุทธรูปทั้ง ๓ องค์นี้ได้ประกอบพิธีเททองหล่อเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ณ มณฑลพิธีสำนักงานกลางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ทั้งนี้นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างสูงยิ่ง ที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมาร เสด็จแทนพระองค์ทรงเททองหล่อพระพุทธสิริสัตตราชจำลองดังกล่าว

อนึ่ง ก่อนที่จะมีการสร้างพระพุทธสิริสัตตราช จำลอง เพื่อน้อมเกล้าฯ ถวายในครั้งนี้ หลวงปู่ได้เคยปรารภให้คณะกรรมการและผู้ใกล้ชิดฟังว่า ท่านได้นิมิตเห็นสมเด็จพระศรีนครินทร์ จึงอยากสร้างพระถวายเป็นพระราชกุศล และอัญเชิญไปประดิษฐานที่เขื่อนศรีนครินทร์อันเป็นเขื่อนที่เฉลิมพระนามาภิไธยของพระองค์ นอกจากนี้ ในวันเสด็จทรงเททองดังกล่าว หลวงปู่ได้ทูลเกล้าฯ ถวาย พระพุทธสิริสัตตราชจำลองทองคำ และพระพุทธสิริสัตตราชจำลอง ขนาดต่างๆ และพระบรมสารีริกธาตุ รวมทั้งถวายเงินโดยเสด็จพระราชกุศล ตามพระราชอัธยาศัยจำนวน ๑ แสนบาทด้วย ส่วนหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง ทั้ง ๓ องค์นั้นได้มีการอัญเชิญไปประดิษฐานและฉลองสมโภชตามสถานสำคัญทั้ง ๓ แห่งเรียบร้อยแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๖ ศาสนกิจที่หลวงปู่ได้นำคณะกรรมการฯ และศิษยานุศิษย์ รวมทั้งผู้ปฏิบัติงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย บำเพ็ญในครั้งนี้ หากคิดเป็นทุนทรัพย์แล้ว ประมาณ ๓ ล้านบาทเศษ

พรรษาที่ ๔๕ (พ.ศ. ๒๕๔๕)

ในปีนี้ นับเป็นอีกปีหนึ่งที่หลวงปู่สอ พันธุโล ต้องเดินทางไปบำเพ็ญประโยชน์ตามวัด หน่วยงาน และสถานที่ต่างๆ อยู่เสมอ ทั้งในฐานะประธานโครงการสร้างพระพุทธสิริสัตตราชจำลองฝ่ายสงฆ์ และในฐานะพระเถระที่เคารพนับถือของพุทธศาสนิกชน ส่วนอายุที่เพิ่มขึ้นแม้ว่าหลวงปู่จะบอกลูกศิษย์ว่า ท่านสบายดีและสามารถบำเพ็ญศาสนกิจได้ แต่บางครั้งเมื่อมีงานบำเพ็ญบุญของโครงการฯ หรือของศิษยานุศิษย์หลวงปู่ก็จะมีอาการเหน็ดเหนื่อยอย่างเห็นได้ชัด จนบางครั้งต้องให้น้ำเกลือและยาบำรุงจนกว่าร่างกายจะดีขึ้น ผู้เขียนเคยนวดถวายท่านเวลาที่เกิดอาการท่านเล่าให้ฟังว่า หลายครั้งที่เกิดอาการเช่นนี้ขึ้น มันจะเข้าสู่หัวใจปวดมาก หายใจไม่ออก เหมือนกับจะเอาชีวิตไม่รอด ต้องนวดแขนและกล้ามเนื้อบริเวณราวนมอยู่นานทีเดียว กว่าจะทุเลาลงเคยมีลูกศิษย์ได้เชิญหมอที่เชี่ยวชาญด้านการนวดเส้น และกดจุดแบบจีน รวมทั้งหมอแผนปัจจุบันมารักษาหลวงปู่ แต่ก็ไม่ดีขึ้น ผู้เขียนเคยกราบเรียนถามท่านว่า *"หลวงปู่อาการปวดที่เป็นมานานจะหายหรือไม่ครับ"* หลวงปู่ตอบว่า *"ไม่หายหรอก จะตายไปด้วยกัน"*

สาเหตุประการหนึ่งที่หลวงปู่รู้สึกว่า เป็นปัญหาต่อสุขภาพมาตลอดเวลาที่โรคแสดงอาการขึ้นคือ อาการปวดที่กล้ามเนื้อแขนเข้าที่บริเวณราวนมและหัวใจ ซึ่งอาจเกิดจากที่หลวงปู่สะพายย่ามหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์องค์จริง ธุดงค์ไปในที่ต่างๆ อยู่เป็นเวลาเกือบ ๒๐ ปี ทั้งนี้ เพราะพระพุทธรูปดังกล่าวมีน้ำหนัก ประมาณ ๑๐ กิโลกรัมทีเดียว ไม่รวมอัฐบริขารอื่นๆ ที่ต้องนำไปด้วยเวลาเดินทางถ้ารวมกันทั้งหมดแล้วไม่ต่ำกว่า ๒๐ กิโลกรัม ซึ่งนับว่าหนักพอสมควร

ดังนั้น เพื่อเป็นการทำบุญต่ออายุ ถวายหลวงปู่ คณะกรรมการฯ และศิษยานุศิษย์ จึงได้ร่วมกันจัดซื้อเครื่องมือแพทย์ มอบให้โรงพยาบาลสงฆ์

กรุงเทพฯ ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๖ ทั้งนี้ เพื่อใช้ประโยชน์ในการตรวจรักษาพระภิกษุสามเณรอาพาธ ซึ่งปีหนึ่งๆ จะมีพระสงฆ์จากทั่วประเทศไทย เข้ารับการตรวจรักษาโรคจำนวนมาก คิดเป็นเงินที่คณะศิษย์ร่วมกันจัดซื้อครั้งนี้ ประมาณ ๓ แสนบาท

ขณะเดียวกันงานตามโครงการฯ ซึ่งหลวงปู่สอ เป็นประธานคณะกรรมการดำเนินงานอยู่ ก็ยังมีอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการสร้างพระพุทธสิริสัตตราชจำลอง ซึ่งได้มีผู้มีจิตศรัทธาจำนวนหลายท่านขออนุญาตสร้างขึ้น แม้ว่าท่านเหล่านั้นจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเองก็ตาม หลวงปู่ก็ต้องเดินทางร่วมกับคณะกรรมการไปประกอบพิธีเททองและฉลองสมโภชตามสถานที่ต่างๆ ทุกแห่งซึ่งนับว่า เป็นเรื่องหนักพอสมควรสำหรับผู้ที่มีอายุถึง ๘๒ ปี ถ้าผู้เขียนจำไม่ผิด ปี ๒๕๔๖ นี้ มีการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลองทั้งขนาดหน้าตัก ๓๙ นิ้ว และ ๑๙ นิ้ว เป็นจำนวนไม่ต่ำกว่า ๑๐ องค์ *(รายละเอียดโปรดดูตามตารางสรุปผลโครงการฯ ท้ายหนังสือนี้)*

เดือนกรกฎาคมของทุกปี นับเป็นเดือนที่มีความสำคัญสำหรับศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่สอ ทุกคน ปีนี้ก็เช่นเดียวกันคณะกรรมการฯ และศิษยานุศิษย์ได้ร่วมกันจัดทำบุญฉลองอายุวัฒนะ ครบ ๘๒ ปี ถวายหลวงปู่สอขึ้น ในวันที่ ๕-๖ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ณ บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว ขณะเดียวกันหลวงปู่ก็ได้อนุญาตให้จัดพิธีพุทธาภิเษก หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง หน้าตัก ๑๙ นิ้ว พร้อมกัน จำนวน ๗ องค์ ที่ผู้มีจิตศรัทธาสร้างถวายวัดต่างๆ และสำหรับประดิษฐานสักการบูชาในที่ส่วนบุคคล ในงานครั้งนี้มีพระเถรานุเถระจากจังหวัดต่างๆ และพุทธศาสนิกชนมาร่วมในงานเป็นจำนวนมาก

อนึ่ง ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นวันคล้ายวันประสูติของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช หลวงปู่และคณะกรรมการฯ ได้

ตั้งทุนสินอุปการะที่มูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อนำดอกผลบำรุงวัดป่าบ้านหนองแสง จำนวน ๑ ล้านบาท และหลังจากออกพรรษาแล้ว หลวงปู่ได้อนุญาตให้จัดพิธีเททองหล่อหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ขนาดหน้าตัก ๑๙ นิ้ว จำนวน ๔ องค์ และรูปเหมือนขนาดเท่าครึ่งองค์จริงของหลวงปู่สออีก ๔ องค์ พร้อมกันกับงานทอดกฐินสามัคคี คือในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๖ ณ วัดป่าบ้านหนองแสง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

ในระหว่างพรรษาของปี ๒๕๔๖ จนกระทั่งออกพรรษาเป็นช่วงที่หลวงปู่ได้รับนิมนต์ให้เดินทางลงไปโปรดคุณวิลาส มณีวัต อยู่เสมอ เพราะคุณวิลาสป่วยหนัก ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตลอด และได้ถึงแก่กรรมในปลายปี ในระหว่างที่หลวงปู่เดินทางไปเยี่ยมและให้การแนะนำธรรมเพื่อฝึกใจให้เข้มแข็ง ตลอดถึงเพื่อให้เข้าใจความจริงของชีวิตนั้น คุณวิลาสได้น้อมรับเอาธรรมนั้นไปปฏิบัติจนกระทั่งเห็นผล จิตใจมีความอดทน อดกลั้น ต่อทุกขเวทนา มีจิตใจกล้าหาญไม่หวาดหวั่นต่ออาพาธและมรณภัยสิ่งหนึ่งที่คุณวิลาสยอมรับอย่างเต็มใจ หายสงสัยและพูดให้ผู้ที่ไปเยี่ยมฟังเสมอ พร้อมกับยกมือพนมไหว้ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง ก็คือบอกว่า *“หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์และหลวงปู่สอ เมตตาไปช่วยเหลืออยู่ตลอด”* คือคุณวิลาสจะเห็นหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ลอยเด่นเหนือศีรษะ บางครั้งก็จะเห็นหลวงปู่สอ ยิ้มให้กำลังใจ การเห็นดังกล่าวนี้ คุณวิลาสบอกว่า เห็นทั้งหลับและลืมตา ทั้งกลางวันและกลางคืน เวลาใดที่เห็น เช่น อาการเจ็บปวดทรมานก็จะลดลงหรือหายไป ทำให้นอนหลับได้ดี ซึ่งนับเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มากทีเดียว

อย่างไรก็ตาม คุณวิลาส ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว หลวงปู่ได้เล่าให้คุณหญิงสุรีพันธุ์และลูกศิษย์ใกล้ชิดฟังว่า คุณวิลาสได้ไปสู่สุคติภพแล้ว เพราะหลวงปู่เห็นห่มผ้าจีวรสีเหลืองมาหาท่าน จึงอาจเป็นไปได้ว่า คุณวิลาสได้ปฏิบัติธรรม คือสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานในขณะ

ที่ป่วยหนักนั้น จนจิตเข้าถึงธรรมระดับใดระดับหนึ่งนั่นเอง

พรรษาที่ ๔๖ (พ.ศ. ๒๕๔๖)

กาลเวลาเป็นสิ่งที่ไม่เคยหยุดนิ่ง ชีวิตของคนเราก็เช่นเดียวกัน ย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนไป จากเด็กก็เป็นหนุ่มสาว จากหนุ่มสาวก็เป็นคนวัยการงาน มีครอบครัว เป็นพ่อแม่ จากนั้นก็เข้าสู่วัยผู้สูงอายุหรือวัยชราในที่สุด หลวงปู่สอ ซึ่งศิษยานุศิษย์มีความเคารพนับถือ ปรารถนาจะให้หลวงปู่มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง และอยู่เป็นที่พึ่งทางใจแก่ศิษยานุศิษย์นานๆ ก็เช่นเดียวกันท่านไม่อาจฝืนต่อสัจธรรมได้ ดังนั้น หลวงปู่จึงพยายามบำเพ็ญประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา พระมหากษัตริย์และสังคมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ภารกิจสำคัญยิ่งของหลวงปู่สอ ที่รับผิดชอบโครงการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ในฐานะประธานคณะกรรมการดำเนินงานฝ่ายสงฆ์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยแก้ปัญหาวิกฤติภัยแล้งในเขื่อนต่างๆ ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และเพื่อความผาสุกของสังคมไทยในช่วงประสพภาวะวิกฤตเศรษฐกิจตลอดถึงการพัฒนาปรับปรุงวัดป่าบ้านหนองแสง ให้เกิดความมั่นคงและเป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนั้นหลวงปู่ยังต้องช่วยเหลือ เกื้อกูลสังคมและวัดต่างๆ ทั้งใกล้และไกลอีกหลายแห่ง หากประมวล การบำเพ็ญประโยชน์ที่เป็นวัตถุธรรม มองเห็นได้ง่ายที่หลวงปู่สอได้นำศิษยานุศิษย์และพุทธศาสนิกชน บำเพ็ญเรื่อยมาตั้งแต่เริ่มโครงการ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๑ จนถึงปัจจุบัน (๒๕๔๗) รวมเวลา ๗ ปี พอจะสรุปโดยสังเขปได้ดังนี้

๑. โครงการสร้างพระพุทธสิริสัตตราช

ประมาณ ๑๕ ล้านบาทเศษ

๒. โครงการสร้างเจดีย์หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ณ วัดบ้านหนองแสง ประมาณ ๑๐ ล้านบาทเศษ

๓. ก่อสร้างและปรับปรุงเสนาสนะต่างๆ ในวัด ประมาณ ๑๐ ล้านบาท

๔. ขยายและปรับปรุงพื้นที่วัดเพิ่มอีก ๑๕ ไร่ ประมาณ ๓ ล้านบาท

๕. ช่วยเหลือวัดในคณะกรรมการฯ และวัดอื่นๆ ประมาณ ๓ ล้านบาท

๖. บริจาคโครงการผ้าป่าช่วยชาติของหลวงตามหาบัว ๓ ครั้ง ประมาณ ๑ ล้าน ๓ แสนบาท

๗. ทูลเกล้าฯ ถวายสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ โดยเสด็จพระราชกุศล ตามพระราชอัธยาศัยจำนวน ๑ ล้านบาท

๘. ทูลเกล้าฯ ถวายสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร โดยเสด็จพระราชกุศลตามพระราชอัธยาศัย จำนวน ๑ แสนบาท

๙. ถวายสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช เพื่อตั้งทุนสินอุปการะที่มูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย วัดบวรนิเวศ กรุงเทพฯ เพื่อบำรุงพระภิกษุสามเณรวัดบวรนิเวศ ๑ แสนบาท

๑๐. ตั้งทุนสินอุปการะ เพื่อบำรุงวัดป่าบ้านหนองแสง (ครั้งที่ 1) จำนวน ๑ ล้านบาท ครั้งที่ ๒ จำนวน ๓ ล้านบาท รวมทั้งหมด ๔ ล้านบาท

๑๑. บริจาคบำรุงโรงเรียนบ้านหนองแสง ประมาณ ๖ หมื่นบาท

รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ประมาณ ๔๗ ล้าน ๕ แสน ๖ หมื่นบาทเศษ

สำหรับเงินจำนวนดังกล่าว เป็นเงินที่เกิดจากความเลื่อมใสศรัทธาของพุทธศาสนิกชน ที่มีต่อองค์หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ และหลวงปู่สอ พันธุโล

โดยบริจาคมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น บริจาคร่วมโครงการสร้างพระฯ บริจาคสร้างเจดีย์ และเสนาสนะต่างๆ รวมทั้งบริจาคทอดกฐิน ผ้าป่าที่วัดป่าบ้านหนองแสง และวัดต่างๆ ที่หลวงปู่ให้การอนุเคราะห์ นอกจากนั้นยังเป็นเงินที่เกิดจากการบูชาหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ขนาดต่าง ๆ ด้วย

ส่วนการช่วยเหลืออีกประเภทหนึ่ง ที่หลวงปู่ท่านบำเพ็ญมาตลอด ไม่เฉพาะแต่ 7 ปีนี้เท่านั้น แต่รวมถึงอีกหลายๆ ปีที่ล่วงมาแล้ว คือ การให้ธรรมสงเคราะห์ ได้แก่การสงเคราะห์ด้วยธรรม คือการแนะนำสั่งสอนธรรมแก่พุทธศาสนิกชนผู้สนใจ จนเขาเกิดความรู้ ความเข้าใจในธรรมและสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม

ยังมีการช่วยเหลืออีกประเภทหนึ่ง ที่หลวงปู่ท่านได้อนุเคราะห์สงเคราะห์สังคม หน่วยงาน และบุคคล รวมทั้ง จิตวิญญาณต่างๆ มาโดยตลอด ซึ่งเราไม่เห็น ไม่ทราบ ถ้าท่านไม่เล่าให้ฟัง การช่วยเหลือที่ว่านี้คือ การใช้จิตใจที่ประกอบด้วยผลกุศลกรรมอันมีกำลังมาก ได้แก่สมาธิและวิปัสสนา เสร็จแล้ว อธิษฐานแผ่ส่วนแห่งบุญนั้นให้แก่ผู้ประสพทุกข์หรือสัตว์ทั้งหลาย เรื่องนี้เป็นสิ่งที่มองเห็นยาก แต่ก็สามารถพิสูจน์ได้ด้วยการที่เราต้องลงทุนปฏิบัติเอง จนปรากฏผล

พรรษาที่ ๔๗ (อายุ ๘๓ ปี)

ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ นี้ แม้ว่าหลวงปู่สอจะมีอายุมากขึ้น แต่ท่านยังคงนำศิษยานุศิษย์ และผู้ที่เคารพนับถือบำเพ็ญประโยชน์อย่างต่อเนื่อง โดยในวันที่ ๑๔-๑๕ เมษายน ที่ผ่านมา หลวงปู่สอได้เดินทางไปเป็นประธานในงานฉลองสมโภชและพุทธาภิเษกหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ขนาดหน้าตัก ๑๙ นิ้ว จำนวน ๔ องค์ และรูปเหมือนหลวงปู่สอ พันธุโล ขนาดเท่าครึ่งองค์จริง จำนวน ๔ องค์ ณ วัดเวฬุวัน จังหวัดกาฬสินธุ์

ในงานดังกล่าวคณะสงฆ์และพุทธศาสนิกชน ได้ร่วมกันขอขมาและสรงน้ำหลวงปู่ด้วย ต่อมาวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ หลวงปู่ได้เป็นประธานเททองหล่อหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง จำนวน ๑๑ องค์ ณ โรงหล่อแหลมสิงห์ จังหวัดปทุมธานี ทั้งนี้ เพราะผู้มีจิตศรัทธา ประสงค์จะอัญเชิญไปประดิษฐานตามวัดต่างๆ เพื่อเป็นสิ่งสักการบูชาของพุทธศาสนิกชนในถิ่นนั้น ส่วนการประกอบพิธีฉลองสมโภชนั้นหลวงปู่ให้ดำเนินการหลังจากหมดเขตทอดกฐินแล้วเพื่อความสะดวก โดยให้จัดฉลองพร้อมกันที่บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

สำหรับการทำบุญอายุวัฒนะครบ ๘๓ ปี ของหลวงปู่สอ พันธุโล ปีนี้คณะศิษย์ ได้ไปจัดถวายที่วัดป่าบ้านหนองแสง เพราะประสงค์จะให้ญาติโยมในแถบจังหวัดภาคอีสานได้มีโอกาสเดินทางไปร่วมงานทำบุญได้สะดวก ประกอบกับปีนี้คณะศิษย์และผู้มีจิตศรัทธาที่ได้บริจาคซื้อที่ดินถวายวัดป่าบ้านหนองแสง จะได้พร้อมกันกล่าวคำถวายที่ดินด้วย นอกจากนั้นก็จะมีการปลูกต้นไม้ชนิดต่างๆ ประมาณ ๑ หมื่นต้น เพื่อให้เกิดความร่มรื่นเหมาะแก่การเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมแก่พุทธบริษัทในอนาคต โดยงานทำบุญดังกล่าวกำหนดจัดขึ้น ในวันที่ ๓-๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗

พรรษา ๔๘ อายุ ๘๔ (พ.ศ. ๒๕๔๘)

ปี พ.ศ.๒๕๔๘ เป็นอีกปีหนึ่งที่หลวงปู่สอ พันธุโล มีอายุเพิ่มมากขึ้นพร้อมกับสภาพร่างกายที่อ่อนแรงลง แต่ด้วยความเมตตากรุณาของหลวงปู่สอที่มีต่อคณะศิษย์และพุทธศาสนิกชน จึงมีการเดินทางไปอนุเคราะห์ยังสถานที่ต่างๆอยู่มิได้ขาด ขณะเดียวกันในวัดของหลวงปู่สอคือ วัดบ้านหนองแสงก็มีโครงการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เช่นการขยายพื้นที่วัดให้กว้างขวางและเหมาะสมยิ่งขึ้น โครงการถมดิน

และขยายถนนภายในวัด และการก่อสร้างเสนาสนะที่พักของพระภิกษุสามเณรและญาติโยม เป็นต้น ซึ่งโครงการดังกล่าวใช้ทุนทรัพย์หลายแสนบาท

สิ่งก่อสร้างอย่างหนึ่งที่หลวงปู่สอ พันธุโล มองเห็นความจำเป็นและประโยชน์ที่ชุมชนจะได้รับ คือ การสร้างฌานปนสถาน ได้แก่ เมรุและศาลาพักศพ ซึ่งช่วยให้ชาวบ้านหนองแสงได้รับความสะดวกในการบำเพ็ญบุญฌาปนกิจศพ การปรับปรุงพัฒนาวัดในด้านต่างๆ ที่กล่าวมานี้ใช้ทุนทรัพย์จำนวนมาก แต่ก็ได้รับการบริจาคจากคณะศิษย์และผู้มีจิตศรัทธาเป็นอย่างดี ทำให้สามารถดำเนินการได้ค่อนข้างรวดเร็ว

ภารกิจอีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อส่วนรวม ซึ่งหลวงปู่สอไม่เคยละเว้น คือ การเดินทางไปตามเขื่อนต่างๆของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขื่อนที่ได้สร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง ประดิษฐานไว้ เพื่อเจริญศรัทธาและแผ่เมตตาให้น้ำในเขื่อนอุดมสมบูรณ์ อันเป็นการสร้างความมั่นคงทางพลังงานไฟฟ้าอย่างหนึ่ง และเป็นที่น่าสังเกตว่า ในระยะหลังมานี้มีเจ้าหน้าที่กรมชลประทานซึ่งอยู่ตามเขื่อนต่างๆ ได้มาขออนุญาตสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ไปประดิษฐานไว้หลายเขื่อน เช่น อ่างเก็บน้ำเขื่อนทับเสลา จังหวัดอุทัยธานี และเขื่อนลำพันชาติ จังหวัดอุดรธานี เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่า หลวงปู่สอได้ช่วยสังคมทั้งด้านน้ำ การชลประทาน พลังงานไฟฟ้า และแสงสว่าง

ในปีนี้คณะศิษย์ คือ คุณแม่สุมาลี รุ่งโรจน์ธนกุลพร้อมบุตรธิดาได้มีจิตศรัทธาสร้างรูปเหมือนหุ่นขี้ผึ้งของหลวงปู่สอ พันธุโล ขนาดเท่าองค์จริง ถวายไว้ ณ วัดบ้านหนองแสง ขณะเดียวกันก็ได้บริจาคสร้างมณฑปไม้สักทองเป็นทุนเริ่มต้นอีก ๑ ล้านบาท ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นให้มีการก่อสร้างมณฑปดังกล่าวในระยะต่อมา คาดว่าจะใช้ทุนทรัพย์ ประมาณ ๗ ล้านบาทเศษ

พรรษาที่ ๔๙ อายุ ๘๕ (พ.ศ. ๒๕๔๙)

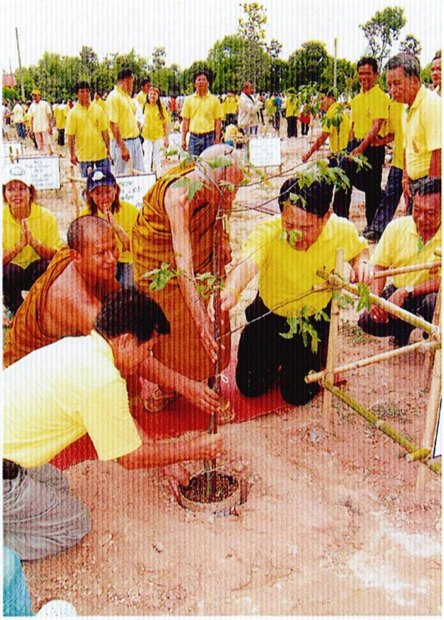
พระพุทธองค์ได้ตรัสบอกความจริงของสังขารทั้งหลายไว้ว่า สังขารทั้งไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา หลักความจริงดังกล่าวนี้ ย่อมปรากฏมีแก่สังขารทั้งที่มีวิญญาณและไม่มีวิญญาณ ไม่เว้นแม้แต่ หลวงปู่สอ พันธุโล ในช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ปีนี้ (๒๕๔๙) หลวงปู่สอ สุขภาพไม่ค่อยดีนัก มีอาการเหนื่อยอ่อน ขาไม่มีแรง ทำให้คุณหญิงสุรีพันธ์ และคณะศิษย์ มีความเป็นห่วงในสุขภาพขององค์ท่านอย่างยิ่ง จึงได้กราบ นิมนต์หลวงปู่สอลงไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ กรุงเทพฯ หลวงปู่ได้รับการตรวจรักษาและดูแลอย่างดีจากคุณหมอสมพนธ์ และคณะ ทำให้อาการอาพาธดีขึ้นโดยลำดับ ในระหว่างที่พักรักษาตัว อยู่ในโรงพยาบาล หลวงปู่สอได้พบกับพระเถระฝ่ายกรรมฐานหลายรูป ได้สนทนาพูดคุยกันด้วยความสนิทสนม เสมือนหนึ่งจากกันมานาน ซึ่งครูอาจารย์หลายรูปท่านเคยจาริกธุดงค์ไปในที่ต่างๆ มาด้วยกัน

อนึ่ง ในวันออกจากโรงพยาบาล ประมาณ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ หลวงปู่สอ และคณะศิษย์ได้บริจาคเงินสมทบมูลนิธิเพื่อรักษาพยาบาล พระภิกษุอาพาธ โรงพยาบาลวิชัยยุทธ จำนวน ๒ แสนบาท หลังออก จากโรงพยาบาลแล้ว หลวงปู่ยังคงเดินทางไปมาระหว่างกรุงเทพฯ และยโสธรหลายครั้ง เพราะคุณหมอนัดตรวจร่างกายติดตามดูอาการ โดยตลอด

อย่างไรก็ตาม แม้สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง แต่หลวงปู่สอก็ยังคง เดินทางไปอนุเคราะห์บุคคลและสถานที่ต่างๆ อยู่บ่อยครั้ง บางครั้ง ลูกศิษย์เจ็บป่วยหลวงปู่ก็เมตตาไปเยี่ยมแผ่เมตตาและให้ธรรมะถึงบ้าน และโรงพยาบาล มีบางคนป่วยเป็นมะเร็งระยะอันตราย หลวงปู่เมตตา ทำน้ำมนต์ให้ดื่ม ปรากฏอาการดีขึ้นโดยลำดับ

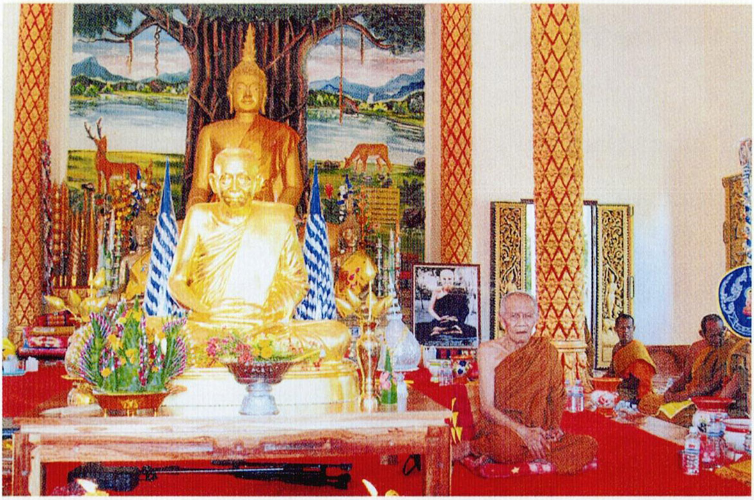
ในปีนี้ คณะศิษย์ทั้งฝ่ายสงฆ์และฆราวาสได้ร่วมกันจัดงานทำบุญอายุวัฒนะ ๘๕ ปี ถวายหลวงปู่สอ พันธุโล ณ วัดบ้านหนองแสง เมื่อวันที่ ๑ -๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ซึ่งนอกจากจะมีการตักบาตรทำบุญถวายสังฆทาน แจกทุนการศึกษานักเรียน เจริญพระพุทธมนต์ และสรงน้ำหลวงปู่สอแล้ว ปีนี้มีกิจกรรมปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปีด้วย ทั้งนี้ มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร (นายอำนาจ ผการัตน์) พร้อมด้วยข้าราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำชุมชน และประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมจำนวนมาก

หลวงปู่สอ นำผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน และคณะศิษย์ ปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติครองสิริราชสมบัติ ครบ ๖๐ ปี ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙

สำหรับการเดินทางไกลข้ามประเทศเพื่อย้อนอดีตตามรอยบูรพาจารย์หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล สมัยที่ท่านเคยจาริกธุดงค์ไปนครจำปาสัก ประเทศลาว ซึ่งครั้งนั้นหลวงปู่เสาร์ ได้นิพพานเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕ ที่วัดอำมาตยาราม เมืองจำปาสัก ซึ่งปัจจุบันวัดแห่งนี้เสนาสนะหลายอย่างชำรุดทรุดโทรม คณะสงฆ์พร้อมกับทายกทายิกากำลังมีการบูรณปฏิสังขรณ์ นอกจากนั้น ในวัดแห่งนี้หลวงปู่สอ พันธุโลเคยมาพักอยู่หลายวัน สมัยที่ท่านธุดงค์มาเจริญจิตภาวนาที่เมืองจำปาสักและที่สำคัญหลวงปู่เคยไปพักภาวนาอยู่ที่ป่าไม้ไผ่บริเวณน้ำตกคอนพะเพ็งด้วย ดังนั้น หลวงปู่สอจึงได้นำคณะศิษย์ไปเยี่ยมวัดอำมาตยารามเพื่อรำลึกถึงหลวงปู่เสาร์ กันตสีโล และทอดผ้าป่าสามัคคีบำรุงวัดระหว่างวันที่ ๑๔-๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ และต่อมาในช่วงปลายปีระหว่างวันที่ ๒-๓ ธันวาคม หลวงปู่สอก็ได้นำคณะศิษย์เดินทางไปแสวงบุญอีกครั้งหนึ่ง โดยเชิญรูปหล่อเหมือนหลวงปู่เสาร์ กันตสีโลไปประดิษฐานไว้ในอุโบสถวัดอำมาตยาราม รวมทั้งได้ทอดผ้าป่าสามัคคีบำรุงวัดอำมาตย์และวัดหลวงปากเซด้วย ในการเดินทางไปเมืองจำปาสักประเทศลาวทุกครั้ง หลวงปู่สอและคณะศิษย์ได้รับความสะดวกเรื่องที่พัก อาหาร รวมทั้งการประสานงานจากผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของเขื่อนสิรินธร (กฟผ.) จังหวัดอุบลราชธานี เป็นอย่างดี จึงใคร่ขออนุโมทนาขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

หลวงปู่สอ พันธุโล นำคณะศิษย์เดินทางไปถวายรูปเหมือนหลวงปู่เสาร์ กันตสีโล
ที่วัดอำมาตยาราม แขวงจำปาสัก สปป.ลาว เมื่อปี ๒๕๔๙

หลวงปู่รับบิณฑบาตด้านหน้าอุโบสถวัดอำมาตยาราม แขวงจำปาสัก

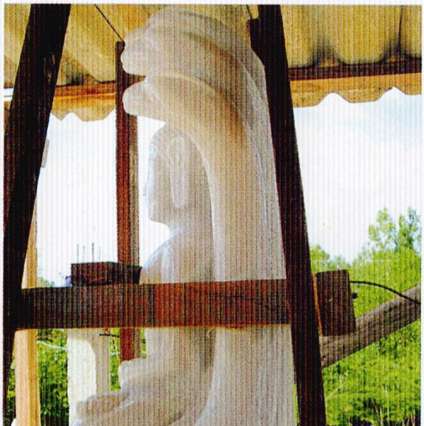
พรรษาที่ ๕๐ อายุ ๘๖ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๐)

คำกล่าวที่ว่า "วันเวลาไม่เคยคอยใคร" เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถปฏิเสธได้ และในขณะที่เวลาผ่านไปก็นำเอาความชราและความมรณะมาด้วยเสมอ ในปี ๒๕๕๐ เป็นปีที่หลวงปู่สอ พันธุโล มีอายุและพรรษายุกาลมากขึ้น เป็นพระมหาเถระรูปหนึ่งในภาคอีสานที่มีพุทธศาสนิกชนเคารพนับถือจำนวนมาก ด้วยชื่อเสียงและเกียรติคุณของหลวงปู่สอ ทำให้พระสงฆ์และพุทธศาสนิกชนในที่ต่างๆ เดินทางมากราบไหว้และขอความอนุเคราะห์อยู่เนืองๆ ทำให้มีเวลาพักผ่อนอิริยาบถน้อยลง แต่ด้วยเมตตากรุณาและความอดทนที่มีประจำจิตของท่าน จึงรับนิมนต์ไปฉลองศรัทธาของคณะศิษย์อยู่เสมอ แต่เมื่อกลับมาจากงานนิมนต์แล้ว หลวงปู่ก็จะปรารภกับลูกศิษย์ใกล้ชิดว่า "เหนื่อย ...ไม่อยากเดินทางไกล" ดังนั้น บางช่วงที่พอมีเวลา หลวงปู่สอจึงเดินทางไปพักผ่อนอิริยาบถที่บ้านพักของลูกศิษย์ที่เชิงเขาใหญ่ ซึ่งก็ช่วยให้หลวงปู่มีสุขภาพร่างกายดีขึ้น

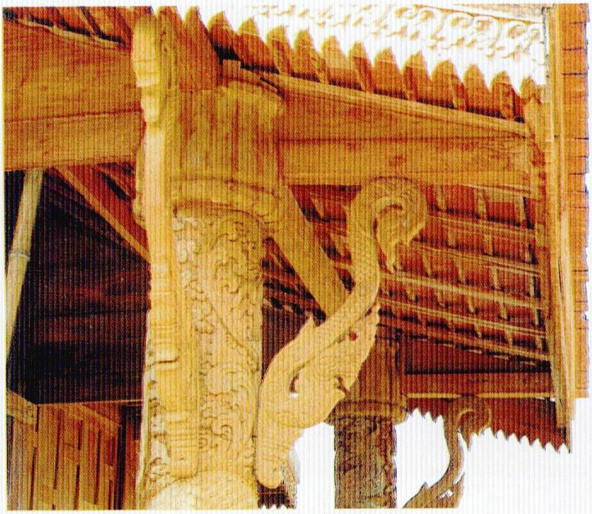
ในปีนี้มีกิจกรรมสำคัญที่ควรกล่าวถึง คือ หลวงปู่สอ และคณะศิษย์ได้ประกอบพิธียกเสาเอกเสาโทมณฑปไม้สักทอง สำหรับประดิษฐานหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง (หยกขาว) หน้าตัก ๑๙ นิ้ว และหุ่นขี้ผึ้งหลวงปู่สอ พันธุโล ขนาดเท่าองค์จริง ซึ่งทั้งสองอย่างนี้ ผู้มีจิตศรัทธาหลายท่านได้ร่วมกันบริจาคสร้างขึ้น เพื่อเป็นพุทธบูชาและอาจาริยบูชา โดยจัดงานในวันที่ ๑๗ -๑๘ มีนาคม ๒๕๕๐ ทั้งนี้มีพุทธศาสนิกชนมาร่วมงานจำนวนมาก สำหรับไม้สักทองที่นำมาสร้างมณฑปครั้งนี้สั่งซื้อจากจังหวัดลำพูน จำนวน ๕๐ ท่อน ประมาณ ๕๗.๑๖ ลูกบาศก์เมตร คิดเป็นเงิน ประมาณ ๓ ล้านบาท ซึ่งเมื่อสร้างเสร็จแล้วคาดว่าจะมีความสวยงามและเป็นมณฑปไม้สักทองหลังแรกของจังหวัดยโสธร

มณฑปที่กำลังก่อสร้าง

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง หน้าตัก ๑๙ นิ้ว (น้ำหนักประมาณ ๒ ตัน) แกะสลักจาก
หยกขาวประเทศพม่า ซึ่งจะประดิษฐานในมณฑปไม้สักทองที่กำลังก่อสร้าง

แกะสลักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติหลวงปู่สอ

สำหรับการทำบุญอายุวัฒนะครบ ๘๖ ปี ถวายหลวงปู่สอ พันธุโล ปีนี้คณะศิษย์ทั้งฝ่ายสงฆ์และฆราวาสได้ร่วมกันจัดงานขึ้นตามที่เคยปฏิบัติมา เพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งความกตัญญูกตเวทีต่อองค์ท่านที่ได้เมตตาอนุเคราะห์คณะศิษย์และพุทธศาสนิกชนมาโดยลำดับ ทั้งด้านแนะนำธรรมะให้กำลังใจผู้ประสพปัญหา และอนุเคราะห์ด้วยทุนทรัพย์ ครั้งหนึ่งหลวงปู่สอ ได้รับนิมนต์ไปร่วมงานผูกพัทธสีมา ฝังลูกนิมิต ณ วัดป่าแสงอรุณ จังหวัดขอนแก่น ได้พบปะกับพระเถรานุเถระจำนวนหลายรูป โดยเฉพาะหลวงปู่มา ญาณวโร อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด หลวงปู่มาได้ชักชวนหลวงปู่สอ บริจาคเป็นเจ้าภาพสร้างห้องผู้ป่วยพร้อมอุปกรณ์ ที่ตึกสงฆ์อาพาธ โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น ซึ่งหลวงปู่ก็ยินดีบริจาคเป็นเจ้าภาพ ๑ ห้อง จำนวน ๕ แสน ๘ หมื่นบาท ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า หลวงปู่สอ เป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่คณะศิษย์ทั้งด้านธรรมะและการสงเคราะห์ด้วยวัตถุสิ่งของ

ส่วนภารกิจสำคัญอีกประการหนึ่งที่หลวงปู่สอ ท่านเมตตานำคณะศิษย์ดำเนินมากว่า ๑๐ ปี คือ การอนุญาตให้สร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง แก่วัด บุคคล และหน่วยต่างๆ รวมทั้งเดินทางไปเป็นประธานเททองและพุทธาภิเษกแทบทุกครั้ง โดยเฉพาะปีนี้ มีการสร้างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง ในวาระต่างๆ ประมาณ ๑๕ องค์ และส่วนหนึ่งได้อัญเชิญไปประดิษฐานเป็นศิริมงคลแก่สถานที่นั้นๆ แล้ว

พรรษาที่ ๕๑ (อายุ ๘๗ ปี พ.ศ. ๒๕๕๑)

ปีนี้หลวงปู่สอ มีสุขภาพค่อนข้างแข็งแรง สามารถต้อนรับญาติโยมที่มากราบไหว้และถามธรรมะได้ ที่วัดบ้านหนองแสงเองก็มีคณะศิษย์จากที่ต่างๆ เดินทางมาพักปฏิบัติธรรมอยู่เสมอ ซึ่งหลวงปู่

ก็อนุเคราะห์ด้วยดี นอกจากนั้นในวัดก็มีพระภิกษุสามเณรค่อนข้างมาก ทำให้มีผู้แบ่งเบาภาระในวัดได้พอสมควร เพราะที่วัดบ้านหนองแสงกำลังมีการก่อสร้างเสนาสนะหลายรายการ ตลอดถึงการปรับปรุงระบบประปาและไฟฟ้าภายในวัดให้เพียงพอ เพราะที่ผ่านมาเวลามีงานบุญสำคัญไฟฟ้ามักดับอยู่เสมอ ซึ่งการดำเนินงานทั้งสองรายการนี้ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ยังคงเหลือเฉพาะกุฏิสงฆ์ที่มีเจ้าภาพสร้างเพิ่มขึ้นอีกหลายหลัง

ปัจจุบันวัดบ้านหนองแสงมีความเปลี่ยนไปอย่างมาก ไม่ว่าด้านพื้นที่ อาคารเสนาสนะ และญาติโยมที่มาวัด รวมทั้งภารกิจของหลวงปู่สอที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ หากมองตามความเป็นจริงแล้วจะเห็นว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี และสอดคล้องกับปัจจุบัน แต่ที่น่ายินดีคือ วัดได้เห็นความสำคัญของการปลูกป่า จึงมีการปลูกเพิ่มทุกปี อีกไม่นานวัดหนองแสงก็จะเต็มไปด้วยต้นไม้ที่เขียวชะอุ่ม ยังความร่มรื่นร่มเย็นแก่พระสงฆ์และผู้มาอาศัย

เมื่อเดือนพฤษภาคมและต้นมิถุนายนปีนี้ หลวงปู่สอได้เดินทางไปเป็นประธานเททองหล่อหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ หน้าตัก ๑๙ - ๓๙ นิ้ว จำนวน ๑๑ องค์ ที่โรงหล่อแหลมสิงห์ และที่ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์ จำนวน ๔ องค์ ซึ่งส่วนหนึ่ง จำนวน ๕ องค์ได้ประกอบพิธีพุทธาภิเษกแล้ว ส่วนที่เหลือ ๘ องค์จะนำไปประกอบพิธีในงานทำบุญอายุหลวงปู่สอครบ ๘๗ ปี วันที่ ๕-๖ กรกฎาคมศกนี้

คติธรรมของหลวงปู่สอ พันธุโล
มีสัจจะ มีศีล มีทรัพย์

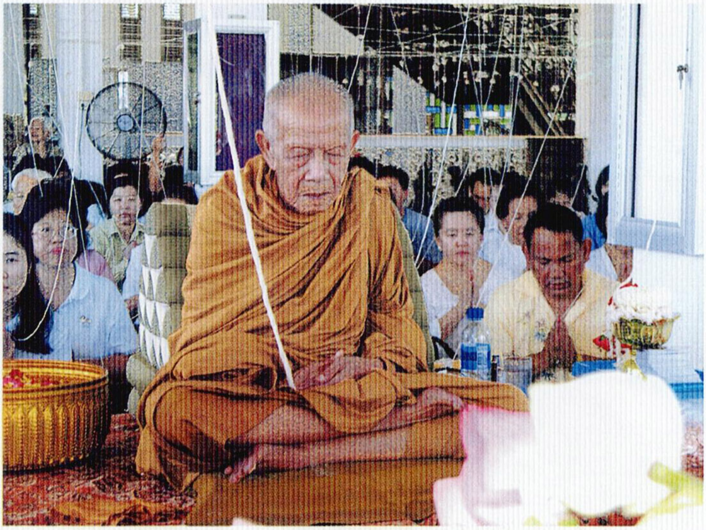

พิธีเททอง ณ ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์

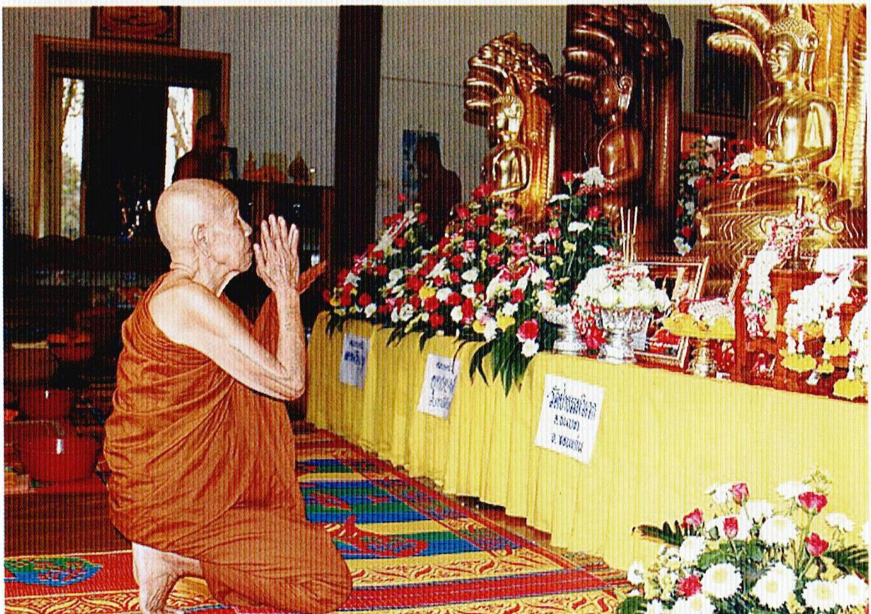

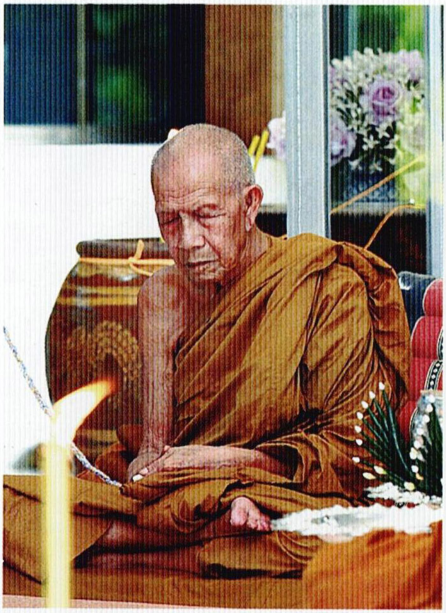
หลวงปู่สอ พันธุโล เป็นประธานพุทธาภิเษกหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง ๕ องค์
และเททองหล่ออีก ๒ องค์ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๑ ณ โรงหล่อแหลมสิงห์

หลวงปู่สอ พันธุโล นั่งปรกอธิษฐานจิตในพิธีพุทธาภิเษก
ภาพถ่ายล่าสุด เมื่อ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๑ ณ โรงหล่อแหลมสิงห์

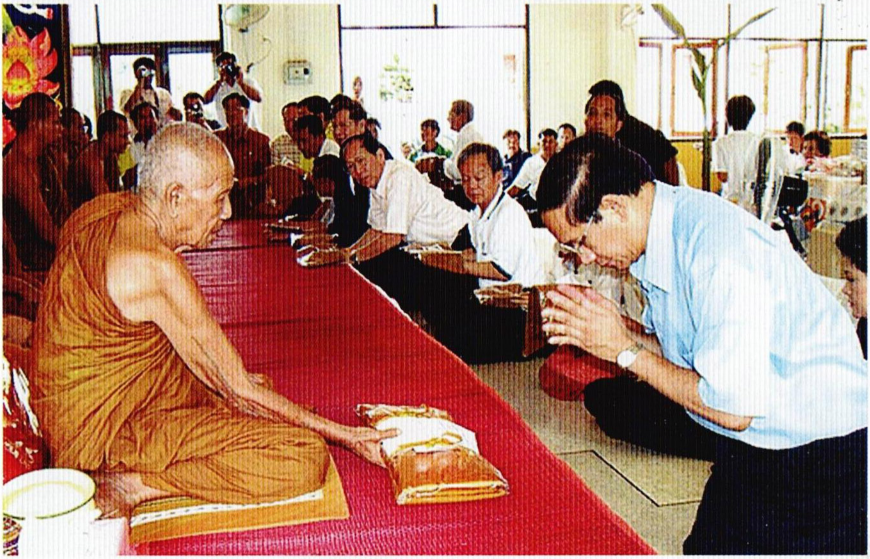

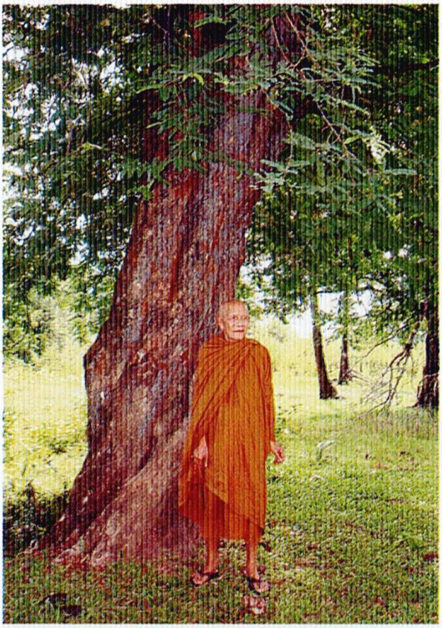

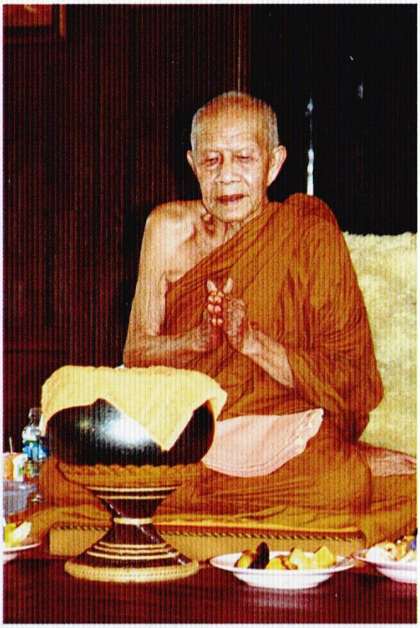

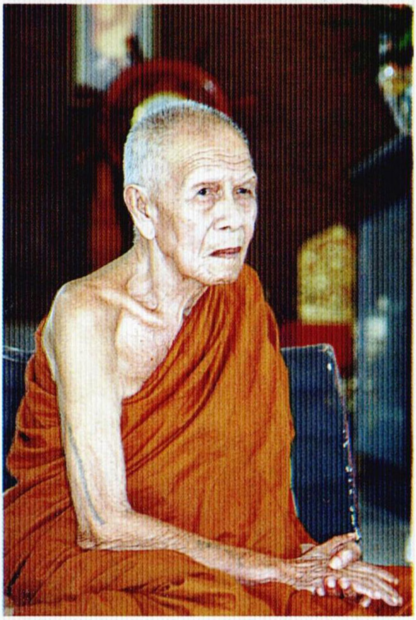

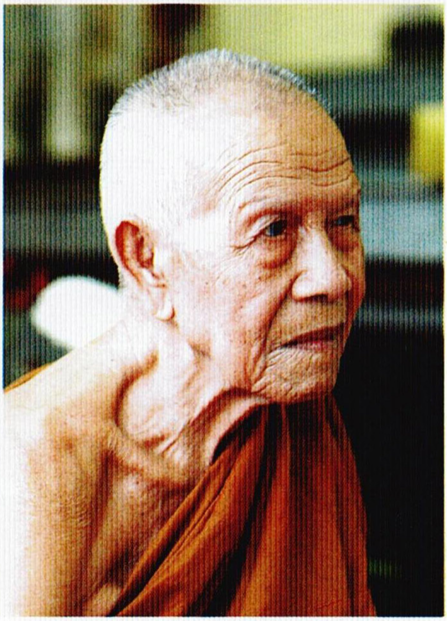

กะเคียนทอง
Hopea odorata
ปลูกโดย

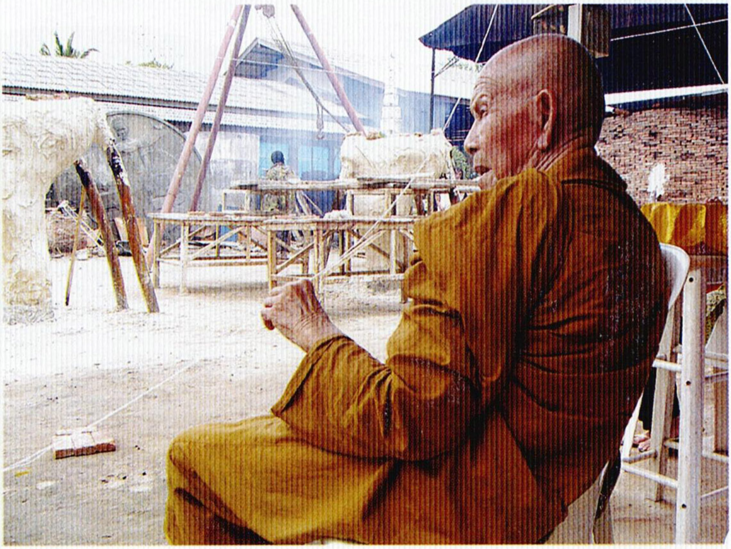

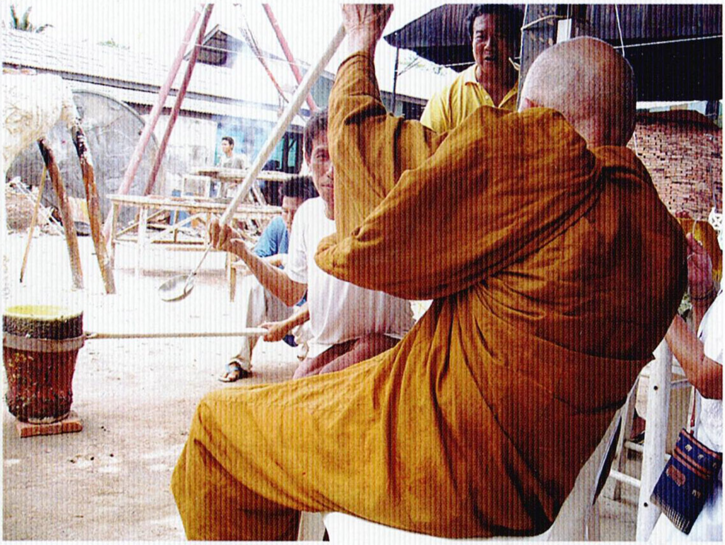

พิธีเททองหล่อพระพุทธสิริสัตตราช (*หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์*) จำลอง
ณ โรงหล่อแหลมสิงห์ ปทุมธานี ๑๒ กันยายน ๒๕๔๙

พิธีเททองหล่อพระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์)* จำลอง ณ โรงหล่อแหลมสิงห์ ปทุมธานี ๑๒ กันยายน ๒๕๔๙

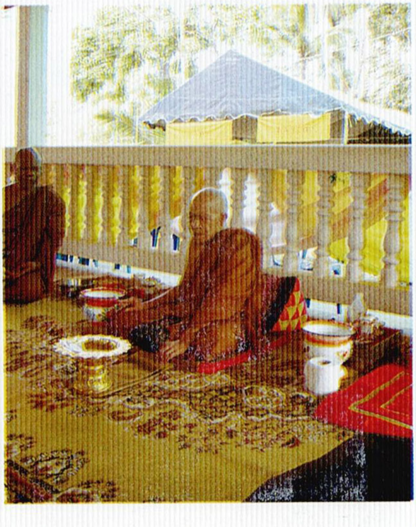

พิธีพุทธาภิเษกหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง ณ วัดประชานิยม อำเภอเมือง จังหวัดกาพสินธุ์ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๙

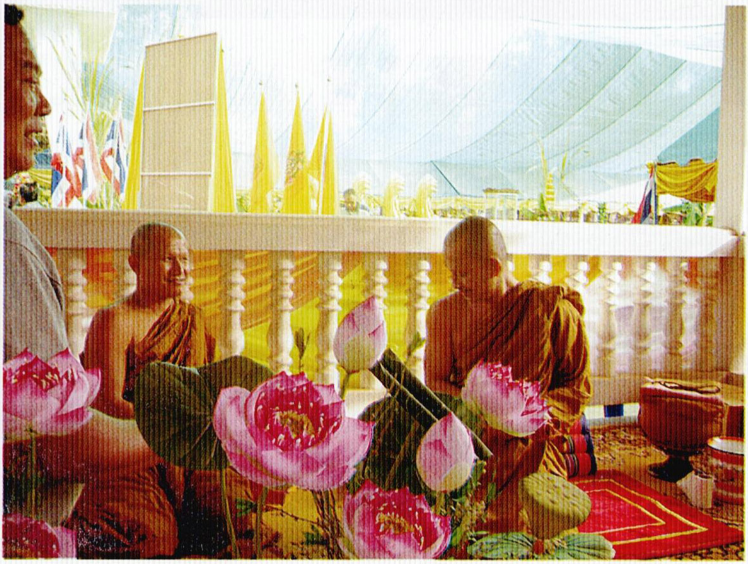

พิธีพุทธาภิเษกหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง ณ วัดประชานิยม
อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๙

สถิติการสร้างพระพุทธสิริสัตตราช *(หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ จำลอง)* ระหว่างปี ๒๕๔๑ - ๒๕๕๑

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก	วัน/เดือน ปี	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด	(นิ้ว)	ที่สร้าง	
๑	ชมรมเจริญจิตบ้านเรือนไทย ลาดพร้าว ๕๗/๑	วังทองหลาง	กรุงเทพ ฯ	๓๙ นิ้ว	๑๔ มี.ค. ๔๑	คุณวิลาศ - คุณหญิงสุรีพันธ์ มณีวัต พร้อมครอบครัวรับผิดชอบค่าใช้จ่าย
๒	วัดเวฬุวัน	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๘๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค. ๔๑	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๓	วัดป่าดงชมภูพาน	กิ่ง อ. ภูพาน	สกลนคร	๓๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค. ๔๑	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๔	วัดถ้ำพระผาป่อง	ดงหลวง	มุกดาหาร	๙๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค. ๔๑	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๕	วัดป่าเชิงเลน	บางกอกน้อย	กรุงเทพ ฯ	๓๙ นิ้ว	๒๙ พ.ค. ๔๑	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๖	วัดป่าศิริเลิศพัฒนาราม	กิ่ง อ. เกาะจันทร์	ชลบุรี	๓๙ นิ้ว	ก.พ. ๔๒	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๗	เขื่อนภูมิพล	สามเงา	ตาก	๓๙ นิ้ว	๓ เม.ย. ๔๒	คณะกรรมการโครงการฯ สร้างน้อมเกล้า ฯ ถวาย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อพระราชทานให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ
๘	เขื่อนสิริกิติ์	ท่าปลา	อุตรดิตถ์	๓๙ นิ้ว	๓ เม.ย. ๔๒	
๙	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๐ พ.ย. ๔๒	คุณณรงค์ - คุณบังอร อุตเจริญ

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑๐	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๐ พ.ย. ๔๒	คุณชัชวาล - คุณสุจิตรา พรรณลาภ
๑๑	วัดเจติยาคีรีวิหาร (ภูทอก)	ศรีวิไล	หนองคาย	๓๙ นิ้ว	๒๒ ม.ค. ๔๓	จัดสร้างด้วยทุนของโครงการ ฯ
๑๒	วัดป่าอัมพวัน (ม่วงน้อย)	เมือง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๑ มิ.ย. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๑๓	วัดป่าโนนค้อ	เมือง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๑ มิ.ย. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๑๔	ที่พักสงฆ์ภาวนาวิมุตติ์	แจ้ห่ม	ลำปาง	๑๙ นิ้ว	๑๑ มิ.ย. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๑๕	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๑๑ มิ.ย. ๔๓	คุณเสริมศรี กฤติพร และครอบครัว
๑๖	เขื่อนอุบลรัตน์	อุบลรัตน์	ขอนแก่น	๓๙ นิ้ว	๒๙ มิ.ย. ๔๓	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ ร่วมกับ
๑๗	เขื่อนจุฬาภรณ์	คอนสาร	ชัยภูมิ	๓๙ นิ้ว	๒๙ มิ.ย. ๔๓	ผู้ปฏิบัติงาน กฟผ.
๑๘	วัดป่าแสวงธรรม	คูเมือง	บุรีรัมย์	๑๙ นิ้ว	๒๗ ส.ค. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๑๙	วัดอรุณรังษีวราราม	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๗ ส.ค. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๒๐	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๗ ส.ค. ๔๓	คุณวิลาส - คุณหญิงสุรีพันธ์ มณีวัต สร้างถวาย
๒๑	บริษัท โตชิบ้า	บางกระดี่	ปทุมธานี	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๔	บริษัทรับผิดชอบในการจัดสร้าง
๒๒	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๑ มี.ค. ๔๔	คุณชัชวาล - คุณสุจิตรา พรรณลาภ
๒๓	เขื่อนสิรินธร	สิรินธร	อุบลราชธานี	๓๙ นิ้ว	๑ ก.พ. ๔๔	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ ร่วมกับ ผู้ปฏิบัติงาน กฟผ.

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๒๔	โครงการไฟฟ้าพลังน้ำลำตะคลองแบบสูบกลับ	สีคิ้ว	นครราชสีมา	๓๙ นิ้ว	๑ ก.พ. ๔๔	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ ร่วมกับผู้ปฏิบัติงาน กฟผ.
๒๕	เขื่อนน้ำพุง	กิ่ง อ.ภูพาน	สกลนคร	๑๙ นิ้ว	๑ ก.พ. ๔๔	
๒๖	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๑ มี.ค. ๔๔	คุณศิริพรรณ ทองเปล่งศรี
๒๗	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๑ มี.ค. ๔๔	คณะศิษย์สร้างถวาย
๒๘	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๑ มี.ค. ๔๔	คณะศิษย์สร้างถวาย
๒๙	วัดป่าโมกธรรม	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๒ ส.ค. ๔๔	คุณวิลาส - คุณหญิงสุรีพันธ์ มณีวัต สร้างถวาย
๓๐	วัดป่าฉันทนิมิตร	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๕	พระครูสิทธิวราคม และคณะศิษย์สร้างถวาย
๓๑	วัดป่าโนนค้อ	อ.เมือง	ยโสธร	๒๙ นิ้ว	๒๕๔๕	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๓๒	วัดนอก	เมือง	ชลบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณบุษกร สิงคาลวนิช พร้อมครอบครัวและญาติมิตร
๓๓	วัดนอก	เมือง	ชลบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณแม่ทำเนียบ สืบสงวน พร้อมบุตรธิดาและญาติมิตร

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๓๔	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณวิลาส - คุณหญิงสุรีพันธ์ มณีวัต พร้อมครอบครัว สร้างถวาย
๓๕	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณบุษบากร บุนนาค สร้างถวาย
๓๖	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณศิริพรรณ ทองเปล่งศรี พร้อมด้วยบิดา มารดา และญาติ สร้างถวาย
๓๗	เขื่อนศรีนครินทร์	อ.ทองผาภูมิ	กาญจนบุรี	๓๙ นิ้ว	๒๓ ก.ค. ๔๕	คณะกรรมการดำเนินงานโครงการ ฯ และผู้ปฏิบัติงาน กฟผ. สร้างน้อมเกล้าฯ ถวาย
๓๘	เขื่อนวชิราลงกรณ์	อ.ทองผาภูมิ	กาญจนบุรี		๒๓ ก.ค. ๔๕	
๓๙	สำนักงานกลาง กฟผ.	อ.บางกรวย	นนทบุรี	๖๙ นิ้ว	๒๓ ก.ค. ๔๕	
๔๐	วัดอัมพวันม่วงน้อย	อ.เมือง	กาฬสินธุ์	๓๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คุณแม่สุมาลี โรจน์ธนกุล พร้อมครอบครัวสร้างถวาย
๔๑	วัดโนนคู่	อ.ม่วงสามสิบ	อุบลราชธานี	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คุณชนธวัช สุจริต คุณเสริมศร กฤติพร และคณะ
๔๒	อาคารจิวหลีฮั้ว (คุณสมชาย)	พุทธมณฑล	นครปฐม	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	สร้างไว้ประจำบริษัท
๔๓	วัดป่าโนนค้อ	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๕ ต.ค. ๔๖	คุณปภัสสร ตามสมบัติ และคณะ สร้างถวาย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๔๔	วัดป่าแก้วบ้านกกแดง	นิคมคำสร้อย	มุกดาหาร	๑๙ นิ้ว	๒๕ ต.ค. ๔๖	คุณวีระศักดิ์ เทพอวยชัย และครอบครัว สร้างถวาย
๔๕	วัดป่าพรประเสริฐ	-	อำนาจเจริญ	๑๙ นิ้ว	๒๕ ต.ค. ๔๖	คุณกันดิศ ทรงทวีสิน สร้างถวาย
๔๖	บริษัทคุณจรัสศรี ทองสมบูรณ์	วาปีปทุม	มหาสารคาม	๑๙ นิ้ว	๑๙ ธ.ค. ๔๖	สร้างไว้สักการบูชาที่บริษัท
๔๗	วัดป่าคอนสวรรค์	เลิงนกทา	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คุณพอใจ ทรงทวีสิน คุณเสริมศรี กฤติพร และคณะ สร้างถวาย
๔๘	วัดป่าสัมมานุสรณ์	วังสะพุง	เลย	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คณะศิษย์หลวงปู่สอ สร้างถวาย
๔๙	วัดป่าสุทธิมงคล	ป่าติ้ว	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คณะศิษย์หลวงปู่สอ สร้างถวาย
๕๐	วัดมณีศิลาราม	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คณะศิษย์หลวงปู่สอ สร้างถวาย
๕๑	บ้านคุณนริศรา	พระโขนง	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คุณนิพันธ์ - นริศรา อัครวุฒิวานิชย์ สร้างไว้สักการบูชา
๕๒	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คณะศิษย์หลวงปู่สอ สร้างถวาย
๕๓	วัดป่านุกูลสันติรัตนาราม	ยางตลาด	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	อาจารย์ชำเรือง- เสาวภา วิเชียรเขตต์ พร้อมครอบครัว สร้างถวาย
๕๔	วัดห้วงพัฒนา	เขาสมิง	ตราด	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คณะศิษย์สร้างถวาย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๕๕	เขื่อนปากมูล	สิรินธร	อุบลราชธานี	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	จัดสร้างด้วยทุนโครงการและผู้ปฏิบัติงาน กฟผ.
๕๖	กรมสื่อสารทหารอากาศ	ดอนเมือง	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	กรมสื่อสารฯ รับผิดชอบเอง
๕๗	วัดสถิตทิพยธรรมาราม (โบสถ์น้ำ) (พระอาจารย์วี ธีรปญฺโญ)	ศรีเชียงใหม่	หนองคาย	๒๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณสายพิน ปิตะสิงห์ และคณะสร้างถวาย
๕๘	วัดป่าแก้วบ้านชุมพล พระอาจารย์อุ่นหล้า ฐิตธมฺโม	สว่างแดนดิน	สกลนคร	๒๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณแขไฉไล ชาลีจันทร์ สร้างถวาย
๕๙	ที่ปฏิบัติธรรมหอพระริมแม่น้ำโขง	ศรีเชียงใหม่	หนองคาย	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณสายพิน ปิตะสิงห์ และคณะ สร้างถวาย
๖๐	วัดถ้ำโพรง (พระอาจารย์ถาวร ญาณวีโร)	กิ่ง อ.ภูพาน	สกลนคร	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณจักรี ทองเปล่งศรี สร้างถวาย
๖๑	วัดป่าโนนประดู่ (พระอาจารย์ชเนตร)	โพนนาแก้ว	สกลนคร	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณชำนาญ วิจิตรจรรยา สร้างถวาย
๖๒	วัดป่าศิลาอาสน์	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณพรรณมาศ แสงโอปอล์ สร้างถวาย
๖๓	วัดป่าบ้านหนองเป็ด พระสุวรรณ เมธิโก	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณน้อย - ลูกอินทร์ กฤติพร สร้างถวาย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๖๔	ตามที่หลวงปู่สอ เห็นสมควร	-	-	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณนวลจิรา หทัยเศรษฐ์ และลูก ๆ สร้างถวาย
๖๕	ตามที่หลวงปู่สอ เห็นสมควร	-	-	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณเอกพจน์ โสรัตยากร สร้างถวาย
๖๖	ตามที่หลวงปู่สอ เห็นสมควร	-	-	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณปรีชา โตธรรม และครอบครัว สร้างถวาย
๖๗	ตามที่หลวงปู่สอ เห็นสมควร	-	-	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณศิริพรรณ ทองเปล่งศรี สร้างถวาย
๖๘	ถวายหลวงปู่สอ	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๕ ก.พ. ๔๘	คุณมานะ โพธิ์จันทร์ และครอบครัว สร้างถวาย
๖๙	วัดป่าสุมนามัย	บ้านไผ่	ขอนแก่น	๑๙ นิ้ว	๕ ก.พ. ๔๘	คุณสุรพงษ์ วงศ์ไม่น้อย และครอบครัว
๗๐	วัดมณีศิลาราม	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๓๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณไอลดา ณ ระนอง และครอบครัว คุณอัญชลี นวมวิสุทธิ์ และครอบครัว
๗๑	วัดป่าบ้านพอก	ตระการพืชผล	อุบลราชธานี	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณณัฐ ศรีลาลัย และครอบครัว สร้างถวาย
๗๒	สำนักปฏิบัติธรรม		กาญจนบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณสุวภาพ - สุภาพรรณ ธาราชีวิน รับผิดชอบเอง

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๗๓	ถวายหลวงปู่สอ	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณทัศนีย์ เปรื่องเปรมจิต สร้างถวาย
๗๔	วัดป่าสัมมานุสรณ์	วังสะพุง	เลย	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณอัญชลี นวมวิสุทธิ์ คุณไอลดา ณ ระนอง
๗๕	โรงงานคุณรัชพงษ์	เสนา	อยุธยา	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณรัชพงษ์ - บุญตา ตั้งยั่งยืน คุณพรทิวา - เอกชัย ลำต้น
๗๖	วัดไกรทอง	เกษตรวิสัย	ร้อยเอ็ด	๔๙ นิ้ว	๓๐ เม.ย. ๔๘	คุณอารมณ์ และคณะ สร้างถวาย
๗๗	วัดเขาตุ๊กปุ๊ก	โชคชัย	นครราชสีมา	๓๙ นิ้ว	๓๐ เม.ย. ๔๘	คณะศิษย์พระอาจารย์ติ๊ก สร้างถวาย
๗๘	อ่างเก็บน้ำทับเสลา	ลานสัก	อุทัยธานี	๓๙ นิ้ว	๓๐ เม.ย. ๔๘	ชลประทานลานสัก รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเอง
๗๙	วัดป่าดงชน	โคกศรีสุพรรณ	สกลนคร	๑๙ นิ้ว	๑๑ ก.ค. ๔๘	พล.ต.ต.ณรงค์ กาญจนะ สร้างถวาย
๘๐	วัดป่ากิตติยานุสรณ์	น้ำพอง	ขอนแก่น	๓๙ นิ้ว	๑๑ ก.ค. ๔๘	คณะศิษย์วัดป่ากิตติยานุสรณ์ สร้างถวาย
๘๑	สำนักปฏิบัติธรรม	-	-	๑๙ นิ้ว	๑๑ ก.ค. ๔๘	คุณสุภาณี ถนอมวงศ์ รับผิดชอบเอง
๘๒	สำนักสงฆ์เพิกใหญ่คงคาคีรีเขต	บ้านเขวา	ชัยภูมิ	๑๙ นิ้ว	๑๑ ก.ค. ๔๘	โรงหล่อแหลมสิงห์ สร้างถวาย
๘๓	วัดบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	คุณแม่เสาวภา - คุณญาณพล วิเชียรเขตต์ และคณะผู้มีจิตศรัทธา สร้างถวาย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๘๔	วัดเวฬุวัน	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	คุณแม่เสาวภา - คุณญาณพล วิเชียรเขตต์ และคณะผู้มีจิตศรัทธา สร้างถวาย
๘๕	วัดป่าสันติวิเวกวนาราม (พระอาจารย์แดง)	นครไทย	พิษณุโลก	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	ดร.สมหมาย เตชะศิรินุกูล และคณะศิษย์ สร้างถวาย
๘๖	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์	เมือง	นนทบุรี	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเอง
๘๗	บริษัท ของ ดร.สมหมาย เตชะศิรินุกูล	เขตวัฒนา	กรุงเทพ	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเอง
๘๘	วัดป่าธรรมวิเวก	ชนบท	ขอนแก่น	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณพ่อจิระ - ไพพรรณ - ศิริพรรณ ทองเปล่งศรี
๘๙	วัดป่าศรีเรือน	สว่างแดนดิน	สกลนคร	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณแม่ทำเนียบ สืบสงวน พร้อมครอบครัว คุณบุษกร สิงคาลวนิช พร้อมครอบครัว
๙๐	วัดป่าสนมชัย	หนองกุงศรี	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณฉันทนา สุวรรณประกร และคณะผู้มีจิตศรัทธา

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๙๑	หจก.จิวบราเดอร์ส	สุขุมวิท	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	ครอบครัวทองเปล่งศรี รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเอง
๙๒	วัดป่าภูหายหลง	ปากช่อง	นครราชสีมา	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คณะศิษย์หลวงปู่สอ พันธุโล สร้างถวาย
๙๓	บ้าน คุณสมพงษ์		กรุงเทพ	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณสมพงษ์ - กิติวรรณ ไพศาลสุขจิตต์ และครอบครัว
๙๔	บ้านคุณแม่บุญล้อม	คลองสาน	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณแม่บุญล้อม เพชรพลาย และครอบครัว
๙๕	บ้านยุทธยงค์	เมือง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณสุรพงษ์ - เวียงสินธุ์ ยุทธยงค์ และครอบครัว รับผิดชอบเอง
๙๖	โรงงานสนั่นศิลป์	หนองจอก	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว (หล่อซิลิคอนบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณสาลินี จรัสศิลป์ และครอบครัว
๙๗	วัดประชานิยม	เมืองกาฬสินธุ์	กาฬสินธุ์	๓๙ นิ้ว	๑๒ ก.ย. ๔๙	พระครูสิทธิวราคม และคณะผู้มีจิตศรัทธา

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๙๘	โรงเรียนอุดมศึกษา	เขตวังทองหลาง	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว	๑๒ ก.ย. ๔๙	คุณพ่ออุดม คุณแม่เกษมศรี วัชรสกุณี และคณะครู ร.ร.อุดมศึกษา
๙๙	วัดป่าโป่งเชือกชัยมงคล	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๒ ก.ย. ๔๙	คุณสายพิณ โลจายะ และเพื่อนๆ ธนาคารออมสิน
๑๐๐	วัดป่าสันติวิเวกวนาราม	นครไทย	พิษณุโลก	๖๐ นิ้ว	ปี ๒๕๔๙	คณะศิษย์พระอาจารย์แดง
๑๐๑	วัดบ้านม่วง	ลืออำนาจ	อำนาจเจริญ	๓๙ นิ้ว	ปี ๒๕๕๐	คุณแม่ไซ่คิ้ม แซ่ตั้ง - ปัทมา สุวรรณวงศ์ และผู้มีจิตศรัทธา
๑๐๒	เขื่อนลำพันชาติ	วังสามหมอ	อุดรธานี	๓๙ นิ้ว	๙ มิ.ย. ๕๐	คุณแม่อุดม อุ่นสุวรรณ และชาวเขื่อน
๑๐๓	วัดป่าไก่คำ		อำนาจเจริญ	๑๙ นิ้ว	๙ มิ.ย. ๕๐	คุณแม่ละมุด สุทธิจำรูญ และคุณพะเยีย สุทธิจำรูญ
๑๐๔	วัดป่าโนนค้อ	เมือง	ยโสธร	๓๙ นิ้ว	ปี ๒๕๕๐	อาจารย์รัตนา คุณปราณี หาญสุขจริยา คุณสุจินตา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา
๑๐๕	วัดป่าสิริบุญญาราม	วังสะพุง	เลย	๑๙ นิ้ว	๑๐ มิ.ย. ๕๐	อาจารย์เสาวภา วิเชียรเขตต์ และครอบครัว
๑๐๖	จิปาถะภัณฑ์สถานบ้านคูบัว	เมือง	ราชบุรี	๒๙ นิ้ว	๒๙ มี.ค. ๕๐	คณะศิษยานุศิษย์ หลวงปู่สอ พันธุโล
๑๐๗	โรงพยาบาลศรีนครินทร์ขอนแก่น	เมือง	ขอนแก่น	๑๙ นิ้ว	๒๙ มี.ค. ๕๐	คุณแม่โกมล แสงงิ้ว พร้อมบุตร

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑๐๘	วัดไทยในรัฐแคลิฟอร์เนีย		สหรัฐอเมริกา	๑๙ นิ้ว	๒๙ มี.ค. ๕๐	คณะศิษยานุศิษย์ หลวงปู่สอ พันธุโล
๑๐๙	วัดป่านานาชาติ	รัฐเวอจีเนีย	สหรัฐอเมริกา	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	คุณอนุสรณ์ - อาจารย์อุไรวรรณ ศิวกุล และครอบครัว
๑๑๐	วัดป่าอรัญญวิเวก	แม่แตง	เชียงใหม่	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	คุณญาณี วรรณสถิตย์
๑๑๑	สำนักสงฆ์ในไร่ (สาขา ๑๕๐ วัดหนองป่าพง)	ไทรโยค	กาญจนบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	คุณสุรัสวดี เผือกสกนธ์
๑๑๒	วัดป่าหนองรัง บ้านหนองรัง	ห้วยเม็ก	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	คุณศิวะ - คุณรสสุคนธ์ เล็กวิไล คุณชิราวุธ เล็กวิไล คุณเนตรชนก เศรษฐจันทร์ และครอบครัว
๑๑๓	วัดป่าธรรมชาติ (หนองคอนสวรรค์)	กมลาไสย	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	คุณสิริพิชญ์ เตชะไกรศรี
๑๑๔	ร้านมงคลเสาปูน ตลาดนิคม	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	ร้าน มงคลเสาปูน
๑๑๕	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์	ประชานิเวศ ๒	นนทบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์
๑๑๖	ที่บ้านประชานิเวศ ๒	ประชานิเวศ ๒	นนทบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	คุณสุรัสวดี เผือกสกลธ์

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑๑๗	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์	ประชานิเวศ ๒	นนทบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์
๑๑๘	สำนักวิปัสสนาดงหัวชี	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๒ พ.ย ๕๐	คุณโสภณ - คุณศรีจันทร์ ผลวิไล และบุตรธิดา
๑๑๙	วัดบึงพระลานชัย	เมือง	ร้อยเอ็ด	๑๙ นิ้ว	๒๒ พ.ย ๕๐	คุณสุรภี โพธิสมภรณ์ และคณะผู้มีจิตศรัทธา
๑๒๐	บริษัท ตรีทัชมาเก็ตติ้ง		กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว	๒๒ พ.ย ๕๐	คุณพัชมน จริบุษยกุล และบุตรธิดา
๑๒๑	วัดป่าศิลาพร	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๒ พ.ย ๕๐	คุณวรวัจน์ สุวคนธ์ คุณญาคาพิสุทธิ์ โชษิตา- พิสิทธิ์ และบุตรธิดา
๑๒๒	วัดตาลเอน	บางปะหัน	พระนครศรีอยุธยา	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย .๕๑	ผศ. เกียรติมา ศรีอุดม และคณะ
๑๒๓	วัดบ้านจะหลวย	สตึก	บุรีรัมย์	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	แพทย์หญิงเลิศลักษณ์ เชาวน์ทวี และครอบครัว
๑๒๔	วัดป่าอนาลโย (ภูค้อ)	วัดสามหมอ	อุดรธานี	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	น.อ.นพ.กัมปนาท วีรกุลและครอบครัว
๑๒๕	วัดพระปฐมเจดีย์	เมือง	นครปฐม	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	นายสมนึก วิริยาภรณ์โสภน และคณะ
๑๒๖	วัดหลวงสุวรรณาราม	เมือง	ลพบุรี	๒๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณละมัย - คุณ พัทธนา เชื้อเพ็ชร์ พ.อ.วิกรม - คุณธีรนันท์ ฐานะจาโร คุณสุรพงษ์ วงศ์ไม่น้อย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑๒๗	วัดสันติมงคล	ตระการพืชผล	อุบลราชธานี	๓๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณฐิติมา ธนมิตต์ คุณนุชรี เลิศดำริห์การ
๑๒๘	สำนักปฏิบัติธรรม ทุ่งอนงค์	ท่าใหม่	จันทบุรี	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณโกสินทร์ - คุณกุศล ยงยุคันธร และครอบครัว
๑๒๙	วัดหนองสวง	หนองกุงศรี	กาฬสินธุ์	๒๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณอนันต์ ลิปิพัฒนา และครอบครัว
๑๓๐	วัดป่าบ้านห้วยเดื่อ	ท่าลี่	เลย	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณลลิดา มหธราคล และญาติพี่น้อง
๑๓๑	วัดทรงธรรมผาสวรรค์	ท่าคันโท	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณสุธัญญา พึ่งหิรัญ พร้อมบิดา มารดา
๑๓๒	เขื่อนแก่งกระจาน		เพชรบุรี	๓๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คณะ ธารทวี
๑๓๓	วัดถ้ำพระเวส	นาแก	นครพนม	๑๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค ๕๑	คุณธัญ เรืองธรรม พร้อมครอบครัว
๑๓๔	วัดป่าสามัคคีธรรม	เมือง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค ๕๑	คุณธัญ เรืองธรรม พร้อมครอบครัว
๑๓๕	วัดป่ามุจลินท์	ห้วยผึ้ง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค ๕๑	คุณธัญ เรืองธรรม พร้อมครอบครัว
๑๓๖	วัดป่าพรประเสริฐ	ลืออำนาจ	อำนาจเจริญ	๑๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค ๕๑	คุณอัมพวัลย์ เลิศสุคนธรส พร้อมครอบครัว

บทสวดพระพุทธคุณ
และอานิสงส์ของการสวด

อานิสงส์ของการสวดพระพุทธคุณ

พระพุทธคุณ อาตมาสังเกตมาว่าบางคนเขาไปหาหมอดูเคราะห์ร้ายก็ต้องสะเดาะเคราะห์ อาตมาก็มาดูเหตุการณ์โชคลางไม่ดีก็เป็นความจริงของหมอดู

อาตมาก็ตั้งตำราขึ้นมาด้วยสติบอกว่า...โยม! ไปสวดพุทธคุณเท่าอายุให้เกินกว่า ๑ ให้ได้ เพื่อให้สติดี เท่าที่ใช้ได้ผลสวดตั้งแต่ นะโม พุทธัง ธัมมัง สังฆัง พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา จบแล้วย้อนกลับมาข้างต้น เอาพุทธคุณเพียงห้องเดียวห้องละ ๑ จบ ต่อ ๑ อายุ อายุ ๔๐...สวด ๔๑ อายุ ๓๕....สวด ๓๖ ก็ได้ผล...

อาตมาก็ตั้งตำรา *'ถ้าคนไหนเคราะห์ร้ายสวดพุทธคุณ'*

วิธีสวดพระพุทธคุณ

วิธีสวด...ให้เริ่มสวดตั้งแต่คำบูชาพระรัตนตรัย คำนมัสการสรณคมน์ พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง) มหาการุณิโก แล้วสวดพระพุทธคุณให้ได้เท่ากับอายุ บวกด้วย ๑ ต่อจากนั้น ให้แผ่เมตตาให้แก่ตนเอง แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร *ตั้งแต่แผ่เมตตาให้แก่ตนเอง ให้สวดคำแปลด้วย*

คำบูชาพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ *(กราบ)*

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, ธัมมัง นะมัสสามิ. *(กราบ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ. *(กราบ)*

คำนมัสการ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, อะระหะโต, สัมมา สัมพุทธัสสะ,

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, อะระหะโต, สัมมา สัมพุทธัสสะ,

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, อะระหะโต, สัมมา สัมพุทธัสสะ.

(กราบ ๓ ครั้ง)

สรณคมณ์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ,

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ,

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ,

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ.

พระพุทธคุณ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,
วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต, โลกะวิทู,
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ, ภะคะวาติ.

พระธรรมคุณ

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,
สันทิฏฐิโก, อะกาลิโก,
เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก,
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ.

พระสังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
ยะทิทัง, จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อาหุเนยโย,
ปาหุเนยโย, ทักขิเณยโน, อัญชะลีกะระณีโย,
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)

๑. พาหุงสะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม (เต) ชะยะมังคะลานิ.

๒. มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะ มักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภะวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.

๓. นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภะวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.

๔. อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภะวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.

๕. กัตตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภะวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.

๖. สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภะวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.

๗. นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภะวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.

๘. ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภะวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.

๙. เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย
วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ.

มหาการุณิโก

มะหาการุณิโก นาโถ, หิตายะ สัพพะปาณินัง,
ปูเรตวา ปาระมี สัพพะ, ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง,
เอเต สัจจะวัชเชนะ, โหตุ เม ชะยะมังคะลัง.

ชะยันโต โพธิยา มูเล, สักยานัง นันทิวัฑฒะโน,
เอวัง อะหัง วิชะโย โหมิ, ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล,
อะปะราชิตะปัลลังเก, สีเส ปะฐะวิโปกขะเร,
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง, อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ.

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง, สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง,
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ, สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ.

ปะทักขิณัง กายะกัมมัง, วาจากัมมัง ปะทักขิณัง,
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง, ปะณิธี เต ปะทักขิณา,
ปะทักขิณานิ กัตวานะ, ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ.

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง, รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะพุทธานุภาเวนะ, สะทา โสตถี ภะวันตุ เม.

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง, รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ, สะทา โสตถี ภะวันตุ เม.

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง, รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ, สะทา โสตถี ภะวันตุ เม.

(กราบ ๓ ครั้ง)

พระพุทธคุณเท่าอายุ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ วิชชาจะระณะ สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ.

(ให้สวดเกินอายุ ๑ จบ เช่น อายุ ๕๒ ปี ต้องสวด ๕๓ จบ)

คำแผ่เมตตาแก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ,	ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข,
นิททุกโข โหมิ,	ปราศจากความทุกข์,
อะเวโร โหมิ,	ปราศจากเวร,
อัพยาปัชโฌ โหมิ,	ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง,
อะนีโฆ โหมิ,	ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ,
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ.	มีความสุขกายสุขใจ รักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัย ทั้งสิ้นเถิด.

แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา,

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น,

อะเวรา โหนตุ,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย,

อัพยาปัชฌา โหนตุ,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด

อย่าได้พยาบาทเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย,

อะนีฆา โหนตุ,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย,

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ

จงมีแต่ความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัย ทั้งหมดทั้งสิ้นเถิด.

คำกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล

อิทัง เม มาตา ปิตูนัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า,

สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร,

ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้า จงมีความสุข,

อิทัง เม ญาตินัง โหนตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า,

สุขิตา โหนตุ ญาตะโย,

ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า จงมีความสุข,

อิทัง เม คุรูปัชฌายาจริยานัง โหนตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า,

สุขิตา โหนตุ คุรูปัชฌายาจริยา,

ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า จงมีความสุข,

อิทัง สัพพะเทวะตานัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลาย,

สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา,

ขอให้เทวดาทั้งหลาย จงมีความสุข,

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เปรตทั้งหลาย,

สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา,

ขอให้เปรตทั้งหลาย จงมีความสุข,

อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย

สุขิตา โหนตุ สัพเพ เวรี,

ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง,

สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา,

ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข.

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล จากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่ เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบัน ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม

ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรม และอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ.

คำกรวดน้ำย่อ

อิทัง โน ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

ขออุทิศส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่..........(ออกชื่อผู้ล่วงลับ)...........

และญาติทั้งหลายของข้าพเจ้าขอญาติทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด.

กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล และแผ่เมตตา

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยเดชะกุศลผลบุญ แห่งข้าพเจ้าได้ถวายสังฆทาน, ธรรมทาน, วิหารทาน การสวดมนต์ บูชาพระรัตนตรัย ตลอดถึงบุญกุศลใดๆ ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้สร้างสมมาตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันวันนี้ บุญทั้งหลายจะทำให้เกิดประโยชน์ความสุข ความสำเร็จ ความเจริญรุ่งเรืองแก่ข้าพเจ้าเพียงใด ข้าพเจ้าขอน้อมถวายกุศล แด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระอริยสงฆ์ และพระอริยบุคคลทั้งหมด ขอท่านได้โปรดค้ำชูอุดหนุนคุณบิดา-มารดา อุปัชฌาอาจาย์ ผู้มีพระคุณทั้งหมด ตลอดถึงบุตร-ภรรยา-สามี-มิตรสหาย ที่ล่วงลับไปแล้วและที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งมีความผูกพันต่อชีวิตของข้าพเจ้าทั้งในอดีตชาติและชาติปัจจุบันนี้ ตลอดทั้งขอได้โปรดคุ้มครองทุกๆ คน ในครอบครัวของหมู่บริวาร และทหารตำรวจชายแดนที่ดูแลประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนสัตว์น้อยใหญ่ที่เสียสละชีวิตให้ข้าพเจ้าเพื่อการดำรงชีวิต ขอให้ท่านทั้งหลายทั้งหมดหลุดพ้นจากความทุกข์ ประสบแต่ความสุขยิ่งขึ้นไปและตลอดไป

ขออุทิศกุศลนี้ไปถึงเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งหมด ขอได้โมทนา เมื่อโมทนาแล้วขอจงอโหสิกรรมโทษทั้งหลายทั้งหมดให้แก่ข้าพเจ้าด้วย และกรรมเวรใดๆ ที่ท่านทั้งหลายได้ทำแก่ข้าพเจ้ามาทุกภพทุกชาติจนถึงชาติปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าอโหสิกรรมให้แก่ท่านทั้งหลายด้วยเช่นกัน

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนจองเวรจองกรรมซึ่งกันและกันเลย จงมีแต่ความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นทุกข์ภัยทั้งหมดทั้งสิ้นตลอดไปจนกว่าจะเข้าถึงพระนิพพานเทอญ

ขออุทิศกุศลแด่ท่านท้าวมหาราชทั้งสี่ทิศ พระสยามเทวาธิราชทุกๆ พระองค์ พระยายมราช นายนิริยบาล ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ พระภูมิเจ้าที่ แม่พระธรณี แม่พระคงคา แม่พระเพลิง แม่พระพาย แม่โพสพ แม่ซื้อ ผู้เรืองฤทธิ์ เทพยดาทั้งหลายตั้งแต่ชั้นจาตุมหาราชเบื้องบน จนถึงที่สุดชั้นพรหม เบื้องล่างตั้งแต่ชั้นอเวจีมหานรกจนถึงโลกมนุษย์ โดยรอบสุดขอบจักรวาล อนันตจักรวาล ขอท่านทั้งหลายได้โมทนา

ขออุทิศกุศลแด่องค์พระสยามเทวาธิราชทุกๆ พระองค์ ตลอดทั้งพระมหากษัตริย์ไทยทุกๆ พระองค์ วีรกษัตริย์ไทยทุกๆ พระองค์ ขอถวายพระราชกุศลแด่ทุกๆ พระองค์ท่าน ขอจงมากล้นด้วยบุญญาธิการมากล้นด้วยฤทธิ์เดช และบารมียิ่งๆ ขึ้นด้วยเทอญ

ด้วยเดชะกุศลผลบุญแห่งข้าพเจ้าได้น้อมถวายนี้ โปรดบันดาลให้ข้าพเจ้าประสบแต่ความสุข ความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม แคล้วคลาดจากอันตรายใดๆ ทั้งปวง กรรมเก่าหมดไปกรรมใหม่อย่าให้เกิดขึ้น มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ห่างไกลจาก ศัตรู หมู่มาร พบเจอแต่กัลยาณมิตร ศัตรูกลับใจมาเป็นมิตร ให้ข้าพเจ้าสำเร็จสมหวังทั้งเรื่องการงาน การเงิน ชีวิตครอบครัว ชีวิตสังคม และยังเป็นนิสัยปัจจัยให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้เทอญ

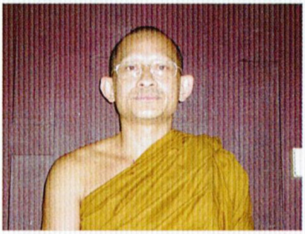
พุทธัง อะนันตัง ธัมมัง จักกะวาลัง
สังฆัง นิพพานัง ปัจจะ โยโหตุฯ

บรรณานุกรม

พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม). กรรมฐาน บทสวดพระพุทธคุณและอานิสงส์ของการสวด. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : ธรรมสภา, 2543.

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก. วิธีสร้างบุญบารมี. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์พระพุทธศาสนาประกาศ บริษัท แอดวานซ์แสตนดาร์ดกรุ๊ป จำกัด, 2547.

ประวัติสังเขปผู้รวบรวม / เรียบเรียง

ชื่อ **พระครูสิทธิวราคม**

ชื่อเดิม **นิคม** นามสกุล **วังหอม** ฉายา **นิคมวโร**

เจ้าอาวาสวัดเวฬุวันองค์ปัจจุบัน

เจ้าคณะอำเภอสหัสขันธ์ (ธรรมยุต)

วิทยฐานะ

พ.ศ. ๒๕๒๒ สอบพระปริยัติธรรม แผนกธรรม จบนักธรรมชั้นเอก

พ.ศ. ๒๕๔๘ จบปริญญาตรี ศาสนศาสตรบัณฑิต (สาขารัฐศาสตร์การปกครอง) จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตร้อยเอ็ด ศูนย์การศึกษากาฬสินธุ์

พ.ศ. ๒๕๕๑ จบปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา (ศษ.ม.) มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น

งานการปกครอง/ตำแหน่งทางสงฆ์

พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้รับนิมนต์จากชาวตำบลนิคมให้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดเวฬุวันจนถึงปัจจุบัน

พ.ศ. ๒๕๓๖-๒๕๓๙ เป็นเจ้าคณะตำบลภูสิงห์ (ธรรมยุต)
พ.ศ. ๒๕๓๙-ปัจจุบัน เป็นเจ้าคณะอำเภอสหัสขันธ์ (ธรรมยุต)
พ.ศ. ๒๕๓๗-ปัจจุบัน เป็นผู้อำนวยการศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์วัดเวฬุวัน ในความอุปถัมภ์ของกรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม
พ.ศ.๒๕๓๙-ปัจจุบัน เป็นผู้อำนวยการศูนย์อบรมจริยธรรมจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต) ในความอุปถัมภ์ของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๔๐-ปัจจุบัน เป็นกรรมการสงฆ์จังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต)
พ.ศ. ๒๕๔๐-ปัจจุบัน เป็นกรรมการศูนย์เผยแผ่พุทธธรรมจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต)
พ.ศ. ๒๕๔๕-ปัจจุบัน เป็นคณะกรรมการสาธารณูปการคณะสงฆ์จังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต)

สมณศักดิ์

พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้รับพระราชทานตั้งสมณศักดิ์ เป็นเจ้าคณะอำเภอชั้นโท ในราชทินนามที่พระครูสิทธิวราคม จอ.ชท. เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๙
พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นเจ้าคณะอำเภอชั้นเอก ในราชทินนามเดิม เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔
พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นเจ้าคณะอำเภอชั้นพิเศษ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

รายนามผู้พิมพ์หนังสือ

คุณยายทอง วังหอม พร้อมลูกหลาน

คณะสงฆ์วัดเวฬุวัน อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์

คณะสงฆ์วัดอัมพวันม่วงน้อย อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

คณะสงฆ์วัดป่าโนนค้อ อ.เมือง จ.ยโสธร

คณะศิษย์หลวงปู่สอ พันธุโล ขอนแก่น

คณะผู้ปฏิบัติงานโรงไฟฟ้า เขื่อนอุบลรัตน์

คณะผู้ปฏิบัติงานโรงไฟฟ้า เขื่อนจุฬาภรณ์

คณะผู้มีจิตศรัทธา

พิมพ์ที่ **หจก.ขอนแก่นการพิมพ์** โทร. 0-43221938, 0-4322-0128
64 - 66 ถนนรื่นรมย์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 2551
E-mail : khonkaenprint@yahoo.com
E-mail : kk_p902@hotmail.com

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ *พระพุทธรูปคู่บุญบารมี* **หลวงปู่สอ พันธุโล** วัดบ้านหนองแสง ตำบลสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

